

பூ.எஸ்.ஆதம்பாபா

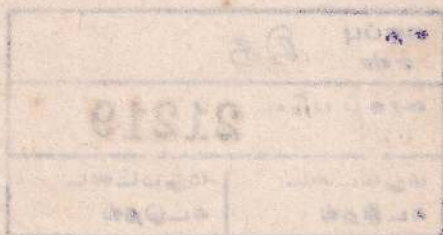

நாங்கள்
மனித இனம்

நாங்கள் மனித இனம்

உருவகக் கதைகள்

யு. எல். ஆதம்பரவா

கஞ்சன ஸாஹிதா கல்லூரி பழைய மாணவர் சங்கம் - வெளியீடு-6

நாங்கள் மனித இனம்

உருவகக் கதைகளின் தொகுப்பு

ஆசிரியர் : யூ. எல். ஆதம்பாவா

முகவரி : "ரஃஸா மன்ஸில்"

546B, சாய்ந்தமருது - 06, இலங்கை.

வெளியீடு : கல்முனை, ஸாஹ்நாக் கல்லூரி

பழைய மாணவர் சங்கம்.

அச்சு : நெஜனல் அச்சகம், சாய்ந்தமருது.

ஒளியம் : மு. மு. மு. பாசில்

முதற் பதிப்பு : நவம்பர், 1991

உரிமை : ஆசிரியருக்கு.

பக்கங்கள் : 80 + 18

விலை ரூபா : 40.00

கூப்பு சன்	தித
சுதந்திரப் படை	21219
மதுமட்டை கட்டுதல்	மதுமட்டை கட்டுதல்

NAANGAL MANITHA INAM

(A Collection of Metaphor Stories)

Author: U. L. ATHAMBAWA

Address: "Raiceza Manzil"

546B, Sainthamaruthu - 06, Sri Lanka.

Publishers: Kaimunai Zahira College O. B. A.

Printers: National Printers, Sainthamaruthu.

First Edition: November, 1991

Copy Right: Author

Pages: 80 + 18

Price: Rs. 40.00

வெளியீட்டுரை

கல்முனை ஸாஹித்யாவின் பழைய மாணவர் சங்கம் தனது 6வது வெளியீடாக, 'நாங்கள் மனித இனம்' என்னும் உருவகக் கதைத் தொகுதியைத் தருகின்றது.

1976ஆம் ஆண்டு, கவிச்சுடர் அன்பு முகையதீனின் 'நபிகள் வாழ்வில் நடந்த கதைகள்' கவிதைத் தொகுதியை வெளியிட்டு வைத்ததுடன், வெளியீட்டுப் பணியை ஸாஹித்ய பழைய மாணவர் சங்கம், ஆரம்பித்தது. தொடர்ந்து, எம். ஐ. எம். முஸம்மிலின் 'தியாகம்', மருதூர். ஏ. மஜீதின் 'பன்னீர் வாசம் பரவுகிறது', கவிஞர் மீ. அகமது அவர்களின் 'நோன்பின் மாண்புகள்', எஸ். எச். எம். ஜெமீல் அவர்களின் 'ஏ. எம். ஏ. அஸ்ஸின் கல்விச் சிந்தனைகளும் பங்களிப்பும்' என்னும் ஐந்து நூல்களை இதுவரை வெளியிட்டு வைத்துள்ளது. புத்தக வெளியீடு என்பது மிகச் சிரமமாக உள்ள இக்கால கட்டத்தில் இது ஒரு பெரும் சாதனையாகும்.

இப்பொழுது, எழுத்தாளர் யூ. எல். ஆதம்பாவா அவர்களின் 'நாங்கள் மனித இனம்' என்னும் உருவகக் கதைத் தொகுதியை 6வது வெளியீடாக வெளியிட்டு வைப்பதிலே மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

ஆசிரியர் யூ. எல். ஆதம்பாவா அவர்களின் இலக்கியப் பிரவேசம் 1961 இல், கவிதையின் ஊடாக நிகழ்ந்தது. 30 வருடங்களாக இலக்கியப் பணியாற்றிவரும் அவர் கவிதை, கட்டுரை, சிறுகதை, உருவகக்கதை ஆகிய துறைகளிலே நிறையவே தனது பங்களிப்பைச் செலுத்தியுள்ளார்.

தற்பொழுது ஸாஹிதாக் கல்லூரியில் ஆசிரியராகப் பணிபுரியும் அவர், கல்லூரியின் 'ஸாஹிதா' பத்திரிகைக்கும் பொறுப்பாசிரியராக உள்ளார்.

ஈழத்தின் இலக்கிய வரலாற்றிலே, உருவகக்கதைகள் எழுதிய ஒரு சிலருள் அவரும் ஒருவர். தனது ஓய்வு நேரத்தினை இலக்கியப் பணி செய்வதிலேயே கழித்துவரும் ஆசிரியர் ஆதம்பாவா அவர்கள், உருவகக்கதை புனைவதில் தனியாற்றல் பெற்றவர் என்பதை இருபத்தொரு உருவகக் கதைகளை உள்ளடக்கிய 'நாங்கள் மனித இனம்' என்ற இத் தொகுதி நிரூபிக்கின்றது. அத்தோடு, இது ஆசிரியரது முதலாவது நூல் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

பல சிறப்புகள் பொருந்திய இந்நூலுக்கு, அனைவரும் நல் ஆதரவு வழங்கவேண்டும்.

அவ்வாறு நீங்கள் நல்கும் ஆதரவுதான் ஆசிரியர் யூ. எல். ஆதம்பாவா அவர்களிடமிருந்து இலக்கிய உலகுக்கு இன்னும் பல நூல்கள் கிடைக்க வழி வகுக்கும்.

ஏ. எம். ஹசன் பி. ஏ. - (அதிபர்)
தலைவர், பழைய மாணவர் சங்கம்.

நண்பர் யூ. எல். ஆதம்பாவா சுமார் முப்பது ஆண்டுகளாக இலக்கியத்துறையில் ஈடுபட்டு உழைத்து வருபவர். அமைதியாகவும் அடக்கத்தோடும் நீண்ட காலமாக இலக்கியப் பணிபுரிந்து வரும் இவர் கல்முனைப் பிரதேசத்தில் நன்கு அறிமுகப்பட்ட எழுத்தாளர்களுள் ஒருவர். சிறுகதைகள், உருவகக் கதைகள், கட்டுரைகள் என இதுவரை இவரது ஏராளமான ஆக்கங்கள் ஈழத்துப் பத்திரிகைகள் பலவற்றில் வெளிவந்துள்ளன. எனினும் உருவகக் கதைகளையே இவர் தனது சிறப்புத் துறையாக வரித்துக் கொண்டார். அவ்வகையில் இருபத்தொரு உருவகக் கதைகளைக் கொண்ட இத்தொகுதி இவரது முதலாவது நூலாக வெளிவருவது பொருத்தமானதே.

உருவகக் கதை, புனைகதை வகைகளுள் ஒன்றாகும். உருவகக் கதைக்கும் பிற புனைகதை வடிவங்களான தேவதைக் கதை, நாடோடிக்கதை, சிறுகதை, நாவல் போன்றவற்றுக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு என்ன என்பது ஆய்வுக்குரியது. அஃறிணைப் பொருட்களைப் பாத்திரங்களாகக் கொண்டு பின்னப்படும் கற்பனைக் கதைகளே உருவகக் கதைகள் என்று பரவலாகக் கருதப்படுகின்றது. தமிழில் வெளிவந்துள்ள பெரும்பாலான உருவகக் கதைகள் விலங்குகளையும் தாவரங்களையும் இயற்கை உலகில் காணும் வேறுபல சடப் பொருட்களையும் பாத்திரங்களாகக் கொண்டிருப்பது தமிழ் எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் இத்தகைய ஒரு கருத்து வேருன்றி இருப்பதைக் காட்டுகின்றது. ஆனால் இது உருவகக் கதையின் ஒரு அடிப்படைப் பண்பு அல்ல. அது உயர் திணை சார்ந்த மனிதர்களையும் தெய்வங்களையும் கூடப் பாத்திரங்களாகக் கொண்டிருக்கலாம். அல்லது அதன் பாத்திரங்கள் உயர்திணை அஃறிணை ஆகியவற்றின் கலவையாகவும் இருக்கலாம். சுருக்கமாகச் சொல்வதாயின் இயற்கை அல்லது இயற்கை அடிப்படையிலான உலகு (Natural or

supers - natural world) சார்ந்த எவையும் உருவகக் கதையின் பாத்திரங்களாக அமையலாம். தேவதைக் கதைகள், நாடோடிக்கதைகள் போன்ற பிற புனைகதை வகைகளிலும் இத்தகைய பாத்திரங்களே பெரும்பாலும் இடம்பெறுகின்றன. இவ்வகையில் பார்த்தால் உருவகக் கதைகளை இவற்றிலிருந்து வேறுபடுத்தும் அம்சம் எது என்ற கேள்வி எழுகின்றது.

இரண்டு முக்கியமான அம்சங்கள் உருவகக் கதைகளை பிற புனைகதை வகைகளிலிருந்து வேறுபடுத்துகின்றன என நாம் கருதலாம். முதலாவது அம்சம் உருவகக் கதை என்ற அதன் பெயரே உணர்த்துகின்ற அதன் உருவகப் பண்பு. இரண்டாவது அம்சம் அதன் போதனை நோக்கம் (Purpose of moral instruction). பிற புனைகதை வகைகளிலும் போதனை நோக்கம் உள்ளடங்கியிருக்கலாம். எனினும் உருவகக் கதைகள் வெளிப்படையாகவே போதனை நோக்கத்தைக் கொண்டவை. அதாவது போதனைக்காகவே எழுதப்படுபவை. பிற புனைகதை வகைகள் போதனை நோக்கம் இல்லாமலும் அமையலாம். ஆனால் போதனை நோக்கம் இல்லாமல் உருவகக் கதைகள் இல்லை எனலாம்.

இத்தகைய போதனை நோக்கம் கொண்ட கற்பனைக் கதைகளை ஆங்கிலத்தில் *fablie* என அழைப்பர். இவ்வகைக் கதைகளில் உயிருள்ள உயிர் அற்ற அஃறிணைப் பொருட்கள் எல்லாம் மனிதர்களைப் போல் சிந்திக்கவும் பேசவும் செய்யும். மனிதர்களுடன் சம்பாவிக்கும்; தர்க்கிக்கும். தமிழில் இத்தகைய கதைகளை ஆரம்ப காலத்தில் நீதிக் கதைகள் என்றே அழைத்தனர். ஈசாப்புக் கதைகள் ஈசாப்பு நீதிக் கதைகள் என வழங்கப்படுவதை உதாரணமாகக் கூறலாம். உருவகக் கதை என்ற வழக்கு சமீப காலத்தில் தான் ஏற்பட்டதாகத் தெரிகின்றது.

உருவகக் கதையில் உருவகம் ஒரு முக்கியமான அம்சம் எனக்கூறினேன். உருவகம் என்பது ஒன்றை ஏதோ ஒரு வகையில் அதனுடன் தொடர்புடைய பிறிதொன்றாகக் காணும் ஒரு மொழிப் பிரயோகமாகும். இங்கு இரண்டுக்கும் இடையே உள்ள தொடர்பு மிக முக்கியமானது. இத்

தொடர்பு இல்லாமல் உருவகம் இல்லை. உதாரணமாக 'அவன் ஒரு சரியான குள்ள நரி' என்ற வாக்கியத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். இங்கு குள்ள நரி என்பது உருவகமாகும். இது உண்மையில் நரியைக் குறிக்கவில்லை. நரிக்கு இயல்பானது என்று கருதப்படும் தந்திர புத்தி உள்ள ஒருவனைக் (அவன்) குறிக்கின்றது. இங்கு நரிக்கும் அவனுக்கும் இடையே உள்ள தொடர்பு தந்திர புத்தியாகும். இந்த அம்சத்துக்கு அழுத்தம் கொடுப்பதற்காக அவன் நரியாகவே உருவகிக்கப் படுகின்றான்.

உருவகக் கதையில் இவ்வாறு ஒரு தனிச் சொல் அன்றி முழுக்கதையுமே உருவகமாக அமைந்து விடுகின்றது. உதாரணத்துக்கு ஒன்றைப் பார்க்கலாம். பழுத்த ஓலை விழும்போது குருத்தோலை சிரிக்குமாம் என்ற பழமொழி நமக்குத் தெரியும். இந்தப் பழமொழியும் ஓர் உருவகம் தான். இதன் அடிப்படையில் பல உருவகக் கதைகள் தமிழில் எழுந்துள்ளன. இத் தொகுப்பிலே 'இறப்பு' என்ற தலைப்பில் ஒரு கதை உள்ளது. ஒரு தென்னை மரம். அதில் ஒரு குருத்தோலையும் பழுத்த ஓலையும். இளமைச் செருக்குடன் நின்ற குருத்தோலை புயலில் நிலை குலைந்து தலை கவிழ்ந்து நிற்க நேர்கின்றது. பழுத்த ஓலை அதற்கு ஆறுதல் சொல்கிறது. குருத்தோலைக்கு அது பிடிக்கவில்லை. 'உன்னைப்பிடித்த சனியன்தான் என்னையும் பிடித்து ஆட்டுகின்றது. முதலில் நீ செத்துத் தொலை' என்று அது எரிச்சலோடு கூறுகின்றது. 'காலன் யாரையும் விட்டு வைப்பதில்லை' என்று அதற்குப் பதில் கூறும் பழுத்த ஓலை காற்றடிக்க மரத்தில் இருந்து செத்து விழுகின்றது. அதைக் கண்ட குருத்தோலைக்கு மகிழ்ச்சி. ஆனால் அதன் மகிழ்ச்சி நீடிக்கவில்லை. சிறிது நேரத்திலேயே ஒருவன் கல்யாணப்பந்தலைச் சோடிக்க அதனை வெட்டி எடுத்துச் செல்கின்றான்.

இக்கதை உருவகக் கதையின் இரண்டு அடிப்படைப் பண்புகளையும் விளக்கி நிற்கின்றது. முதலாவது பண்பான உருவகத் தன்மையைப் பார்ப்போம். இங்கு எதற்கு எது உருவகம்? இயற்கை உலகின் சில உண்மைகள் சமூக வாழ்வின் சில உண்மைகளுக்கு உருவகமாகியுள்ளன. அதாவது பழுத்த

ஓலை குருத்தோலை என்பன முதுமைக்கும் இளமைக்கும் உருவகமாக அமைந்துள்ளன. இயற்கை உலகில் காணப்படும் குருத்தோலை - பழுத்த ஓலை; பழுத்த ஓலையின் இயற்கை மரணம், குருத்தோலையின் அகால மரணம் என்பன மனித வாழ்வில் இளையோருக்கும் முதியோருக்கும் இடையே உள்ள தலை முறை முரண்பாடு-ஆயினும் மரணம் இருவருக்கும் பொதுவாய் இருப்பது ஆகியவற்றை உருவகித்து நிற்கின்றன. 'இளையோர் முதியோரை அவர்களின் முதுமை காரணமாக அலட்சியப் படுத்துவதும் வெறுப்பதும் அர்த்தமற்றது. மரணம் இருவருக்கும் பொதுவாகவே உள்ளது' என்பது இக்கதை உணர்த்தும் நீதியாகும். இது உருவகக் கதையின் இரண்டாவது பண்பான அதன்போதனை அம்சமாகும். இந்தப் போதனை கதையின் உருவகத்தின் வழியாக நமக்கு ஊட்டப் படுகின்றது. ஒரு நல்ல உருவகக் கதை தன் நீதி போதனையை வெளிப்படையாக அன்றி இவ்வாறு உருவகத்தின் ஊடாகவே வெளிப்படுத்தும். அதாவது உருவகத்தின் உள்ளே நீதி பொதிந்திருக்கும்.

உருவகக் கதைகள் இயற்கை உலகின் உண்மைகளுக்கும் சமூக உண்மைகளுக்கும் இடையே உள்ள தொடர்பை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. இயற்கை உலகின் உண்மைக்கும் சமூக உண்மைக்கும் இடையே பல நிலைப்பட்ட தொடர்புகளைக் காணக்கூடியதாக இருக்கலாம். ஆனால் கதாசிரியன் தான் விளக்க நினைக்கும் கருத்துக்கு ஏற்ப ஏதோ ஒரு தொடர்பையே அடிப்படையாகக் கொள்கின்றான். உதாரணமாக மீன்களுக்கும், மனிதர்களுக்கும் இடையே காணக் கூடிய தொடர்பை எடுத்துக்கொள்வோம். மீன்களின் உலகில் பெரிய மீன் சிறிய மீனைப் பிடித்து உண்டு வாழ்வது ஓர் இயல்பான நிகழ்வு. சமூக வாழ்வினும் வலியவர் மெலியவரைச் சுரண்டி வாழ்வதைக் காண்கின்றோம். சாதி, இனம், வர்க்கம் எல்லாவற்றுக்கும் இது பொருந்தும். இங்கு நீதி, நியாயம் எல்லாம் வலியவரின் கையில் இருக்கின்றது. மெலியவர் அதனை ஏற்றுக் கொண்டு அடிபணிந்து வாழவேண்டி இருக்கின்றது. இந்த அநியாயத்தை விளக்க சிறிய மீனும் பெரிய மீனும் பற்றிய கதை ஒன்றை எழுதினார் லொலொகோவ் என்ற புகழ் பெற்ற ரஷ்ய எழுத்தாளர். கதையின் சுருக்கம் இதுதான்.

ஒரு பெரிய மீன் சிறிய மீனை விழுங்கி வாயைத் திறந்தது. சிறிய மீன் 'ஐயோ இது அதியாரியம் எனக்கும் வாரும் உரிமை இருக்கின்றது சட்டப்படி எல்லா மீன்களும் சமமானவை என்று கத்தியது. அதற்குப் பெரிய மீன் 'சட்டத்தைப்பற்றி ஏன் கம்மா அளக்கிறாய்? நான் உன்னை விழுங்கக் கூடாது அவ்வளவு தானே சரி நீ என்னை விழுங்கி விடு. பயம்பூதே' என்று சுறியது. சிறிய மீனும் துணிவு கொண்டு அதனை விழுங்கி எவ்வளவோ முயன்றது முடியவில்லை. கடைசியில் நம்பிக்கை இழந்து ஒரு பெரு மூச்சோடு பெரிய மீனைப் பார்த்தது. 'நீ சொல்வதுதான் ஐயா உண்மை' நியே ஏன்னை விழுங்கிவிடு.

யூ. எல். ஆதம்பாவா மீன்களுக்கும் மனிதருக்கும் இடையே வேறு ஒரு தொடர்பைக் காண்கின்றார். நாம் தொடர்பில் மீன்களை வளர்க்கின்றோம். பல இன் மீன்கள் பல நிறங்களில், பெரிதும் சிறிதுமாக ஒரே தொடர்பில் வாழ்கின்றன. இதுபோல் பல இன மீன்கள் ஒரே நாட்டில் ஏன் வாழ முடியாது என்ற கேள்வியை அவர் எழுப்புகின்றார். 'நாங்கள் மனித இனம்' என்ற கதையில், மீன்களுக்கும் மனிதருக்கும் இடையே ஷொலொகோவ் கண்ட தொடர்பு எதிர்மறையானது. அவர் சமூக அநீதியை வெளிப்படுத்த விரும்பினார். எதிர்மறைத் தொடர்பு அவருக்கு வாய்ப்பாக அமைந்தது. யூ. எல். ஆதம்பாவா காணும் தொடர்பு உடன்பாடானது. இனங்களுக்கிடையே ஐக்கியத்தை வலியுறுத்த அவர் விரும்புகிறார். அதனால் உடன்பாட்டுத் தொடர்பு அவருக்கு வாய்ப்பாக அமைகின்றது. ஆயினும் ஆதம்பாவாவின் கதையில் பிரச்சார அம்சம் உருவகத்துக்கு வெளியிலும் துருத்திக் கொண்டு நிற்பதை ஒரு குறையாகக் கூறவேண்டும். மீன்கள் வாழ உடன்பாட்டில் மனை மீன்கள் மனைப்பெருமாதா

இயற்கை உலகின் உண்மைகளுக்கும் சமூக உண்மைகளுக்கும் இடையே ஒரு தொடர்பைக் காண்பதே உருவக் கதைகளின் அடிப்படையாக அமைகின்றது என்று சொன்னேன். இந்தத் தொடர்பு எவ்வளவு தூரம் தர்க்க ரீதியானதாகவும், இயல்பானதாகவும் கையாளப் பட்டிருக்கின்றது என்பதைப் பொறுத்தே ஒரு உருவகக் கதையின் கலை

ரீதியான வெற்றி தீர்மானிக்கப் படுகின்றது. ஷோலோ கோவின் கதையில் காணப்படுவது போல் இந்தத் தொடர்பு மிகவும் இயல்பானதாக இருக்கும் போதே அது ஒரு சிறந்த கலைப்படைப்பாகக் கருதப்படும். இது சாத்தியமாக வேண்டுமானால் உருவகக் கதை எழுதுவோருக்கு இயற்கை உலகு, சமூக வாழ்வு ஆகியன பற்றிய நுட்பமான அவதானமும் ஆழ்ந்த அனுபவ ஞானமும் அவசியமாகும். தீர்க்கதரிசிகள், மேதைகள், ஞானிகள் போன்றோர் மூலமே உலகப் பிரசித்திபெற்ற உருவகக் கதைகள் பல நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. அவ்வகையில் இக் கதை வடிவம் மேதைகளுக்கும் ஞானிகளுக்கும் உரிய ஒரு வெளிப்பாட்டுச் சாதனம் என்று கூடக் கூறலாம்.

மௌலானா றுமி ஒருமேதை; குபிஞானி; பாரசீகப் பெருங்கவிஞர்களுள் ஒருவர். அவருடைய 'கிதாபுல் மஸ்னவி' என்ற நூலில் இடம் பெற்றுள்ள ஒரு கதையை இதற்கு உதாரணமாக இங்கு தருகிறேன். கதை இதுதான். தெரு ஓரத்தில் ஒரு சிறு பள்ளம். அதற்குள்ளே கொஞ்சம் கழுதை மூத்திரம் தேங்கிக் கிடக்கின்றது. அதில் ஒரு சிறு துரும்பு மிதந்து கொண்டிருக்கின்றது. எங்கிருந்தோ பறந்து வந்த ஈ ஒன்று அதன் மீது குந்திக் கொள்கிறது. காற்று வீசியதும் அத் துரும்பு சற்றே அசையத் தொடங்கியது. அப்போது அந்த ஈ கழுதை மூத்திரத்தை ஒரு சமுத்திரமாகவும், அந்தத் துரும்பை ஒரு கப்பலாகவும் தன்னை அக்கப்பலை ஓட்டிச் செல்லும் மாலுமியாகவும் நினைத்துப் பெருமிதம் அடைந்ததாம். இக்கதையில் றுமி உருவாக்கிய அந்த ஈ எத்தனையோ வகைப்பட்ட மனிதர்களின் உருவகமாக என்றும் நிலைத்திருக்கும். சற்றுக் கூர்ந்து பார்த்தால் நம் ஒவ்வொருவரிடத்திலும் கூட இந்த ஈயின் சாயலை நாம் கண்டு தலை குனியக் கூடும். இத்தகைய கதைகள் சாகாவரம் பெற்றவை. ஏனெனில் அவை மேதமையின் சிருஷ்டிகள்.

தமிழ் மொழியிலே சிறந்த உருவகக் கதைகள் என்று நமக்குக் கிடைத்துள்ளவை பெரும்பாலும் மொழி பெயர்ப்புக் கதைகளே. ஈசாப்புக் கதைகளும், பஞ்ச தந்திரக் கதைகளும், ஏகநாதர் கதைகளும் இத்தகையன. டால்ஸ்டாய், காண்டேகர் போன்றோர் எழுதிய கதைகளும் நமக்குக்

கிடைத்துள்ளன. தமிழகத்திலும் இலங்கையிலும் தமிழில் சுயமாக உருவகக்கதை எழுதுவார் பலர் இருக்கின்றனர். இது வரை சில தொகுதிகளும் வெளிவந்துள்ளன. எனினும் உருவகக் கதை ஒரு கலை மதிப்புடைய இலக்கிய வடிவமாக நம் மத்தியில் இன்னும் வளர்ச்சி அடையவில்லை என்றே கூறவேண்டும். முதிர்ந்த எழுத்தாளர் யாரும் இத்துறையில் ஈடுபாடு காட்டாததும். இன்னும் இது ஆரம்ப எழுத்தாளர் களின் ஒரு பயில் துறையாகவே இருந்து வருவதும் இதற்குரிய காரணம் எனலாம். இலக்கிய ஆற்றலும் பரந்த அனுபவ ஞானமும் ஆழ்ந்த சமூகப் பிரக்ஞையும் கொண்ட எழுத் தாளர்கள் இத் துறையில் ஈடுபாடு காட்டாதவரை இதில் நாம் பெரு வளர்ச்சியைக் காணமுடியாது.

இந்நிலையில் நண்பர் யூ. எல். ஆதம்பாவாவின் இந்த உருவகக்கதைத் தொகுதி நமக்குக் கிடைத்துள்ளது. இத் தொகுதியிலுள்ள இருபத்தொரு கதைகளும் சுமார் இருபத்தைந்து ஆண்டு கால இடைவெளியில் எழுதப் பட்டவை; தரத்திலும்தன்மையிலும் வெவ்வேறுரகமானவை. ஆயினும் இக்கதைகள் எல்லாமே ஆசிரியரின் சமூகப் பிரக்ஞையையும் பொது ஒழுக்கம் பற்றிய அவரது ஆழ்ந்த அக்கறையையும் கண்ணோட்டத்தையும் காட்டி நிற்கின்றன. அவரது தார்மிக உணர்ச்சியின் அளவு கோலாக நாம் இக் கதைகளைக் கருதலாம். அழகியல் நோக்கு நிலையில் இக் கதைகளைத் தனித்தனியே பார்க்கும் போது பலகதைகளில் சில சில குறைபாடுகளைக் கூறலாம். எனினும் மொத்தமாக எல்லாக் கதைகளுமே உருவகக் கதையின் பொது இலட் சனத்தின் வரம்புக்குள் நிற்பதை நாம் மறுக்க முடியாது. நண்பர் யூ. எல். ஆதம்பாவா எழுத்துத் துறையில் ஒரு ஆரம்ப சாதகன் அல்ல, நீண்ட கால அனுபவமும் தேர்ச்சியும் பெற்றவர். அவரிடம் இருந்து நாம் இன்னும் சிறந்த படைப்புக்களை எதிர்பார்க்கலாம். தமிழ் இலக்கிய உலகு அவரது இந்த முதல் நூலை ஆதரித்து அவரை இத் துறையில் மேலும் ஊக்கப்படுத்தும் என்று நம்புகின்றேன்.

கலாநிதி எம். ஏ. நுஸ்ரான்

24 . 10 . 1990

நுகர்வு

இயற்கையின் நிகழ்வுகள் மூலம் வாழ்க்கைத் தத்துவங்களை எடுத்துக் காட்டுவதே உருவகக் கதைகளாகும். இயற்கையைக் கூர்ந்து நோக்கும் திறன், இலாவகமான மொழி வளம், ஒப்பியல் நோக்கு என்பன இதற்குத் தேவை. யூ. எல். ஆதம்பாவாவின் இக் கதைத் தொகுப்பில் இவை அனைத்தும் சிறந்து விளங்குகின்றன.

தன் இளமையின் மூலம் பெருமை கொள்ளும் குருத் தோலை, பழுத்த ஓலையின் முன்பே மரணத்தைத் தழுவிக்கொள்கிறது. இதை 'இறப்பு' என்ற கதை எடுத்துக் கூறுகிறது.

சுயைத் தனக்கு இரையாக்கிக் கொண்ட பல்லி, ஈற்றில் நெருப்புக்கு இரையாகிறது. ஒன்றுக்கு ஒன்று இரை. இதுதான் வாழ்வின் நியதி.

ஒரு புத்தகம் அதனை வாசித்தவருக்குப் புகட்டும் கல்லறிவு 'குருவுக்கு' தெளிவாம்.

ஒரு நண்டு மனிதனொருவனுக்குப் புகட்டும் நல்லறிவு 'அந்த மனிதன்' என்ற கதையில் வருகிறது.

'பெருமை அழிவைத்தரும்' என்ற அறிவுரை 'கமை' கதை மூலம் சித்திரிக்கப்படுகிறது.

'பெருந்தன்மை' மூலம் ஒரு எலுமிச்சையின் சுயநலமில்லாத பண்பு எடுத்துக் காட்டப்படுகிறது.

சமூகம் மாறும் போது தனி மனிதனும் மாறவேண்டும். இல்லையேல் தனி மனிதன் சமூகத்தால் தனிமைப் படுத்தப் படுவான். இதனை விளக்குகிறது 'மாற்றம்' என்ற கதை.

அழகு ஒரு தோற்றம். அது நிலையானதல்ல. பூமி அழகுக்கு இதனை உணர்த்துகிறது 'அழகு அழுகிறது' கதையில்.

தன் காலையூன்றி நில்லாத வாழ்வு நிலையற்றது. குருவிச்சைக்கு அது நல்ல பாடமாக அமைகிறது 'வாழ்வு' என்ற கதையில்.

நாய்கள் பேசும் பழம் பெருமை மூலம் நாய்களே ஒன்றுக்கொன்று அறிவு புகட்டிக் கொள்கிறது.

சிட்டுக் குருவிகள் இரண்டு தம் குழந்தைக்கு ஊட்டும் வாழ்க்கை அறிவு 'பொறுப்புணர்ச்சி' மூலம் விளக்கப்படுகிறது.

பூ. எல். ஆதம்பாவாவின் கற்பனை வளம், உருவகத்திறன், ஆற்றொழுக்கன்ன அழகிய நடை என்பன இக்கதைத் தொகுப்பில் நன்கு பிரகாசிக்கின்றன.

ஆ. ஸ. அப்துஸ்ஸமது பி.

நெஞ்சத்தைத் தொட்டு வந்த சில வார்த்தைகள்

நான் கவிதை மூலமே எழுத்துத் துறைக்குள் பிரவேசம் செய்தேன். 1961 ஆம் ஆண்டு, பண்டாரவளையிலிருந்து வெளிவந்த 'மணிக்ஞரல்' என்ற சஞ்சிகையில், 'மலை அருவி' என்ற எனது முதலாவது கவிதை பிரசுரமானது. அன்று தொடங்கி இன்று வரை, அவ்வப்போது மன உந்துதல் ஏற்படும் வேளைகளில், எழுதி வருகிறேன்.

ஆரம்பத்தில் சில ஆண்டுகள், கவிதைத் துறையில் மட்டுமே, அதுவும், சற்றுக் கூடிய அளவிலே, செயற்பட்டு வந்த எனது பேனா, பின்னர், ஏனைய, இலக்கியத்துறைகளான சிறுகதை, உருவகக் கதை, கட்டுரை ஆகியவற்றிலே, மிகுதியாகவும், சுவடு பதித்து வந்தது. என்றாலும், இக்காலப் பகுதிக்குள் உருவகக் கதைத் துறையே, என்னை மிகவும் ஈர்த்துக் கொண்டது. அதனால் என்னிடமிருந்து, மற்றைய துறைகளைவிட, உருவகக் கதைத்துறையிலேயே அதிக அளவு படைப்புக்கள், பிரசவமாகின. இவற்றிலிருந்து பொறுக்கி எடுக்கப்பட்ட இருபத்தொரு உருவகக் கதைகளை உள்ளடக்கியதுதான் இத்தொகுதி.

இதில், இடம்பெற்றுள்ள உருவகக் கதைகளிலே, பதினேழு கதைகளை 'தினகரன் வாரமஞ்சரி', 'தினகரன்' ஆகிய இதழ்களும், மூன்று கதைகளை, 'வீரகேசரி வார வெளியீடு', 'சிந்தாமணி', 'வளர்மதி' ஆகிய பத்திரிகைகளும் பிரசுரம் செய்திருந்தன. மற்றைய ஒரு கதை இத்தொகுதியிலேயே இடம் பெறுகிறது.

எனக்குக் களம் தந்து மேலும் நான் உருவகக் கதைகள், எழுதுவதற்கு, ஊக்கம் ஊட்டிய, பத்திரிகைகளின் ஆசிரியர்களுக்கு எனது நெஞ்சம் நிறைந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

குறிப்பாக, 'தினகரன்' பிரதம ஆசிரியர் திரு. ஆர். சிவகுரு நாதன் அவர்களையும், அப் பத்திரிகையின்

உதவியாகிரியர்களாகவிருந்த திரு. எம். ஆர். சுப்ரமணியம், ஜனாப். ஏ. எச். சித்தீக் காரியப்பர், ஆகியவர்களையும் என்னால் என்றுமே மறக்க முடியாது.

பத்திரிகை உலகுக்கு வெளியே இருக்கின்ற ஜனாப். எம். எஸ். பீர் முகம்மதுத்தம்பி, அவர்களும் நான் உருவகக் கதைத் துறையிலே, முன்னேறிச் செல்ல மிகவும் ஊக்கமளித்த ஒருவராவார். அவருக்கும் எனது இதய பூர்வமான நன்றிகள்.

மற்றும், இத்தொகுதியை வெளியிடுவதற்குப் பேருதவி புரிந்த கல்முனை ஸாஹிதாக் கல்லூரியின் பழைய மாணவர் சங்கத்தினரையும், விசேடமாக, அதன் தலைவர், அதிபர் ஜனாப். ஏ. எம். ஹுசைன் அவர்களையும் என்னால் மறக்க முடியாது. அத்தோடு, சங்கச் செயலாளர், ஜனாப். ஐ. ஹசன் அலி அவர்களுக்கும் நான் நன்றி செலுத்தக் கடமைப் பட்டுள்ளேன்.

மேலும், எனது உருவகக் கதைத் தொகுதிக்கு, 'அறிமுகம்' தந்த கலாநிதி எம். ஏ. நுஃமான் அவர்களையும், 'நுகர்வு' என்ற தலைப்பிலே, கருத்துரை வழங்கிய பழம் பெரும் எழுத்தாளர் அ. ஸ. அப்துஸ்ஸமது அவர்களையும், பின் அட்டையில் என்னைப் பிரதிபலிக்கச் செய்த புலவர் மருதூர். ஏ. மஜீத் அவர்களையும், முன் அட்டையைத் தனது தனித்துவமான ஒவியத்தினால் அழகுபடுத்திய ஜனாப். மு. மு. மு. பாசீல் அவர்களையும் நான் மிகவும் நன்றி உணர்வோடு எண்ணிப்பார்க்கிறேன்.

எனது உருவகக் கதைகள், ஒரு தொகுதியாக, அச்சிலே, வெளிவர வேண்டுமென்பதில், அதிக கரிசனை காட்டி வந்த, ஜனாப். ஏ. பீர் முகம்மது, ஜனாப். ஏ. கே. எம். நியாஸ் ஆகியவர்களும், இத்தொகுதிக்கு, அழகுற அச்சமைப்புச் செய்த சாய்ந்தமருது நெஷனல் அச்சக இயக்குநர்களில் ஒருவரான ஜனாப். ஏ. எச். ஜெளபர் காரியப்பர் அவர்களும் எனது நன்றிக்குரியவர்கள்.

யூ. எஸ். ஆதம்பாவா

ஸாஹிதாக் கல்லூரி, கல்முனை, இலங்கை. 01.10, 1991

இதனுள்

அநுபவம் 1

சிறுமையும் பெருமையும் 6

இரை 9

பெருந்தன்மை 11

பழக்கம் 14

மாற்றம் 18

வெற்றியும் தோல்வியும் 22

நாங்கள் மனித இனம் 27

கர்வம் 32

பழம் பெருமை 34

சுமை 39

மதிப்பு 43

வாழ்வு 46

இப்படியும் சில போலிகள் 49

அந்த மனிதன் 55

அழகு அழுகிறது 58

உறவு 60

குருவுக்குக் கௌரவம் 66

பொறுப்புணர்ச்சி 70

இறப்பு 75

உன்னை தெளிந்தது 77

அநுபவம்

ஒரு வேப்பமரம். நடுத்தர வயதையுடையது. அனைத்துத் திசைகளிலும், கிளை பரப்பியிருந்தது. ஆனால், இலைகள் அடர்த்தியின் றிக்காணப்பட்டது.

இளம் காக்கைகள் இரண்டு, தம்பதியாக இருக்க வேண்டும். அவை இலைகளுக்குள்ளே புகுந்தும் கிளைகளிலே அமர்ந்தும் அந்த வேப்ப மரத்தை முற்றாகவே நோட்டமிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. சற்று நேரத்தின் பின்பு அவை இரண்டும் அதே மரத்தின் கீழ்க் கிளை ஒன்றிலே வந்தமர்ந்து ஓய்வு கொள்கின்றன. அப்போது, பக்கத்துக் கிளையிலே உட்கார்ந்திருந்த வயது முதிர்ந்த ஒரு காக்கை அவற்றை நோக்கிப் பின் வருமாறு பகர்ந்தது:

“இளககாள் .... இருவரும் இந்த மரத்துக்குள்ளேயே சுற்றிக்கொண்டு திரிகிறீர்கள்.... என்ன விஷயம்.?”

அந்த இளம் காக்கைகள் ஒன்றை ஒன்று பார்த்துக் கொண்டன. அவற்றிலே பெண் காசும் ஆண் காக்கையிடம் “அன்பே.... நீதான் என்னை விட நிதானமாகவும், சரியாகவும் பேசுவாய். ஆகையினால் இவருடன் நீயே பேசு” என்றது. ஆண் காசும் தலைசாய்த்து அதனை ஏற்றுக் கொண்டது.

“பெரியவரே வித்தியாசமாக ஒன்றுமில்லை. இந்த மரத்திலே நாங்கள் கூடு கட்டப் போகிறோம். அதற்காக ஓரிடத்தைப் பார்த்தோம்” ஆண் காசும் வயது முதிர்ந்த அந்தக் காக்கையின் வினாவுக்கு இவ்வாறு விடையளித்தது.

“இந்த மரத்தைப்பற்றி நான் நன்கு அறிந்து வைத்திருக்கிறேன். உங்களால் இந்த மரத்திலே, ஏதாவது இடத்திலுமே கூடு கட்ட முடியாது.”

“பெரியவரே... விஷயம் தெரியாத பழைய காலத்து இளசுகளல்ல நாங்கள்... இந்த நவ யுகத்தின் இளசுகள். நாங்கள் நிறையவே விஷயங்களை அறிந்து வைத்திருக்கிறோம். ஆகையினாலே நாங்கள் இந்த மரத்திலே, கூடு கட்டுகிறோமா இல்லையா என்பதைச் சிலநாட்கள் பொறுத்திருந்து பாருங்கள்”

“இளசுகளே...நான் திரும்பவும் கூறுகிறேன்... உங்களால் இந்த மரத்திலே கூடு கட்ட இயலாது” மீண்டும் உறுதியாகக் கூறியது வயது முதிர்ந்த காக்கை.

“சரி... பார்ப்போம்...” கம்பீரமாகக் காட்சியளித்தது இளைஞனான அந்த ஆண்காக்கை.

வயது முதிர்ந்த காகம் அங்கிருந்து பறந்து போனது. ஆனால், அந்த இளம் காக்கைகள் இரண்டும் கூடு கட்டுவதற்கான பொருட்களைத் தேடப் புறப்பட்டன.

அந்த வேப்ப மரத்திலே ஒரு கிளை. கிழக்கு நோக்கி வளர்ந்து சிறிது தூரத்துக்கு அப்பால் அது மூன்று கிளைகளாக உருமாறியிருந்தது. அம்மூன்று கிளைகளுக்கும் மத்தியிலேதான் அந்த இளம் காக்கைகள் இரண்டும், உலர்ந்த தாள்றோசாக் கம்புகள், வேறு மரச்சுள்ளிகள், ஈர்க்குகள், கம்பிகள், தும்புகள், இறகுகள் ஆகியவற்றை எடுத்து வந்து ஒரு கூட்டை ஆக்கிக்கொள்வதற்குப் பெரிதுமே முயன்றன.

அந்த இளம் காக்கைகள் தங்கள் நோக்கத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்காக அம்மரக் கிளைகளுக்கு மத்தியிலே, அப்பொருள்களை எடுத்துவந்து வைக்கும். சிறிது நேரத்தில், அவை ஒவ்வொன்றாக நழுவிக்கீழே விழுந்துவிடும். மீண்டும், அக்காக்கைகள் அப்பொருட்களை, அதே இடத்திலே கொண்டுவந்து சேர்க்கும். திரும்பவும் அப்பொருட்கள் அவ்வாறே கீழேவிழுந்துவிடும். இவ்வாறு இருபத்தைந்து இருபத்தாறு தினங்கள் பெரும் போராட்டமே நிகழ்ந்தது. என்றாலும், ஒரு கூட்டை அவ்விளங்காக்கைகளால் அங்கே உருவாக்கிக் கொள்ளவே இயலாமற்போய்

விட்டது. இவ்வளவு முயன்றதற்குப்பயனாய், அம்மரக்கிளைகளுக்கு மத்தியிலே நாவைந்து சுள்ளிகளும், சிறிது தும்பும், இரண்டோர் இறகுகளுமே ஒட்டிக்கொண்டு கிடந்தன.

அதன்பின்... அவ்வேப்ப மரத்தில் கூடுகட்டும் நம்பிக்கையை இழந்த அந்த இளம் காக்கைகள், அத்தோடு அப்பணியிலே ஈடுபடுவதையும் நிறுத்திக் கொண்டன. அந்நாட்களிலே ஒருதினம்... அவை அந்த மரத்தின் வடபுறக்கிளை ஒன்றிலே மிக்க சோர்வோடு உட்கார்ந்திருந்தன. அவ்வேளை தற்செயலாய், அம்மரத்தின் அதேகிளையிலே வந்தமர்ந்த வயது முதிர்ந்த காக்கை, அந்த இளம் காக்கைகளைக் கண்டது; பக்கத்தே நெருங்கிச் சென்றது.

“என்ன ஒரு மாதிரியாக விருக்கிறீர்கள், கூடெல்லாம் கட்டி முடித்து விட்டீர்களா..?” என்றது.

“நாங்கள் இத்தனை நாட்களாக முயன்று பார்த்தோம். எங்களுக்கு இயலுமான தந்திரங்களையும் செய்து பார்த்தோம். இயலாமற் போய்விட்டது. சிச்சி... இதிலே கூடுகட்ட முடியாது...” ஆண்காகம் அலுத்துக் கொண்டது.

“நான் சொன்னேனே கேட்டீர்களில்லையே... இப்போது பார்த்தீர்களா? சும்மா... அநியாயமாக, நேரத்தையும், சக்தியையும் வீண்விரயம் செய்து விட்டீர்களே.”

“.....” அந்த இளம் காக்கைகள் இரண்டுமே மௌனமாகவிருந்தன.

“வாருங்கள் கூடுகட்டுவதற்கு நல்ல வாய்ப்பான இடம் நான் காட்டுகிறேன்” வயது முதிர்ந்த காக்கை மேற்கு நோக்கிச் சிறகை விரித்தது. இளம் காக்கைகளும் அதனைத் தொடர்ந்தன.

சற்றுத் தொலைவில், ஒங்கி வளர்ந்திருந்த ஒரு தென்னையில் சென்றமர்ந்தது வயது முதிர்ந்த காக்கை. இளம் காக்கைகளும் அதன் பக்கமாகச் சென்று உட்கார்ந்து கொண்டன.

“இங்கே வாருங்கள்...” ஓலைகளின் நடுவிலே அழைத்துச் சென்றது இளம் காக்கைகளை.

“இந்த வட்டுக்குள் வேண்டிய அளவிலே வேண்டிய வகையில் உங்களுக்கு வேண்டிய கூட்டைக் கட்டிக் கொள்ளலாம். இனி உங்கள் பணியை ஆரம்பியுங்கள்.” என்று விட்டு வயது முதிர்ந்த காக்கை எங்கோ பறந்து சென்றது. ஆனால் இளம் காக்கைகளோ, கூடு கட்டும் பணியிலே குதித்தன.

வயது முதிர்ந்த காக்கை காட்டிய அதே இடத்திலே, முன்பு தாங்கள் வேப்ப மரத்திலே கூடு கட்டுவதற்காக எடுத்துச் சென்றும் பயன்படாமற்போன அதே பொருட்களையும், அதே போன்ற இன்னும் சில பொருட்களையும் கொண்டுவந்து பத்துப் பன்னிரண்டு நாட்களில், ஓர் அழகான கூட்டைக் கட்டிவிட்டன.

அவ்வாறு கூட்டை ஆக்கிக் கொண்ட புதிதிலே ஒரு நாள்... இளம் காக்கைகள் இரண்டும் கூட்டுக்கு எதிரிலே ஓர் ஓலையில் சாவகாசமாய் அமர்ந்திருந்தன. அவ்வேளையிலேதான் அவற்றின் நிலைமையை அறிவதற்காக வயது முதிர்ந்த காக்கையும் அங்கே வந்தது. இளம் காக்கைகளின் எதிரே, அவற்றின் பக்கமாகவுள்ள இன்னுமோர் ஓலையிலே சென்றமர்ந்தது.

“என்ன கூடு கட்டி விட்டீர்களா ... ?” வயது முதிர்ந்த காக்கை பேச்சை ஆரம்பித்தது.

“ஆம்...ஆம்...கட்டி விட்டோம் அதோ பாருங்கள்” இளைஞனான அந்த ஆண் காக்கை கூட்டைச் கட்டிக் காட்டியது. வயது முதிர்ந்த காக்கையோ தலையை உயர்த்தி கூட்டை ஒரு முறை முற்றாக நோட்டமிட்டுக் கொண்டது.

“இனக்காள்... இப்போது பார்த்தீர்களா...? நான் சொன்னதைக் கேட்டதனால், குறுசிய காலத்துக்குள் சக்தியையும் அதிகம் விரயம் செய்யாமல், ஓர் அழகான கூட்டையும் கட்டிக் கொண்டீர்கள்... உங்களுக்கு எதுவுமே தெரியாது என்றும் நாங்கள் எண்ணவில்லை... நீங்களும்

பல விஷயங்களை அறிந்து வைத்திருக்கலாம்... ஆனால், எல்லா விஷயங்களையும் நீங்கள் அறிந்து வைத்திருக்கிறீர்கள் என்றும் கூறமுடியாது. அதே போல் தான் நானும். என்றாலும் நான் தங்களைவிட மிகவும் வயது முதிர்ந்தவன் என்ற காரணத்தினால், கூடுதலாகவே அநுபவம் பட்டிருக்கிறேன். அவ்வாறு ஏற்பட்ட அநுபவம் காரணமாகத்தான் தங்களுக்கு இவ்விடயத்தில் கூட என்னால் உதவமுடிந்தது.”

“சரிதான்...சரிதான்...” என்றது அந்த ஆண்காக்கை. பெண்காகமும் தன்னையறியாமலேயே தலையை அசைத்து தனது இணக்கத்தையும் தெரிவித்துக் கொண்டது.

வயது முதிர்ந்த காக்கை தனது உரையைத் தொடர்ந்தது: “எப்படியிருந்தாலும் இளசுகள் இளசுகள்தான்... ஆகையினாலே இளசுகளாகிய நீங்கள், பொதுவாக எல்லா விடயங்களிலும் என்னை என்றில்லை, வயது முதிர்ந்தோர் யாராகவிருந்தாலும், அவரின் ஆலோசனையையும் பெற்றுக் கொண்டு செயற்படுங்கள். உங்களுக்கு அனைத்துமே ஜெயமாக முடியும்.” வயது முதிர்ந்த காக்கை அலகால் இறகைக் கோதிவிட்டுக் கொண்டது.

“நாங்கள் எல்லாம் தெரிந்தவர்கள் என்ற மமதை கொண்டு நடந்தமையினாலேயே, ஆரம்பத்தில் இவ்விடயம் தோல்வியைத் தழுவிக்கொண்டது. இனிமேல் நிச்சயமாக, எந்த விடயமாக இருந்தாலும், வயது முதிர்ந்தோரின் ஆலோசனையையும் பெற்றுக்கொண்டே செயற்படுவோம்” இவ்வாறு ஆண்காகம் இயம்பியது. பெண்காக்கையோ, தன் இறக்கைகளை உலுக்கிவிட்டுக்கொண்டு தலை நிமிர்ந்தது.

இளம் காக்கைகளையே பார்த்தவண்ணம் உட்கார்ந்திருந்த வயது முதிர்ந்த காக்கையின் வதனத்திலோ, இப்போது பூரிப்பும், புளகாங்கிதமும் பூத்துக் குலுங்கின.

சிறுமையும் பெருமையும்

பரந்து விரிந்த கடல். அதன் கரையிலே ஒரு பெரிய கல் காலாகாலமாகக் கவனிப்பாரற்றுக் கிடந்தது. கன்னங் கரேலென்று கரடுமுரடாயிருந்த அக்கல்லைக் காணும் போதெல்லாம் கடலுக்கு உள்ளூர ஒரு வெறுப்பு. அதனால், அது 'ஹோ ஹோ' என்று ஆரவாரித்துத் தன் அலைக் கரங்களினால் அக்கல்லை ஒங்கி ஒங்கி அடித்தது.

அடியைப் பொறுமையோடு சகித்துக்கொண்டது கல். பொறுமைக்கும் ஓர் எல்லை உண்டல்லவா? ஒருநாள் அந்தக் கல் தன் பொறுமையை இழந்தது. எனினும், அது தன்னை ஓர் அறிஞனைப்போலக் கட்டுப்படுத்தி, நிதானமாகக் கடலை நோக்கி "ஐயா பெரியவரே! என்னை ஏன் இவ்வளவு

கேவலமாக நடத்துகின்றீர்? நான் அப்படி என்ன பிழை செய்தேன்?" என்று வினவியது.

அதற்குக் கடல் "இப்போது நீ உள்ள நிலையில், உன்னைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் எனக்கு உன்மேல் வெறுப்பாகவும் அருவருப்பாகவும் இருக்கிறது. எனவே தான் நான் உன்னைக் கேவலமாக நடத்துகிறேன்" என்று தன் உள்ளத்தில் உள்ளதை வெளிப்படையாக உரைத்தது.

"ஆரம்பத்தில் மிகவும் தாழ்வாக இருந்த எத்தனையோ பேர் பின்னர் சிறந்த நிலையை அடைந்திருக்கிறார்களல்லவா? அதேபோல நானும் பின்னர் ஒரு காலத்திற் சிறந்தவொரு நிலையை அடையலாந்தானே? எனவே இப்போதுள்ள எனது நிலையினை மட்டும் கொண்டு நீர் என்னைப் புறக்கணிப்பது அழகல்ல" என்று கூறியது கல்.

"நீயாவது நல்ல நிலையை அடைகிறதாவது. அது ஒரு நாளும் நடக்காது" என்று கூறிய கடல், போகிற போக்கிற் கல்லை ஒருதரம் மோதிவிட்டுச் சென்றது. 'உவர்ப்புள்ளம் கொண்ட இந்த உன்மத்தனோடு உலகநீதி பேசி என்ன பயன்?' என்றுணர்ந்த கல், "அப்படியா சொல்கிறீர்கள், இனி உங்களோடு பேசிப் பயனில்லை. எப்படியாவது நடந்து கொள்ளுங்கள். காலம் வரட்டும் பார்ப்போம்" என்று கூறிவிட்டு மோனத்தவத்தில் ஆழ்ந்தது.

காலமென்ற கொடியிலே நாட்களென்ற மலர்கள் மலர்ந்து உதிர்ந்து கொண்டே வந்தன. எனினும், கட்டின் மனப்பாங்கு மாறவில்லை.

ஒரு வாரத்தின் பின் ஒரு நாள், தற்செயலாக அங்கு வந்த சிற்பி ஒருவன் அந்தக் கல்லைக் கண்டான். எப்படியான கல் தனக்குத் தேவையென்று எண்ணி எதிர்பார்த்திருந்தானோ அப்படியான ஒரு கல்லை அவன் அங்கே கண்டது அவனுக்குப் பெருமகிழ்ச்சியை அளித்தது. உடனே அவன் அந்தக் கல்லைத் தனது வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்து

சேர்த்தான். பின் அந்தச் சிற்பி நாட்டிற்காக உயிர் நீத்த
தியாகி ஒருவரின் உருவத்தை அவ்வூர் ஆட்சி மன்றத்தின்
வேண்டுகோட்படி அக்கல்லிற் கச்சிதமாக வடித்தான்.

நல்லதோர் தினத்தில், முன்னம் அக்கல்லிருந்த இடத்
திற்கு அண்மையாக அச்சிலை நிறுவப்பட்டது.

வழக்கமாக வெறிச்சென்றிருந்த அக்கடற்கரை
விழாக்கோலம் பூண்டது. மக்கள் திரண்டு வந்து அப்பெரி
யாரின் உருவச்சிலைக்கு அஞ்சலி செய்தனர்.

இவற்றையெல்லாம் கடலும் பார்த்துக்கொண்டே
இருந்தது. அன்று முதல், அந்தக் கல்லைப் புறக்கணிப்பதை
அது தானாகக் கைவிட்டது. “நான் மடத்தனமாக நடந்து
கொண்டேனே. அந்தக் கல் முன்பு சொன்னது போல
இப்போது சிறந்த நிலைக்கு உயர்ந்து விட்டதே. என்னைப்
பார்த்து அது இனி என்ன கூறப்போகின்றதோ?” என்று
கடல் தனக்குட் சிந்தித்தவாறு இருந்தது.

உலகியல் அறிந்த உருவச்சிலை கடலின் மனநிலையை
உணர்ந்து தானாகவே கடலோடு பேசத் தொடங்கியது.

“ஐயா பெரியவரே! நான் முன்பு சொன்னதை
அலட்சியஞ் செய்தீர்கள். இப்போது பார்த்தீர்களா? நான்
சிறந்த நிலைக்கு உயர்ந்துவிடவே, நீங்கள் என்னைப் புறக்
கணிப்பதைக் கைவிட்டு விட்டீர்கள். ஆகவே, உயர்ந்தோர்
இழிவதும், இழிந்தோர் உயர்வதும் உலகியற்கை என்ப
தையும், சிறியோரெல்லாம் சிறியருமல்லர், பெரியோரெல்
லாம் பெரியருமல்லர் என்பதையும் இனிமேலாவது அறிந்து
கொள்ளுங்கள்” என்று கூறியது சிலையாக மாறிய கல்.

கடலும் உருவச்சிலையும் இப்போது உற்ற நண்பர்
கள். பூரணத் தினங்களில் இருவரும் அளவளாவிக் கொள்
வதாக, அங்கு செல்வோர் பேசிக்கொள்கிறார்கள்.

வனம்மதி. மதி - 1 கலை - 02 - 1975

இரை

அந்தச் சுவரிலே ஒரு பல்லி காணப்பட்டது. பால் வண்ணப்பல்லி தன் வயிற்றிலிருப்பதைக் கண்ணாடியினைப் போல எடுத்துக்காட்டியது. வயிறோ நன்கு நிரம்பியதாகத் தெரியவில்லை. அதனைப் பூரணப்படுத்தத்தான் போலும், சிறிது நேரத்திற்குப் பின் அது மெல்ல நெளிந்து நடந்து வந்தது. அதன் குறி எதிரே சுவரிலிருந்த ஈயின் மேல் படிந்திருந்தது.

ஈக்கு அருகில் வந்த பல்லி, தனக்கு நல்ல விருந்து கிடைக்கப் போகிறது என்று எண்ணி மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் நீந்தியது. அது மட்டுமல்ல அது வாய் விட்டுச் சிரிக்கவும் செய்தது.

“ஹாஹ்..... ஹாஹ்..... ஹா...” என்ற பல்லியின் சிரிப்பொலி ஈயின் காதுல் சுழியோடி அதனைச் சுய நிலைக்குக் கொண்டு வந்தது. நிமிர்ந்து பார்த்த ஈ தனக்கு இதிரே ஒரு பல்லியைக் கண்டது. உடனே ஈ, “பெரியவரே..நீங்கள் என்னை நோக்கிச் சிரித்தது போல் ஒலி ஒன்று கேட்டது. என்ன விஷயம்?” என்றது பல்லியைப் பார்த்து. பல்லியோ, “நீ இன்னும் சிறிது நேரத்தில் எனக்கு இரையாகப் போகிறாய். அதை நினைத்துத்தான் நான் சிரித்தேன்” என்றது.

இதைக் கேட்ட ஈ பெரும் அறிஞரைப் போல புன்முறுவல் ஒன்றினை உதிர்த்து விட்டு, “பெரியவரே... நாம் நினைப்பதெல்லாம் நடப்பதில்லை. எனவே, இது நடக்குமென்று உங்களால் எப்படி நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியும்?” என்றது.

சாட்டைகளைக் கொண்டு தாக்கியதைப் போல இவ்வார்த்தைகள் பல்லியைத் தாக்கின. உடனே பல்லி, “நான் நினைத்தது நடக்கிறதா, இல்லையா, என்பதைப்பார்” என்று கூறியவாறு ஈயின் மேல் தாவியது.

பல்லியில் மிகவும் கவனமாக விருந்த ஈ, இதனை அவதானித்ததும் உடனே “சர்” என்று மாறி மேலே யெழுந்து அதே சுவரில் வேறொர் இடத்தில் படிந்தது. ஆனால், பல்லியோ கீழே உள்ள அடுப்பில் எரிந்து கொண்டிருந்த பெருந்தீயில் விழுந்து புதைந்து தீக்கு இரையாகியது.

அதன் பின்பு, சுவரிலிருந்த ஈ மேலே பந்தெனக்கிளம்பி எங்கோ பறந்தது. அவ்வேளை, அதன் உள்ளமோ, தான் முன்பு பல்லியிடம் சொன்னது நிஜமாகி விட்டதை எண்ணிக் கொண்டது.

சித்தாமணி - 1967 . 03 . 18

“தம்பி செளக்கியமா?” என்ற குரல் வந்த திசையில் தன் பார்வையை அகல விரித்தது ஓர் எலுமிச்சை. அங்கே... தனக்கு எதிரே எட்டு ஒன்பது அடி தொலைவிலே ஒரு மாமரம் நின்றிருப்பதும், நாலா பக்கங்களிலும் கிளைகளைப் பரப்பி மிக்க செழிப்போடு விளங்கிய அது கனிகள், காய்கள், பூக்கள் ஆகியவற்றைப் பூண்டு ஒரு புது மணப் பெண் போல மிக்க பூரிப்போடு திகழ்வதும் அந்த எலுமிச்சையின் பார்வையிலே விழுந்தன. தன்னிடம் கசுசெய்தி வினவியது அந்த மாமரம்தான் என்பதை உணர்ந்து கொண்ட எலுமிச்சை அதனை நோட்டமிடுவதை நிறுத்தி உடனேயே பதிலளித்தது:

“செளக்கியத்துக் கென்ன. என்றாலும் தங்களைப் போல் இல்லை”

எலுமிச்சை ‘பொடி’ வைத்துப் பேசுகிறதென்பதைப் புரிந்து கொண்ட மாமரம், “ஏன் அப்படிக்கூறுகிறீர்?” என்று கேட்டது. அதற்கு அந்த எலுமிச்சை மிகவும் ஆர்வத்தோடு விடை பகர்ந்தது:

“நாம் வதிகின்ற இக்காணியிலே குடியிருக்கும் இந்த மனிதர்கள் உமக்குத் தினமும் நீர் ஊற்றுவதோடு இடையிடையே பசளையுமிட்டு நன்கு பராமரித்து வருகிறார்கள். அதனால் நீர் மிக்க பூரிப்போடு வாழ்ந்து வருகின்றீர். இவர்கள் என்னையும் ஆரம்பத்திலிருந்து சில வருடங்கள் வரை உம்மைப் போலவே கவனித்து வந்தார்கள். பின்

நான் காய்க்கமாட்டேன் என்று எண்ணியோ என்னவோ எனக்கு நீர் ஊற்றுவதையும், பசனையிடுவதையும் நிறுத்திக் கொண்டார்கள். ஆனால் இன்று எனக்கு, இருந்திருந்து எப்போதாவது பெய்யும் மழை நீர் மட்டுமே கிடைத்து வருகிறது. எனக்கேற்பட்ட இந்த நிலைமை காரணமாக நான் சாதாரணமாக வாழ்ந்து வருகிறேன், அது தான்..”

செழிப்பின்றியும், சோபை இழந்தும் காட்சி தந்த அந்த எலுமிச்சையின் பார்வையிலே வாழ்வில் நம்பிக்கை ஒளி துளிர்விட்டுக் கொண்டிருந்தது.

அந்த எலுமிச்சையின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட மா, “ஆ..அதுவா விஷயம்” என்றுவிட்டு மேலும் தொடர்ந்தது:

“நான் கனிகளையும், காய்களையும் கொடுக்கிறேன். அதனாலேதான் இவர்கள் என்னை இவ்வாறு கவனித்து வருகிறார்கள். ஆனால் நீர் எதுவுமே ஈவதில்லையே.. இந்நிலையில் இந்த மனிதர்களிடமிருந்து எதனையும் எப்படி எதிர்பார்க்க முடியும்?”

“கொடுப்பதற்கு என்மனம் மிகவும் விரும்புகிறது. ஆனால், இன்றைய நிலையில் நான் அவ்வாறு நடந்து கொள்வதற்கு என்னிடம் எதுவுமேயில்லையே. இதற்கு நான் என்ன செய்வது?” அந்த எலுமிச்சை அங்கலாய்த்துக் கொண்டது.

“என்னமோ அதைப்பற்றி எனக்குத் தெரியாது. நீ கொடுத்தால் தான் மற்றவரிடமிருந்து பிரதிபலனை எதிர்பார்க்க முடியும். இன்றைய உலகமே அப்படித்தான் இருக்கிறது”

மாமரத்தின் இவ்வார்த்தைகளைச் செவிமடுத்த எலுமிச்சை மேற்கொண்டு எதுவுமே புகல முடியாது மௌனத்தில் வீழ்ந்தது.

காலமென்ற கடலில் நாட்கள் என்னும் அலைகள் தோன்றித் தோன்றி மறைந்து கொண்டேயிருந்தன.

பத்துப் பதினொரு மாதங்களின் பின் யாருமே எதிர் பாராத வகையில் அந்த எலுமிச்சை பூத்துக் காய்க்கத் தொடங்கிய போது அந்த மனிதர்களின் உள்ளங்களும், வதனங்களும் உவகையினால் மலர்ந்து போயின. அன்று முதல் அவர்கள் அந்த எலுமிச்சைக்கு ஓடிஓடி நீசூற்றினார்கள். இடையிடையே பசளையும் இட்டுக் கொண்டார்கள். இந்நிலையிலேதான் ஒரு நாள்... அந்த எலுமிச்சை மாமரத்தை நோக்கிப் புன் முறுவலை முகிழ்த்துக் கொண்டு ஒரு குட்டிப் பிரசங்கமே செய்தது:

“அண்ணா..... இங்கு குடியிருப்பவர்கள் நீண்ட காலமாக என்னைப் புறக்கணித்து வந்ததோடு இவர்களது பிள்ளைகள் கூட என்னைக் குத்திக் கிழித்து இம்சித்தும் வத்தார்கள். கால ஓட்டத்திலே எனது உடல் நிலையில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தின் காரணமாக இப்போது நான் காய்க்கத் தொடங்கியிருக்கிறேன். அதனால், இவர்கள் என்னையும் உன்னைப் போலவே நன்கு கவனித்து வருகிறார்கள். பார்த்தீரா இந்த மனிதர்கள் எவ்வளவு சுய நலக்காரர்கள்.

என்னைப் பொறுத்தவரையில் நான் இந்த மனிதர்களிடமிருந்து கிஞ்சித்துமே பிரதி பலனை எதிர்பார்க்கவில்லை. இவர்கள் விரும்பியவாறு காய்களையோ அல்லது கனிகளையோ கொடுக்க நான் ஆயத்தமாக இருக்கிறேன்”

இவ்வாறு இயம்பிய அந்த எலுமிச்சை தன்னை ஒரு முறை மெல்ல உலுக்கி விட்டுக் கொண்டது.

எலுமிச்சையின் இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட மாமரமோ, எதுவுமே பேச முடியாது தலை கனிழ்ந்தது. ஆனால் அது எலுமிச்சையின் பெருந்தன்மையை எண்ணி எண்ணி உள்ளூர வியந்து கொண்டது.

தினகரன் வார மஞ்சரி - 1981 . 03 . 08

சதுரமான காணி. மத்தியில் அழகிய வீடு. அதிலே அடக்கமான ஒரு குடும்பம். அக்குடும்பத்தின் தலைவன், அங்கு, சில தினங்களாக வந்து சென்றுகொண்டிருந்த ஒரு வெள்ளை நாயை ஒவ்வொரு முறையும் அவதானிக்கத் தவறவில்லை. மெலிந்த உருவங் கொண்ட அந்த நாய் முதிர்ந்த வயதெல்லையுள் அடிவைத்திருந்தது. இருந்தும் அதன் வயதையும் மீறிய சுறு சுறுப்பு, ஒளி உமிழும் பார்வை ஆகியன அதன் மேல் அவனுக்கு ஒரு விதப் பற்றுதலை ஏற்படுத்தியிருந்தன. அதனால் அவன் அந்த நாய் அநாதரவான நிலையில் ஊர் சுற்றித்திரிகிறது என்பதை அறிந்து, உடனேயே அதனைத் தனது உடைமையாக்கிக்கொண்டான். அன்று முதல் அந்த நாயைப் பசுவில் சங்கிலியாற் பிணைத்தும், இரவில் அதிலிருந்து விடுவித்தும் கட்டுப்படுத்தித் தனது வீட்டுக் காவலுக்குப் பயன் படுத்தி வந்தான்.

இருந்தும், அந்த நாய் இடையிடையே கழிவான உணவுக்காக ஊருக்குள் அலைவது வழக்கம்.

ஒரு நாள் அந்த வெள்ளை நாய் வழமை போல, கழிக்கப்பட்ட உணவுக்காக வீட்டிலிருந்து வெளிவந்து ஊருக்குள் புகுந்தது. ஆனால், அன்று அந்த நாய் ஓரிடத்திலே

அவ்வுணவு அருந்துகையில் தெரு நாய்களினால் நன்கு கடிக்கப்பட்டு இரத்தம் பெருக வீட்டிற்கு மின்னெடு கொண்டிருந்தது. அவ் வேளை அது தன்னை விடவும் சற்று வயது கூடிய பக்கத்து வீட்டுக் கறுப்பு நாயை அதன் இல்லத்தின் வேலியருகில் எரிந்து கொண்டிருந்த மின்சார விளக்கின் ஒளியிலே திடீரெனச் சந்தித்த போது செய்வதறியாது அவ்விடத்திலேயே அதிர்ந்து போய் நிற்கிறது. மறுவினாடி, அது தன்னை ஒருவாறு சமாளித்துக் கொண்டு தலை நிமிர்கிறது. அப்போது, பக்கத்து வீட்டு நாய், அந்த வெள்ளை நாயை நெருங்கி வந்து, அதனை நோக்கியவாறு, “முகம் முதுகெல்லாம் இரத்தம் கசிகிறதே... என்ன நடந்தது?” என்று மிக்க பரிவோடு வினவியது. அதற்கு அந்த வெள்ளை நாய் தனக்கு நடந்த சம்பவத்தை அப்படியே அப்பட்டமாகப் பிட்டு வைத்தது. ஆனால், பக்கத்து வீட்டுக் கறுப்பு நாயோ, யாவற்றையும் வெகு உன்னிப்பாகக் கேட்டு விட்டு, “உனது எஜமான் உனக்கு உணவு தருவதில்லையா? அல்லது வேறு என்ன? எதற்காக நீ ஊருக்குள் செல்ல வேண்டும்?” என்று ஒரு நடுவரைப் போல அமைதியாக விசாரணை செய்தது.

“சே... சே... எனது எஜமான் தாராளமாக வேளைக்கு வேளை கவையான உணவு தருகிறார். நானும் அதனை உண்ணத் தவறுவதில்லை ...இருந்தாலும் ஊருக்குச் சென்று தெரு நாய்களோடு சண்டையிட்டுச் சிறிதளவேனும் கழிவான உணவு உண்டாஸ்தான் எனக்குத் திருப்தி. நான் அந்த உணவு அருந்துவதும், அதற்காகத் தெரு நாய்களோடு போரிடுவதும் எனது எஜமானிடம் வரும்வரை சிறு வயது முதல் நீண்ட காலப் பழக்கமாகப் போய்விட்டது. அதுதான் நான் ஊருக்குச் செல்வதற்கான காரணம்” என்று அந்த வெள்ளை நாய் தனது உண்மை நிலையைத் தெளிவாக உரைத்தது.

அதனைச் செவிமடுத்த பக்கத்து வீட்டு நாயோ, பின்வருமாறு கூறியது:

“நண்பா... நான் எனது எஜமானால் சின்ன வயது முதல் இங்கு வளர்க்கப்பட்டு வருகிறேன். நானும் உன்னைப் போலவே பசுவில் சங்கிலியாற் பிணைக்கப்பட்டும், இரவில் அதிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டும் ஒரு கட்டுப்பாடான வாழ்க்கையை அனுபவித்து வருகிறேன். எனக்கும் தாராளமாக உணவு படைக்கப்படுகின்றது. ஆனால், நான் உணவில்லா விட்டாலுங் கூட ஊருக்குட் சென்று கழிவான உணவு உண்ணமாட்டேன். அதற்காகத் தெரு நாய்களோடு மோதிக் கொள்ளவும் மாட்டேன்”

“அதுசரி... நீ சின்னப் பருவம் முதல் அப்படிப் பழக்கப்பட்டு விட்டாய்... அதனாலேதான் உன்னால் அப்படி வாழ முடிகிறது. ஆனால், எனது பழக்கமோ உனது பழக்கத்திற்கு முற்றிலும் மாறானது. இருந்தும், நான் எனது எஜமானது கட்டுப்பாட்டிற்குள் வந்தபின்பு பலமுறை உன்னைப் போல வாழ முயன்றிருக்கிறேன்... முடியாமற் போய் விட்டதே... என்று விட்டு அந்த வெள்ளை நாய் பெருமூச் செறிந்தது.

“எந்தப் பழக்கமானாலும், அது எவ்வளவு காலம் நீண்டதாக விருந்தாலும் மாற்றி விடலாம். எல்லாவற்றிற்கும் மனந்தான் காரணம் என்று நான் கருதுகிறேன். எனவே, உனது உள்ளத்தில் உறுதியான ஓர் எண்ணம் மலருமானால் உனது பழக்கத்தை மாற்றி விடலாமே...” என்று பக்கத்து வீட்டு நாய் நல்ல அனுபவசாலியைப் போல செப்பியது. அதற்கு அந்த வெள்ளை நாய், “நண்பா.. எனது பழக்கத்தை மாற்றிக் கொள்ள என்னால் முடிந்த அளவு முயன்று பார்த்துவிட்டேன். நீ சொல்வது மற்றவர்களைப் பொறுத்தவரை ஒரு வேளை சாத்தியப் படலாம். ஆனால், அது என்னைப் பொறுத்தவரை முடியாத காரியமாகும்” என்று உறுதியாகப் பதிலளித்தது.

அதனைக் கேட்ட பக்கத்து வீட்டு நாயோ, எதுவுமே பேச முடியாது மௌனத்தில் ஆழ்ந்தது. மறுகணம் அந்த வெள்ளை நாய், அதனிடமிருந்து விடை பெற்று,

விரைவாக மனைக்கு மீண்டு முற்றத்திலே ஒதுங்கிக் கொண்டது. அப்போது அதிகாலை. அந்த வெள்ளை நாயின் வரவை நெடு நேரம் வரை எதிர் பார்த்திருந்த எஜமான் அதனைக் கண்டதும் உடனே அருகிற் சென்றான். அதன் நடத்தையினை நினைக்க நினைக்க அதனைப் பார்க்கவே அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவனுள் கோபத் தீ சுவாலை விட்டெரிந்தது.

“நீ வந்ததில் இருந்து நான் உன்னை நல்லா அவதானிச்சுத்தான் வாறன்... நீ ஒண்ட பழக்கத்த மாத்திக்கிராயில்லை. இனி நீ திருந்த மாட்டாய். அட்டையைப் பிடிச்சி மெத்தையில வச்சா அது பூர்ர சருகுக்க தான் பூரும்... சீ... நாயே! இந்த வீட்டை விட்டுத் தொலைந்து போ!” என்று அவன் அந்த வெள்ளை நாயைக் காலால் எட்டி உதைத்தான். ஆனால், அந்த நாயோ, ‘வள்’ என்பதும் சினுங்குவதுமாய் வானை ஆட்டி ஆட்டிக் குழைந்து குழைந்து அவனைச் சுற்றிச் சுற்றியே வட்டமிட்டது. மீண்டும் மீண்டும் அதனை மிரட்டினான். அவ்விடத்தை விட்டு நகரவேயில்லை. இப்போது அவனது கண்களிரண்டும் சினத்தினால் கொவ்வைக் கனிகளாகின்றன.

உடனே, அவன் அந்த வெள்ளை நாயைப் பாய்ந்து பற்றி, கயிற்றினால் இறுகக் கட்டி, “இந்த நாயை எங்கெண்டான கொண்டு போய்த் தொலைத்து விட்டு வா” என்று தனது வேலைக்காரனிடம் ஒப்படைத்து விட்டு வீட்டிற்குள் நுழைந்தான். மறுவினாடி, அந்த வேலைக்காரனோ, தனது கரத்தினால் இறுகப் பற்றிய கயிற்றின் மறு முனையினால் பிணிக்கப் பட்டிருந்த அந்த வெள்ளை நாயை வலிந்து இழுத்துச் செல்கிறான். இந்த நிலையிலும் அந்த நாய் தனக்கு உதவி செய்த தனது எஜமானை விட்டுப் பிரியும் வேதனை தாங்காது வழியெல்லாம் கண்ணீர் வடிக்கின்றது.

தினகரன் வார மஞ்சரி - 1980 . 01 . 27

மாற்றம்

நாவற்கனி நிறமான அந்தப் பீங்கானிலே சோறு நிறைக்கப்பட்டிருந்தது. சோற்றிலே மல்லிகை மலரின் நிறமும், மென்மையும் சிறை பிடிக்கப்பட்டிருந்தன. அந்தச் சோற்றுப் பீங்கானின் மேற்பரப்பிலே சோற்றுப்பருக்கைகளோடு ஒரு நெல்லும் காட்சிதந்தது. அந்த நெல்லின்

அடிப்பக்கமாக ஓரிடத்திலே தோல் மிகக்குறுகிய அளவு வெடித்திருந்தது. அதன் வழியே பாதியளவு அவிந்த அரிசி மெல்லியதாகத் தலைகாட்டியது.

அவ்வேளை, அந்நெல்லின் வதனம் வாடியிருந்ததைப் பக்கத்திலே கிடந்த ஒரு சோற்றுப்பருக்கை அவதானித்து விட்டது. மறுகணம், அந்தச் சோற்றுப்பருக்கை நெல்லின் மீது அனுதாபங்கொண்டு, “நெல்லே, நீர் ஏன் ஒரு மாதிரி யாக விருக்கின்றீர்?” என்று வினவியது. அதற்கு அந்த நெல் தனது நலிந்த குரலிலே விடைபகர்ந்தது: “இப்போது சோறாக மாற்றமடைந்திருக்கின்ற இச்சமூகம் சில காலத் திற்கு முன் நெல்லாக விருந்த போது, என்னை நன்கு அரவணைத்துக் கொண்டது. அதனால் நான் மிக்க பெரு மைப்பட்டுக் கொண்டேன். ஆனால், இப்பொழுது அதே சமூகம் சோறாக மாறியிருக்கின்ற இந்த நிலையிலே, என்னை மிகவும் வெறுக்கின்றதே! இதனை நினைக்க நினைக்கத்தான் எனக்குத் துன்பம் பொங்குகிறது. அதுதான்...” அந்தநெல் சோற்றுப்பருக்கைகளை அசதியோடு நோக்கியது.

“நீ முன்பு அப்போதுள்ள சமூக நிலைக்கேற்ப விளங்கினாய். அதனால் உன்னை அது சேர்த்துக்கொண்டது. ஆனால் இப்போதோ நீ சமூக நிலைக் கேற்ப மாற்றமடைய வில்லை. அதனால் அது உன்னை வெறுக்கின்றது. எப்பொழுதும் நாம் சமுதாய நிலைக்கேற்ப மாற்றமடைந்து கொள்ள வேண்டும். இல்லையெனின் அது நம்மை வெறுத்து விடும். எனவே, நீ உண்மை நிலையை அறியாது வருந்துவது வீண்” ஒரு பீங்கான் சோற்றினதும் ஏகப் பிரதிநிதியான அந்த ஒரு சோற்றுப்பருக்கை அறிவுரை கூறியது. அதனைக் கேட்ட பின், “ஆ... அப்படியா?” என்றவாறு தன்னை வெறுப்பதற்குரிய காரணத்தை அறிந்துகொண்ட அந்த நெல் இப்பொழுது புதியதொரு வினாவைத் தொடுத்தது:

“சோற்றுப்பருக்கையே, நாம் இவ்வாறு மாற்ற மடைத்துக்கொண்டு போனால் நமக்கென்று சில கொள்கைகள் உண்டல்லவா? அவற்றையெல்லாம் நாம் துறந்துவிடுவதா?”

“நமக்கும் சில கொள்கைகள் உண்டென்பதை நாம் மறுக்கவில்லை. அதேவேளை சமுதாய மாற்றத்தோடு இணைந்து செல்வதற்காக நமது கொள்கைகளைத் துறக்க வேண்டுமென்றும் நாம் சொல்லவில்லை. நீர் எங்களைப் பார்க்கவில்லையா? நாங்கள் எமது கொள்கைகளைத் துறந்து விடாமல் தானே மாற்றமடைந்திருக்கின்றோம். நாம் இந்த விடயத்தைப் பரந்த அளவில் நோக்குவோமானால் நமக்கு எந்தப் பிரச்சினையும் ஏற்பட நியாயமில்லை” என்று அந்தச் சோற்றுப்பருக்கை தனது சகோதரர்களது கருத்துகளையும் சேர்த்து வெளியிட்டு வைத்தது.

அதற்கு அந்த நெல், “நீங்கள் எப்படிச் சொன்னாலும் உங்களது போக்கு எனக்குப் புரியாத புதிராகவே யிருக்கிறது” என்றது. மறுகணம் அது, தன்னை ஒரு முறை உலுக்கி விட்டுக்கொண்டு மேலும் உரையைத் தொடர்ந்தது:

“நீங்கள் எனது மாற்றத்தைக் கவனித்திருப்பீர்கள், இதற்கு மேல் என்னால் மாற்றமடைய முடியாது”

அந்த நெல்லின் இம்மாற்றம் போலியானதென்பதை ஏற்கனவே அறிந்து வைத்திருந்த சோற்றுப்பருக்கை அவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடனே, “சீச்சீ... இதென்ன மாற்றமா கம்மா பாசாங்கு காட்டுகிறாய்” என்றது.

அதனைச் செவிமடுத்த அந்த நெல், அந்தச் சோற்றுப்பருக்கையை நோக்கி, “நீ மட்டுமல்ல, உன்சகோதரர்களும் எனது மாற்றத்தைப்பற்றி எப்படி வேண்டுமென்றாலும் நினைத்துக்கொள்ளுங்கள்” என்று விட்டு மேலும் ஏதோ கூற முற்பட்டது. அதேவினாடி, அந்தச் சோற்றுப்பருக்கை திடீரென்று குறுக்கிட்டு, “உம்மோடு பேச்சு இவிலேண்டாம். இத்தோடு நிறுத்திக்கொள்” என்றுவிட்டு

அதிகவெறுப்போடு தனது முகத்தை வேறு திசையில் திருப்பிக்கொண்டது. ஆனால், அந்தச் சோற்றுப் பருக்கையின் இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட அந்த நெல்லோ, செய்வதறியாது தலை கவிழ்ந்தது.

தனது சமூகம் தன்னை எவ்வளவுதான் வெறுத்து விட்ட போதிலும், அதனை விட்டும் நீங்கிக்கொள்ள மனமின்றி ஒட்டிக்கொண்டிருந்த அந்த நெல்லின் சிந்தனை இப்பொழுது முளைவிட ஆரம்பித்தது.

அவ்வேளை, அங்கு வந்த ஒரு நங்கை சோற்றுப் பருக்கைகளோடு கிடந்த அந்த நெல்லைக் காண்கிறாள். 'இந்த நெல் மேலும் இங்கே கிடப்பது அழகல்ல' என்று எண்ணியோ என்னவோ அவள் உடனேயே அதனை அங்கிருந்து பிரித்தெடுத்து வெளியிலே வீசி எறிந்து விடுகிறாள். இந்தச் சம்பவம் வெறுந்தரையிலே தன்னந்தனியாகக் கிடந்த அந்த நெல்லின் வேதனையை மேலும் அதிகரிக்கச் செய்தது. அதனால் அது, இப்போது ஆழ்ந்த சிந்தனையில் மூழ்கியது.

வினாடிகள் நிமிடங்களாகி நேரம் கரைந்துகொண்டிருந்தது. சிறிது நேரத்தின் பின்பு அந்த நெல்லுக்கு உண்மை நிலை உதயமாகியது. 'தமது இனத்தைச் சேர்ந்த மற்றவர்களெல்லாம் தம் கொள்கையையும் விட்டுக்கொடுக்காமல் சமூக மாற்றத்திற்கேற்ப மாற்றமடைந்து அதனோடு இணக்கமாக வாழுகின்றனரே. தானும் அவ்வாறு நடந்திருந்தால், தனக்கு இந்த நிலை ஏற்பட்டிருக்காதே. சமுதாய நிலைக்கேற்ப மாற்றமடைந்துகொண்டு போனால் தனது கொள்கைகள் மறைந்துவிடுமென்று தவறுதலாக எண்ணியதுதான் நான் இவ்வாறு நடந்துகொண்டதற்குக் காரணம். நான் தான் பிழை விட்டுவிட்டேன்' என்று அந்த நெல் தனக்குள்ளே பிரலாபித்து விட்டு நிலத்தை ஆரத்தமுவிக்க கொண்டது.

தினகரன் வார மஞ்சரி - 1980, 07.20

வெற்றியும் தோல்வியும்

பிரதான சந்தை. அதன் மேற்குப்புற எல்லையில் பிரதான வீதியின் கிழக்குக் கரையைத் தொட்டவாறு ஒரு கல் மதில், சுமார் நான்கு அடி உயரம் கொண்டது. இரு பக்கங்களையும் போல் அதன் மேற் பகுதியும் சீமெந்தினால் தட்டையாகப் பூசப் பட்டிருந்தது. பிரதான வீதியில் வருவோர் சந்தையுள் பிரவேசிப்பதற்கும் அங்கிருந்து வீதிக்குச் செல்வோர் வெளியேறுவதற்கும் வாய்ப்பாய் எல்லைக் கல் மதிலின் மத்தியிலே ஒரு வழி அமைக்கப்பட்டிருந்தது. உள்ளே, அவ்வழியின் இடதுபுறமாய் சற்றுத் தள்ளி அந்த மதிலைத் தொட்டவாறு கற்களைக் கொண்டு செவ்வக வடிவிலே ஒரு பெரிய குப்பைத்தொட்டி கட்டப்

பட்டிருந்தது. மூன்று, மூன்றரை அடி உயரம் கொண்ட அத் தொட்டி சந்தையிற் சேரும் குப்பைகளை தற்காலிகமாகக் கொட்டி வைப்பதற்கென்றே அமைக்கப் பட்டிருந்தது. அதனுள் குப்பைகளைக் கொட்டும் போது வெளியே சிதறிய மண் துணிக்கைகள் முன்னே தெரிந்த அதன் அகலப் பக்கத்தை முட்டியவாறு ஒரு பெரிய மண் திட்டையே உரு வாக்கி விட்டிருந்தது.

அச் சந்தையிலே வாசம் செய்து வந்த நடுத்தர வயதான கறுப்பு நிறங் கொண்ட ஓர் ஆடு இனமும், இடையிடையே அந்த மண் திட்டிலே அடிவைத்து குப்பைத் தொட்டியின் மீது வந்து அங்கிருந்து அந்த எல்லைக் கல் மதினின் மீது ஏறிக் கொண்டு நடக்கும். சில நேரங்கள் அதிலே தூணைச் சார்ந்த இடங்களிலே படுத்து ஓய்வு கொள்ளவும் செய்யும்.

ஒரு நாள் பிற்பகல் வேளை 'அந்த ஆடு இவ்வாறு செயற்பட்டுக்கொண்டிருந்தது. அதனை அன்றுதான் புதிதாகச் சந்தைக்கு மேய்ச்சலுக்காகக் கொண்டுவிடப்பட்ட இன வயதான ஓர் ஆடும் கவனிக்கத் தவறவில்லை.

மதிலிலே அந்த ஆடு, இவ்வாறு செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்ததை நீண்ட நேரமாக அவதானித்துக் கொண்டிருந்த புதிய ஆடும் அம் மதினின் அருகே நெருங்கி அதன் எதிரே நின்று கொண்டது. தலையை உயர்த்தி மதிலிலே நின்றிருந்த அதனை நோக்கியது.

அதுவோ, தரையிலே நின்றிருந்த அந்தப் புதிய ஆட்டை ஒரு முறை ஊன்றி அவதானித்துவிட்டுக் கேட்டது:

“என்ன அப்படி ஆச்சரியமாகப் பார்க்கிறாய்”

“நிலத்தில் நடப்பது போல், மதிலிலும் வெகு சாதாரணமாய் நடக்கிறாய் அதுமட்டுமல்ல, சாவகாசமாய்ப் படுத்து ஓய்வும் கொள்கிறாய் அது தான்”

“ஆ... அப்படியா...?”

“அது சரி...எப்படி இது உனக்குச் சாத்தியப்பட்டது?”

“இடை வீடா முயற்சியின் காரணமாகவே நான் இவ்வாறு, மதிலிலே நடக்கவும் படுத்து ஓய்வு கொள்ளவும் பயின்று கொண்டேன்”

“ஆ... அப்படியா... அது சரி. என்னாலும் இவ்வாறு நடந்து கொள்ள இயலுமா?”

“ஆம்...ஆம்... நடந்து கொள்ளலாம் நீயும் என்னைப் போல் ஒருவன் தானே” என்று விட்டு மதிலிலிருந்து கீழே இறங்கி புதிய ஆட்டின் பக்கமாய் வந்தது அந்தக் கறுத்த ஆடு. தேகத்தை ஒரு முறை அசைத்து விட்டுக் கொண்டு இவ்வாறு கேட்கவும் செய்தது.

“ஏன் இவ்வாறெல்லாம் மிகவும் அக்கறையோடு வினவுகிறாய்... உனக்கும் என்னைப்போல் நடந்து கொள்ள ஆவலாக இருக்கிறதா?”

சந்தர்ப்பத்தை நழுவவிட விரும்பாத புதிய ஆடு உடனேயே பதிலளித்தது:

“ஆவலாகத்தானிருக்கிறது. ஆனால் விழுந்து விடுகிறேனோ என்னவோ தெரியாது”

“நீ பயப்படத் தேவையில்லை.. நான் காட்டித் தருவது போல் செய்... எல்லாம் சரியாக வரும்...” இது கறுத்த ஆடு.

“சரி... அப்படியே செய்கிறேன்...”

“கவனித்துக் கொள்” கறுத்த ஆடு ‘விசக்’ கென்று நடந்து அந்த மண்டிட்டியிலே அடி வைத்து குப்பைத் தொட்டியின் மேலே வந்து அங்கிருந்து மெதுவாய் மதிலிலே ஏறிக் கொண்டது. சிறிது நேரத்தில் இரண்டு மூன்று முறை அதிலே நடந்தும் தூணைச் சார்ந்த இரு இடங்களிலே படுத்தும் காட்டி விட்டுக் கீழே இறங்கி வந்தது; புதிய ஆட்டிடம் நெருங்கிச் சென்றது.

“அனைத்தையும் நன்கு கவனித்துக் கொண்டுதானே இருந்தாய்..இப்போது நான் காட்டித் தந்தது போற் செய்” என்றது.

புதிய ஆடு துணியை ஏற்படுத்திக் கொண்டு கறுத்த ஆடு காட்டித் தந்தது போல் திடலையும், குப்பைத் தொட்டியையும் ஏணியாகப் பாவித்து மதிவிலை ஏறி அதிலே நடக்கத் தொடங்கியது. இரண்டு மூன்று அடிகள்தான் வைத்திருக்கும் சறுக்கிக் கீழே விழுந்து விடுகிறது. என்றாலும் தன் உடல் நிலத்திலே மோதிக் கொள்ளாத வகையில் கால்களைத் தரையிலே ஊன்றிக் கொண்டு சமாளித்துக் கொள்கிறது.

“இப்போதுதானே ஆரம்பம்... திரும்பவும் செய்” கறுத்த ஆடு ஊக்க மூட்டியது.

மீண்டும் புதிய ஆடு, கறுத்த ஆடு காட்டித் தந்த வாறு மதிவிலை ஏறி நடக்கத் தொடங்கியது. இப்போது ஐந்து ஆறு அடிகள் வைத்திருக்கும். திரும்பவும் சறுக்கிக் கீழே விழுந்து விடுகிறது. இப்போதும் முன்பு போலவே அது தன்னைச் சமாளித்துக் கொள்கிறது.

மறுகணம் அது நிலத்திலே நன்கு ஊன்றியிருந்த கால்களை வேகமாய் எடுத்து விகக்கென்று திரும்பி கறுத்த ஆட்டின் பக்கமாய் வந்தது; பரபரவென்று நோக்கியது.

“சே..என்னால் செய்ய இயலாது. இதை விடுவோம்” என்று அலுத்துக்கொண்டது.

“ஒரு முறையல்ல இரு முறையல்ல பல முறைகள் கூடத் தோல்விகள் ஏற்படலாம். இருந்தாலும், நாம் தோல்வியைக் கண்டு மனம் துவண்டுவிடக் கூடாது. தொடர்ந்து முயற்சி செய்ய வேண்டும். அப்போதுதான் நாம் வெற்றியைத் தழுவிக்கொள்ளலாம். இது இத் துறைக்கு மட்டுமல்ல நாம் முயற்சி செய்கின்ற எல்லாத் துறைகளுக்குமே பொருந்தும். இந்த விடயத்தில் நான் கூட

எடுத்த எடுப்பிலேயே வெற்றி பெற்று விடவுமில்லை. பல முறை தோல்வியைத் தழுவிக்கொண்ட பின்பே வெற்றியீட்டினேன். ஆகையினாலே நீ நான் சொன்னவை அனைத்தையுமே கருத்திலே கொண்டு செயற்படு... எல்லாம் சரியாக வரும்..." என்றது மிகவும் ஆர்வத்தோடு அந்தக் கறுத்த ஆடு.

புதுத் தெம்பு பெற்ற அந்த இளம் ஆடு அப்போது முதல் அந்த மதிலிலே நடக்கவும் தூணைச் சார்ந்த இடங்களிலே படுக்கவும் பயிற்சி பெறத் தொடங்கியது.

என்ன ஆச்சரியம் நான்கு ஐந்து நாட்களிலே அது அந்த மதிலிலே அதி சிறப்பாக நடக்கவும், நன்கு படுத்துக் கிடக்கவும் பயின்று கொண்டது.

அதன் பின் ஒரு தினம் அந்த மதிலின் பக்கமாக அவ்விரு ஆடுகளும் சந்தித்துக் கொண்டன. அப்போது அந்தக் கறுத்த ஆட்டிடம், புதிய ஆடு பின்வருமாறு பகர்ந்தது:

"நீ கூறிய அறிவுரைகள்தான் இவ்விடயத்திலே என்னை மிகவும் தெம்பு கொள்ள வைத்து வெற்றியீட்டவும் செய்தது. பொதுவாக எல்லாத் துறைகளிலும் நீ கூறிய அறிவுரைப்படி நடந்தால் வெற்றியீட்டலாம் என்பதை நான் இப்போது திடமாக நம்புகிறேன்"

அந்தப் புதிய ஆடு, கறுத்த ஆட்டை நோக்கிப் புன்னகைத்து விட்டு அந்த எல்லைக் கல் மதிலின் மேல் ஏறிக் கொண்டு அநாயாசமாக நடந்தது. சிறிது நேரத்தின் பின்பு தூணைச் சார்ந்த ஓர் இடத்திலே சாவகாசமாகப் படுத்துக்கிடந்தது. ஆனால், நிலத்திலே நின்றிருந்த அந்தக் கறுத்த ஆடோ, இளம் ஆட்டின் இச்செயற் பாடுகளைக் கண்டு பிரமித்துப்போனது.

தினகரன் வார மஞ்சரி - 1988 . 01 . 24

நாங்கள் மனித இனம்

அந்த வீட்டின் முன் 'ஹோல்', ரிசூப் லைட்டின் ஒளி வெள்ளத்திலே மூழ்கிக் கிடந்தது. அவசர அவசரமாகப் புறப்பட்டுக் கொண்டு அங்கே ஓடி வந்த அவன் மீண்டும் மேற்குப்புறச்சுவரிலே பொருத்தப்பட்டிருந்த அந்தக் கடிகாரத்தை அவதானித்தான். மணியோ, பன்னிரண்டரையை எட்டிக்கொண்டிருந்தது. அவன் நித்திரையை விட்டு எழுந்து பதினைந்து நிமிடங்கள்தான் கடந்து விட்டிருக்கும். இவ்வளவு குறுகிய நேரத்திற்குள் புறப்பட்டுக் கொண்டது அவனுக்கே ஆச்சரியத்தை ஊட்டியது. வேறு எவ்வித அவசர

காரியமாக விருந்தாலுங்கூட அவன் புறப்படுவதற்கு முப்பது முப்பத்தைந்து நிமிடங்களாவது எடுத்துவிடும். அத்தோடு, இன்று இரவு அவன் சரியாகக் கூட நித்திரை செய்திருக்கவும் மாட்டான். தான் எழுந்திருக்க வேண்டிய நேரத்தை எண்ணி எண்ணியே நித்திரை கொண்டிருப்பான். இவற்றிற்கெல்லாம் அவனுள்ளே கொழுந்து விட்டெரிந்து கொண்டிருக்கும் இனவெறி உணர்வுதான் காரணமாக விருக்க வேண்டும்.

புதுவிதமான ஒருவேகம் அவனுள்ளே பிரவகித்துக் கொண்டிருந்தது. கைகளும், கால்களும் துடித்துக் கொண்டிருந்தன. எட்டி அடிவைத்து தென்திசைச் சுவர் அருகே இடப்பட்டிருந்த ஒரு பெரிய மேசையின் பக்கத்தே விரைந்தான். அம்மேசையிலே ஒரு மீன் தொட்டி. அதன் அருகே தயாராக வைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு துப்பாக்கியை தாவி எடுத்துக் கொண்டு நிமிர்ந்தான். ரியூப் லைட்டின் மிக அண்மையிலே இருந்த அந்த மீன் தொட்டி, பொங்கி வந்த ஒளியிலே மிகவும் பளிர்ென்று தோன்றியது. விளிம்பின் மிக அண்மைவரை நீர் நிரப்பப் பட்டிருந்த கண்ணாடியாலான அந்த மீன் தொட்டியில் பல வண்ணங்களிலே பல இன மீன்கள் ஒன்றாக இணைந்து உலாவி வந்தன.

அம் மீன் தொட்டி அவனின் உள்ளத்தைத் தன்பால் கண்டி இழுத்து அவனை அங்கேயே நிறுத்தி விடுகிறது. அந்த மீன் தொட்டியிலே அங்குமிங்குமாய் நெளிந்தும், வளைந்தும் அழகு காட்டிய அம்மீன்களிலே அவனின் பார்வை மாறி மாறி மொய்க்கிறது. சிறிது நேரத்தின் பின் அந்தத் தொட்டியின் அடியிலிருந்து பொன்னிறமும், சிவப்பும் கலந்த ஒரு மீன் மேலே எழுந்து வந்து அவனின் எதிரே அவனையே நோக்கியவாறு நின்று கொண்டது. இப்போது அம்மனிதனின் பார்வையும் அம்மீனில் வந்து விழுகிறது. சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்திருந்த அந்த மீன் உடனேயே அவனை நோக்கி தன் பார்வையால் பேசியது:

“ஏ மனிதா! நின் ஊரின் கிழக்கே குடியிருக்கும் மற்ற இனத்தவரை இயலுமானவரை இன்றிரவே கொண்டு குவித்துவிடப் போவதாக சில மணித்தியாலங்களுக்கு முன் இங்கே குஞ்சுரைத்துக் கொண்டாயே, அதைச் சாதிப்பதற்காகத்தான் இப்போது புறப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறாயோ...?”

“ஆம்... ஆம்... சரியாகச் சொன்னாய்...” அந்த மனிதனும் பார்வையாலேயே அதற்குப் பதிலளித்தான்.

“ஏன் அவர்களை அப்படிக்கொண்டு குவிக்கப் போகின்றாய்...? உங்களுக்குள்ளே என்ன நடந்தது...?”

“அவர்களால் எங்கள் இனத்தவருக்கு ஒரேயே பிரச்சினையாக இருக்கிறது... அதுதான்...”

அப்போது மீன் தொட்டியிலே தயிராடை நிறங்கொண்ட ஒரு மீனும், மாந்தளிர் நிறங்கொண்ட மற்றொரு மீனும் பொன்னிறமும் சிவப்பும் கலந்த அந்த மீனின் பக்கமாய் வந்து அதனை முத்தமிட்டு விட்டு அப்பால் செல்கின்றன. அதுவோ, அவற்றை ஒரு முறை அவதானித்துவிட்டு மீண்டும் அவன்மேல் தன் பார்வையைச் செலுத்துகிறது.

“ஏ மனிதா! கொலை என்பது இலேசான காரியமல்ல... அதை மனத்தால் நினைப்பது கூட மிகவும் பாவம். அவர்கள் ஓர் இனமும் நீங்கள் வேறோர் இனமாகவும் இருக்கலாம். என்றாலும் நீங்கள் எல்லோரும் மனித இனம் என்பதை மறந்து விடக் கூடாது... உயிர்களிலெல்லாம் உயர்ந்த படைப்பான மனித இனம் இவ்வாறெல்லாம் நடந்து கொள்வது அநாகரிகமல்லவா?

சாதாரணமாய் ஒருவரை எடுத்துப் பார்ப்போம். அவரும் ஓர் உயிர் என்பது முக்கியமானது. அதைவிட

அவர் எத்தனையோ மனக் கோட்டைகளைக் கட்டிவைத்திருப்பார். அது மட்டுமல்ல அவரைச்சுற்றி ஒரு குடும்பமிருக்கும்... அத்தோடு அவரை நம்பி அவரின் பாசத்தைப் பிரிய முடியாத எத்தனையோ பேரிருப்பர். இந்த நிலைமிலே அவரைக்கொன்று விடுவது எவ்வளவு கொடுமை. ஆகையினாலே, கொலை என்ற எண்ணத்தையே விட்டு விட்டு விட்டு எப்படியோ பிரச்சினைகளை சுமுகமாகத் தீர்த்துக் கொண்டு இரு இனங்களும் ஒற்றுமையாக வாழுங்கள்'' என்று அந்த மீன் பார்வையால் இயம்பிவிட்டு சற்று முன்னோக்கி வந்து மேலும் தொடர்ந்தது:

''இதோ! எங்களைப்பார்! இந்தச்சிறிய இடத்திலே நாங்கள் நான்கு ஐந்து இனங்கள் வாழ்கின்றோம். அப்படியிருந்தும் நாங்கள் எவ்வளவு ஒற்றுமையாக இருக்கிறோம். ஓர் இனத்திலே உள்ள ஒருவரை மற்ற இனத்திலே உள்ள ஒருவர் புரிந்து கொண்டும், மதித்தும் நடப்பதன் மூலம் பெரும்பாலும் எங்களுக்குள்ளே பிரச்சினைகளே தோன்றுவதில்லை. தவிர்க்க முடியாமல் எப்போதாவது பிரச்சினைகள் தோன்றினால், விட்டுக்கொடுத்தல், மன்னித்தல் ஆகியவற்றை பரஸ்பரம் நாங்கள் கைக்கொள்வதன் மூலம் பிரச்சினைகளை விடுவித்துக் கொண்டு ஒற்றுமையாக வாழ்கிறோம். ஆகையினாலே, நீங்களும் மற்ற இனத்தவரும் இவ்வாறு நடந்து ஒற்றுமையாக வாழுங்கள்''

அந்த மீன் இலாவகமாகத் திரும்பி நீரைக் கிழித்துக் கொண்டு கீழே விரைந்தது. சற்று நேரத்தில் மீண்டும் அம்மீன் அவ்விடத்திற்கே வந்தது.

அந்த மனிதனோ தான் நின்ற அதே இடத்திலேயே நின்று கொண்டு அந்த மீன் தொட்டியிலே வாழும் மீன்களைப் பார்த்தவண்ணம் சிந்தனையிலே மூழ்கியிருந்தான்.

இப்போது அவன் வதனத்திலே கோபமில்லை; கடுகடுப்பு இல்லை. மென்மையிருந்தது; சாந்தி நிலவியது.

இவை அனைத்தையும் நன்கு அவதானித்துக் கொண்ட அம்மீன் இப்போது அவனின் பார்வையை மிகவும் ஆவலோடு எதிர்பார்த்தது. அப்போதே, சிந்தனை கலைந்து அவனின் பார்வையும் அம்மீனிலே விழுந்தது. உடனேயே மீன் அவனிடம் வினவியது:

“நான் சொன்னவற்றை நீர் சித்தித்துப்பார்த்தீரா? இப்போது என்ன கூறுகிறீர்?”

“ஆம்... ஆம்... சிந்தித்துப் பார்த்தேன். உன்னைச் சந்தித்ததும் நல்லதாகப் போய்விட்டது. இல்லாவிட்டால் இப்போது நான் எத்தனையோ கொலைகளைச் செய்திருப்பேன்.. ஒரு சிறிய இடத்திலே நீயும் நின் இனமும், இன்னும் பல இனங்களும், ஒற்றுமையாக வாழ்வதை நான் காணவைத்து எனக்கு நல்ல அறிவுரைகளையும் எடுத்துக் கூறி எந்த உயிருக்கும் தீங்கு நினையாத அளவுக்கும் என்னைத் திருத்திவிட்டீர்! இனி நான் எங்கள் இனத்திலேயும், மற்ற இனத்திலேயும் இனவெறி உணர்வோடு வாழ்கின்ற அனைவரையும் என்போல் திருந்தச் செய்து இங்கே, எங்கள் இனமும் மற்ற இனமும் நாங்கள் மனித இனம் என்ற உணர்வோடு என்றும் ஒற்றுமையாய் வாழ வழி சமைப்பேன்...” அவன் தனது புயங்களை ஒருமுறை உலுக்கி விட்டுக் கொண்டான்.

“மிகவும் சந்தோசம்...” என்று அந்த மீன் பார்வையால் இயம்பி விட்டு, சிவப்பு, கறுப்பு, விறவுண் ஆகிய நிறங்கொண்ட ஏனைய இன மீன்கள் பலவற்றுடன் சேர்ந்து கொண்டு அங்கிருந்து அகன்று போனது.

ஆனால் அந்த மனிதனோ கையிலிருந்த துப்பாக்கியை விசுக்கென்று தரையிலே வீசியெறிந்து விட்டு தனது அறையை நோக்கி அடிவைத்தான்.

தினகரன் ஸார மஞ்சரி

அந்தக் கமுகுமரம் நீண்டு நிமிர்ந்து நின்றது. அதன் அடியில் பல புற்கள் அதிகாரம் மிக்க ஒரு முதலாளியின் எதிரில் பல தொழிலாளிகள் கை சுட்டி வாய் புதைத்து நிற்பது போல நின்றன.

அங்கே, திடீரென்று வீசிய இளங் காற்று அப் புற்களை அசைத்து விட அவற்றில் ஒன்று தன்னை அந்த நிலையிலிருந்து கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முடியாமல் அந்தக் கமுகுமரத்தில் மோதி மீண்டது. கமுகுமரத்துக்கோ அது பெரும் ஆத்திரத்தை ஊட்டியது. உடனே அது, “சீ... இந்தச் சிறு எதிர்ப்புக்குத் தாக்குப் பிடிக்க முடியாத நீ எப்படித்தான் நீண்டகாலம் உயிர் வாழப் போகின்றாயோ?” என்றது அந்தப் புல்லைப் பார்த்து.

அதற்கு அப்புல்லோ பின்வருமாறு கூறியது: “ஐயா பெரியவரே, எதிர்ப்புக்குத் தக்கவாறு வளைந்து கொடுத்துச் சமயோசிதமாக வாழ எனக்குத் தெரியும். ஆனால் அவ்வாறு நடந்து கொள்ள உனக்குத் தெரியாது. ஆகவே, உனது வாழ்வுதான் எப்போது முடியுமோ என்ற கேள்விக் குறியில் உள்ளது”

‘நான்’ என்ற கர்வம் கொண்ட அந்தக் கமுகுமரம் அதனைக் கேட்டுத் தனக்குள் மெள்ளச் சிரித்துக்கொண்டது. பின்பு புல்லை நோக்கி, “பொடிப் பயலே! ஆ... அப்படியா சொல்லுகிறாய்? இனி உன்னோடு பேசிப் பயனில்லை. காலம் வரட்டும் பார்ப்போம்” என்று பகர்ந்தது.

கமுகுமரத்தின் பேச்சு அந்தப் புல்லுக்கு முள்ளாய்த் தைத்தது. இருந்தாலும் அது தனது பொறுமையை இழக்கவில்லை. பணிவாக, “அப்படியா... சரி” என்று தனது தலையை அசைத்தவாறு பதிலளித்தது.

மறுகணம், மெள்ள வீசிய காற்று பெரும் புயலாய் மாறிச் சேறியது. அதில் அகப்பட்ட அந்தக் கமுகுமரம் அடியால் முறிந்து தரையில் வீழ்ந்தது. ஆனால் அப்புல்லோ, அந்தப் புயலுக்கு நன்கு வளைந்து கொடுத்து விட்டுத் தனது பழைய நிலைக்கு மீண்டது.

பின்பு அந்தப் புல், குற்றயிராய்க்கிடந்து அழுது வடித்த கமுகுமரத்தை நோக்கி, “பெரியவரே, இப்போது பார்த்தீரா... நான் சொன்னது சரியாகப் போய் விட்டதே” என்றது.

அதற்கு, உயிர் பிரியும் நிலையிலிருந்த அந்தக் கமுகுமரத்தினால் எதுவித பதிலுமளிக்க இயலவில்லை. ஆனால் அதன் பார்வை மட்டும், ‘ஆம்... நீ சொன்னது சரிதான்’ என்று கூறுவது போல் தோன்றியது.

தினகரன் - 1975 . 07 . 16

பழம் பெருமை

பழம் பெருமை... (faded text)

பழம் பெருமை... (faded text)

பழம் பெருமை... (faded text)

பழம் பெருமை... (faded text)

பழம் பெருமை... (faded text)

ஒரு பெரிய கிராமம். அதன் உள்ளே ஒரு கிராமம் பாதை. அப்பாதையின் ஒரு கரையிலே, நடுத்தர வயதை யுடைய ஒரு நாய் படுத்துக்கிடந்தது. சதை வற்றிப் போன அந்நாய், தவிட்டு நிறமானது. மயிர்கள் அடர்த்தியின் றித் தேகத்தோடு ஒட்டிக்கிடந்தன. விழிகளைச் சற்றே இடுக் கியவாறு பார்வையை எதிரே விரித்திருந்தது. அப்போது...

அவ்வழியாக ஓர் இள நாய் சிறிது விலகி, ஆனால் வெகு கம்பீரமாய் நடந்து அதனைக் கடந்தது.

‘வெகு அலட்சியமாக நடந்து போகிறானே இவன் யார்?’

நடுத்தர வயதான நாய் இவ்வாறு தனக்குள்ளே எண்ணமிட்ட வண்ணம் தலையை உயர்த்தி விழிகளை அகல விரித்து அந்த இள நாயை நோக்கியது.

“மதித்து மரியாதை செய்யத் தெரியாதவன்... அடேய்... நீ யார்?” கோபக் கனல் தெறித்தது நடுத்தர வயதான அந்நாயின் விழிகளிலே.

அந்த இள நாயோ, விசுக்கென்று திரும்பி அதன் அருகே வந்தது.

“நானா... நானும் உன்னைப் போல் ஒருவன் தான்...” அமைதியாக விடையளித்த இள நாய் மேலும் தொடர்ந்தது:

“நான் சாதாரணமாய் மூத்தோர் ஒருவருக்குச் செய்ய வேண்டிய மதிப்பையும், மரியாதையையும் செய்தேன். ஆனால், உன்னைப் பார்த்தால், என்னிடமிருந்து அவற்றைப் பெரிதாக எதிர்பார்க்கிறாய் போல் தெரிகிறது. நீ யார்?” என்றுவிட்டு நிலத்திலே கால்களை நன்கு ஊன்றிக் கொண்டது.

“நானா விபரமாகச் சொல்லுகிறேன் கேள்... எங்கள் இனத்தவர்கள், இப் பூமியிலே வலிமை மிக்க பல இடங்களைக் கைப்பற்றி ஆட்சி புரிந்திருக்கிறார்கள். அது மட்டுமல்ல, அவர்கள் வெகு காலத்திற்கு முன்பே, இன்று வேறு இனத்தவர்கள் சிறந்து விளங்குகின்ற துறைகளில் பலவற்றிலே, மிகவும் சிறந்து விளங்கியுமிருக்கிறார்கள். அப்படியானே அந்த இனத்திலே வந்தவன் நான். இப்போது விளங்குகிறதா நான் யாரென்று”

“ஓஹ்... ஹோ... அதனால் தான் மற்றவரிடமிருந்து இவ்வாறு மதிப்பையும், மரியாதையையும் எதிர் பார்க்கின்றாயோ?”

“என்னடா... சேச்... சே... நீ உலகம் தெரியாத வனாக அல்லவா இருக்கின்றாய். இதையும் சொல்லியா தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்”

“நீ நினைப்பது போல் நான் உலகம் தெரியாத வனல்லன். விஷயங்களை நன்கு அறிந்து வைத்திருக்கிறேன். நீ கூறுவது போல் உன் இனம், பல சிறப்புகளைப் பெற்றிருக்கலாம். அந்தந்தச் சிறப்புகளைப் பெற்றுத்தந்தவர்களுக்கு நாம் பெரிதாய் மதிப்பும், மரியாதையும் செலுத்துவதில் தவறில்லை. ஆனால் அந்த இனத்தில் வந்தவர் நீர் என்பதற்காக எதுவுமே சாதிக்காத உமக்கு நீர் நினைப்பது போல், பெரிதாய், மதிப்பும், மரியாதையும் செலுத்துவது எப்படி...? இது என்னடா பகடியாயிருக்கிறது...” என்று விட்டு,

“ஹாஹ்...ஹாஹ்...ஹா...” என்று வாய் விட்டுச் சிரித்தது அந்த இன நாய்.

கோபம் தாங்காத நடுத்தர வயதான நாய், விகக் கொண்டு எழுந்து,

“என்னடா என்னைக் கிண்டலா பண்ணுகிறாய்...” என்று இயம்பியவாறு அந்த இன நாயைக் கடித்தது.

“ஒரு முறை கடித்து விட்டாய் நீ வயதிலே மூத்த வராகவும் இருக்கிறாய்... சரி, அதைப் பெரிதாகப் பொருட்படுத்த வில்லை. நமக்குள் இனி சண்டை வேண்டாம். ஒதுங்கிப் போய்விடு”

“ஒதுங்கிப் போவதா... உனக்கு நல்ல பாடம் படிப்பிக்கிறேன்” மீண்டும் நடுத்தர வயதான நாய் இன நாயைக் கடித்தது.

இப்போது பொறுமை இழந்த இள நாயோ, நடுத்தர வயதான அந்நாயைக் கடிக்க, சண்டை வலுத்தது. இரண்டும் விட்டுக் கொடுக்கவில்லை. பாய்ந்து பாய்ந்து கடித்தன; கடித்துக் கொண்டு உருண்டன.

அவ் வேளையிலேதான் நடுத்தர வயதையுடைய அந்த நாயின் கடைசித் தம்பியும் அங்கே வந்து சேர்ந்தது. 'ம்..ஹு..'. என்று மூச்சை விட்டுக் கொண்டு சண்டையைக் கவனித்தது. ஒரு பக்கம் அண்ணன். மறு பக்கம் நண்பன். திக்குமுக்காட வைத்தது. ஒரு கணம்தான். மறு கணம் தன்னைச் சமாளித்துக்கொண்டு அவற்றை ஊன்றி நோக்கியது.

“ஹேய்... சண்டையை நிறுத்துங்கள்...” என்றது. அதன் சப்தம் ‘பொம்’ வெடித்தது போல் அதிர்ந்தது.

இரண்டும் சண்டையை நிறுத்திக் கொண்டு, நடுத்தர வயதையுடைய நாயின் தம்பியான, அப்புதிய நாயை நோக்கிப் பரபரவென்று விழித்தன. சில வினாடிகளின் பின் புதிய நாய் அவ்விரு நாய்களையும் நோக்கி நடந்த விடயத்தை வினவியது. அப்போது அவ்விரு நாய்களும் அதனிடம் தனித்தனியாய் நடந்த விடயத்தை அப்படியே பிட்டு வைத்தன. மறுகணம், தன் அண்ணனான அந்த நடுத்தர வயதையுடைய நாயை நோக்கி புதிய நாய் பின் வருமாறு பகர்ந்தது:

“அண்ணா, உங்கள் இருவரின் உரைகளிலிருந்தும் இங்கே நடந்த விஷயங்களை நான் நன்கு தெரிந்து கொண்டேன். இதைக் கொண்டு பார்க்கும் போது, உன் மேல் தான் முழுக்க முழுக்கப் பிழையிருக்கிறது. மற்றைய இவர்மேல் எதுவித பிழையுமே இல்லை. நீர் பகர்ந்த வார்த்தைகள் மிகவும் பொருத்த மற்றவை. ஆனால், எனது நண்பரான இவர் இயம்பிய வார்த்தைகளோ மிகவும்

வாஸ்தவமானவை. திறந்து சொன்னால் இந்த விடயத்
திலே, நானும் இவரது கருத்தையே கொண்டிருக்கிறேன்.
ஆகையினாலே, நாம் நமது இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்,
அப்படிச் செய்தார்கள் இப்படிச் செய்தார்கள். அதிலே
சிறந்து விளங்கினார்கள் இதிலே சிறந்து விளங்கினார்கள்
என்று பழம் பெருமை பேசுவதிலே பயனில்லை. இப்படிப்
பழம் பெருமை பேசிப் பேசி... பெருமையிலே மூழ்கிக்
கிடந்ததனால் தான், இன்று நமது இனம் இவ்வளவு கீழ்
நிலைக்கு வந்திருக்கிறது. அதை விட்டுவிட்டு நாம்,
ஒவ்வொருவரும், ஒவ்வொரு சாதனையை நிலை நாட்ட
முன்வர வேண்டும். அல்லது சிறப்பு மிகு செயல் ஏதாவது
செய்ய முன்வர வேண்டும். அப்போதுதான் நமக்கு மதிப்பும்
மரியாதையும் நிறையவே குவியும். அது மட்டுமல்ல, நமது
இனமும் முன்னேறும்'' என்று உறுதியோடு நிமிர்ந்து
நின்றது அந்தப் புதிய நாய்.

இதனைச் செவிமடுத்த அந்த நடுத்தர வயதான
நாய், இவ்வாறு இயம்பியது:

''தம்பி... நான் தவறுதலாய் எண்ணிக் கொண்ட
தனால் தான், இதுவரை பிழையாக நடந்து கொண்டேன்.
ஆனால், நீயும், என்னோடு பொருதிய இந்த இன நாயும்
கூறிய வார்த்தைகள் மிகவும் சரியானவையே, என்பதை
நான் இப்போது தான் உணர்கிறேன். ஆகையினாலே,
இனிமேல் நான் இவ்வாறு பிழையாக நடந்து கொள்ளாது,
நனி சிறந்த காரியம் ஏதாவது செய்து நன்றாக வாழ்வேன்''
என்று விட்டுத் தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டது நடுத்தர
வயதான நாய்.

இப்போது, நடுத்தர வயதையுடைய நாயின் தம்பியும்,
இன நாயும், ஒன்றை ஒன்று பார்த்துப் புன்னகை புத்துக்
கொண்டன.

புதுக் கிணறு. அதனைச் சுற்றிலும் கோழிக்கூடு, சீனிக்கதலி, கதலி, மொந்தன் ஆகிய வாழைகள் செழித்து வளர்ந்து நின்றன. வளமான பண்பட்ட நிலமும், அடிக் கடி கிடைக்கும் நீரும் அவற்றின் செழிப்புக்கும், வளர்ச் சிக்கும் துணை நின்றன.

அவ்வாழைகளுக்கிடையே, நாணமுற்று நிற்கும் ஒரு மங்கையினைப் போல ஒரு கோழிக்கூடு வாழை குலையோடு நின்றிருந்தது. அக்குலையோ, பாரியது. காய்கள் பசுமை யில் தோய்ந்து கிடந்தன.

யானையின் துதிக்கை போலத் தொங்கிக் கொண் டிருந்த குலையைச் சுமந்து கொண்டிருந்த அந்தக் கோழிக் கூடு வாழையின் பக்கத்திலேதான் ஒரு சீனிக்கதலி வாழை யும் குலையோடு நின்றிருந்தது. ஆனால், அதன் குலையோ

சிறியது. காய்களும் சிறியவைதான். இனிப் பருக்க இயலாத அளவுக்கு நன்கு பருத்து முற்றிவிட்டிருந்தது. காய்களில் செறிந்திருந்த பசுமை நிறத்தில் சாம்பல் வண்ணமும் நன்கு பாய்ந்து கலந்து விட்டிருந்தது போல்தோன்றியது. அந்தக் குலையின் பாரம் சீனிக்கதலி வாழையினால் சுமக்கக் கூடிய அளவிலேயே இருந்தது. அதனால் அது அக்குலையைச் சுமந்து கொண்டு சாதாரணமாக நின்றிருந்தது.

இந்த நிலையிலேதான் ஒரு நாள்... கோழிக்கூடு வாழை சீனிக்கதலி வாழையை ஊன்றி ஒரு முறை அவதானித்து விட்டு பின்வருமாறு பகர்ந்தது:

“அக்கா... நீ வெட்கமின்றி உனது குலையின் இந்தச் சிறு பாரத்தைச் சுமப்பதைப் பெரிதாகக் காட்டிக் கொண்டு நிற்கிறாயே... உன்னைப் பார்த்தால் இதை விடவும் அதிகமான பாரத்தைச் சுமக்கக் கூடிய அளவுக்கு வாட்டசாட்டமாக இருக்கிறாய். இருந்தும் நீ, பாரத்தைக் கூட்டிக் கொள்ளாது இந்தச் சிறு பாரத்தோடேயே நின்று ருப்பதற்குக் காரணம் நீ கொள்ளும் பயமாகத்தானிருக்க வேண்டுமென்று நான் கருதுகிறேன். இதோ...! என்னைப் பார்... எனது இந்தப் பெரிய குலையின் பாரம் என்னை மெத்தவே அழுத்துகிறது. இந்த நிலையிலே இன்னும் எவ்வளவு பாரம் வந்தாலும் நான் சுமக்கத் தயாராக விருக்கிறேன். எதற்கும் தைரியம் வேண்டும்” என்று விட்டு கோழிக் கூடு வாழை தன்மேனியை மெல்ல உலுக்கி விட்டுக் கொண்டது.

“தங்கச்சி... நீ நினைப்பது போல் அப்படி ஒன்றும் நான் பயந்தான் கொள்ளியல்ல... நான் பார்வைக்குப் பெரிதாகத் தோன்றினாலும் நான் சுமந்து நிற்கும் பாரம் எனது சக்திக்கு அளவானதே... இதற்கு மேல் சிறிதளவு பாரத்தையும் என்னால் தாங்கிக் கொள்ள இயலாதது மட்டுமல்ல, நான் அவ்வாறு செய்து கொள்ள விரும்பவில்லை... தமது சக்திக்கு மேற்பட்ட பாரத்தைச் சுமந்து

கொள்ள முற்பட்டால் அது பெரும் ஆபத்தில்தான் போய் முடியும். எனவே, நீயும் இந்த விடயத்திலே துணியை மட்டுமே துணையாகக் கொண்டு தீர்மானம் செய்து விடாமல் நன்கு சிந்தித்து மிகவும் கவனமாக நடந்து கொள்” சீனிக்கதலி வார்த்தைகளை வெகு நிதானமாக அவிழ்த்து விட்டது.

“நான் என்னமோ சொல்ல நீ பெரிய ஆள் போல் கதை அளக்கிறாய்... நீயும் உனது கதையும் சே...”

கோழிக்குடு வாழையின் இந்த உரையைக் கேட்ட சீனிக்கதலி மேற் கொண்டு எதுவுமே பேச விழையாது மௌனத்தில் மூழ்கியது.

சில வினாடிகளில் மீண்டும் அவை இரண்டுமே தத்தம் பணிகளிலே கவனத்தைச் செலுத்தத் தொடங்கின.

நாட்கள் நகர்ந்தன.

அந்தக் கோழிக்குடு வாழையிலும், சீனிக்கதலி வாழையிலும் குறிப்பிடத்தக்கதாக எவ்வித வளர்ச்சியுமே ஏற்படவில்லை; அப்படி அப்படியே நின்றன என்றே சொல்லலாம். இந்நிலையிலே, கோழிக்குடு வாழை சுமந்து கொண்டிருந்த குலையின் பருமன் மட்டும் அதிகரிக்க சீனிக்கதலி வாழை சுமந்து கொண்டிருந்த குலையின் பருமனோ எவ்வித மாற்றமுமே இன்றி அப்படியே இருந்தது.

சில தினங்களின் பின் ஒரு நாள்... திடீரென்று அந்தக் கோழிக்குடு வாழை, மிகவும் அதிகரித்துவிட்ட தனது குலையின் பாரத்தைச் சுமக்க முடியாது நடுவால் முறிந்து அதன் மேற்பகுதி தரையிலே சரிந்து விழுந்தது.

இவை யாவற்றையும் நன்கு அவதானித்துவிட்ட சீனிக்கதலி, சிறிது நேரத்தின் பின் அதனை நோக்கி, தாழ்ந்த குரலிலே சில வார்த்தைகள் செப்பியது:

“நான் முன்பு விஷயத்தை எடுத்துச் சொன்னேன். கேட்கவே இல்லை. இப்போது பார்த்தீரா நான் சொன்னது பலித்துவிட்டதே!” என்றது சீனிக்கதலி. அதனைக் கேட்டதும் குற்றயிராய்க் கிடந்த கோழிக்குடு வாழை தன் பார்வையைச் சற்று மேலே உயர்த்தி அதன் மேல் படர விட்டது.

“அக்கா கதலி...நீ சொன்னது சரிதான். அதனைக் கேட்டிருந்தால் எனக்கு... இந்த நிலை ஏற்பட்டிருக்காது தான். அது மட்டுமல்ல நானும் உன்னைப்போல் வாழ்ந்திருக்கலாம். என்ன செய்வது... பிழை விட்டு விட்டேன்” என்று விட்டு நெடு மூச்சொன்றையும் உதிர்த்து விட்டுக் கொண்டது கோழிக்குடு வாழை.

அவ்வாழையின் இந்தப் பேச்சையும், பெருமூச்சையும் சீனிக்கதலி பொருட்படுத்தியதோ என்னவோ தெரியவில்லை. ஆனால், அது தனது உரையைத் தொடர்ந்தது:

“இதே போல் தான் சில மனிதர்கள் தமது சக்திக்கு மேற்பட்ட பெரும் பதவிகளை ஏற்றுக்கொண்டு அதனைச் சுமக்க முடியாது ஈற்றில் உன்னைப்போலவே துன்பத்தில் மாட்டிக் கொள்கிறார்கள்”

சீனிக்கதலியின் இவ்வார்த்தைகளைச் செவிமடுத்த கோழிக்குடு வாழை, “ம்...அப்படியா...?” என்றது. அவ்வளவுதான் சப்தம். மறுகணம், அந்தக் கோழிக்குடு வாழை திடீரென்று மயங்கிப் போனது.

ஆனால், அப்போது சீனிக்கதலி வாழையோ தனது பழைய அளவு பருமனான அதே குலையையே சுமந்த வண்ணம் அநாயாசமாய் நின்றிருந்தது. அதற்கு, அதன் குலையில் அங்குமிங்குமாக நன்கு கனிந்திருந்த சில கனிகள் கூட அழகை அள்ளித் தெளித்துக் கொண்டிருந்தன.

தினகரன் வார மஞ்சரி - 1982 . 07 . 25

அது தொழிலாளி ஒருவனின் குடிசை. அதன் பின்னே செழித்து வளர்ந்து நின்றது ஒரு பலா. ஒரு நாள் அதன் கீழே ஐந்து, ஆறு நாட்டுக் கோழிகள் இரை பொறுக்கிக் கொண்டிருந்தன. அப்போது அவை தங்களது எஜமானரால் உரிமையாக்கப் பட்டு, புதிதாக அங்கே கொண்டு விடப்பட்ட ஓர் இனம் 'வைட்லெக்கன்' கோழியை இன் முகம் காட்டி வரவேற்றன. பின்பு அவற்றில் ஒன்று எல்லோர் சார்பிலும், "தங்களையே வா நாம் இணைந்து வாழ்வோம்" என்று அன்போடும், ஆதரவோடும் வேண்டிக் கொண்டது. ஆரம்பத்தில் அந்த இனம் 'வைட்லெக்கன்' கோழியும் அதற்கு இயைந்தது போல் நடந்து கொண்டது. ஆனால் அது, சில நாட்களின் பின், தான் உயர்ந்த இனம் என்ற கர்வம் கொண்டு அந்த நாட்டுக் கோழிகளை மதியாது அலட்சியமாக நடந்து கொள்ளத் தொடங்கியது.

இம்மாற்றத்தை அவதானித்த நாட்டுக் கோழிகள் சலிப்படைந்தன. ஒரு தினம்...அவற்றில் ஒன்று அனைவரின் சார்பிலும், "என்ன...இப்போது ஒரு மாதிரியாக நடந்து கொள்கிறீர்கள்" என்று வினவியது.

"உயர்ந்த இனத்தைச் சேர்ந்த நான் தாழ்ந்த இனத்தவர்களான உங்களை எப்படி மதித்து நடப்பது? நீங்கள்தான் என்னை மதித்து நடக்க வேண்டும்... நான் உங்களை மதித்து நடக்க மாட்டேன்" என்று 'வைட்லெக்கன்' ஆணவத்துடன் பதிலளித்தது.

அதனைக் கேட்ட நாட்டுக் கோழிகள் இப்போது தமது தலைவன் வாயிலாக, "ஆ..அதுவா விசயம்? நாம் எல்லோரும் ஒரே இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். நமக்குள் உயர்ந்தவர்கள், தாழ்ந்தவர்கள் என்ற பேதமில்லை. சும்மதமாக விருந்தால் நாம் இரு சாராரும் பரஸ்பரம் மதித்து நடப்போம். இல்லாவிட்டால் நீங்கள் உங்கள் விருப்பம் போல் நடந்து

கொள்ளுங்கள். நாங்கள் எங்கள் விருப்பம் போல் நடந்து கொள்கிறோம்” என்று தங்களது கருத்தை நிதானமாக வெளியிட்டு வைத்தன.

அதனைக் கேட்ட ‘வைட்லெக்கன்’, “உலகம் தெரியாதவர்கள்... சீ...” என்றது.

‘வைட்லெக்கனின்’ அவ்வார்த்தைகள் நாட்டுக் கோழிகளுக்கு மிக்க ஆத்திரத்தை உண்டாக்கின. இருந்தாலும், அவை அதனை அடக்கிக் கொண்டதோடு பிடிவாதமான அதனுடன் மேலும் பேசவும் விரும்பாது மௌனத்தில் ஆழ்ந்தன. அதனைத் தொடர்ந்து அந்த நாட்டுக் கோழிகள், “இனி நாம் இந்த வைட்லெக்கனோடு எவ்விதத் தொடர்பும் வைத்துக் கொள்வதில்லை” என்று முடிவெடுத்து அதனை உறுதியாகச் செயற்படுத்தியும் வந்தன.

இப்போது இளம் வைட்லெக்கனுக்கு நாட்டுக் கோழிகளின் போக்கு மிக்க கவலையைத் தோற்று வித்தது.

இந்த நிலையிலே ஒரு நாள் அடுத்த வீட்டைச் சேர்ந்த வயது முதிர்ந்த ‘வைட்லெக்கன்’ கோழி யொன்று தற்செயலாக இதனைச் சந்திக்கின்றது.

“தங்கையே, ஏன் ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறாய்?” வயது முதிர்ந்த ‘வைட்லெக்கன்’ கேட்டது. அதன் பேச்சில் பரிவு இழையோடியது.

“நாம் உயர்ந்த இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களல்லவா? தாழ்ந்த இனத்தைச் சேர்ந்த இவர்கள்தானே நம்மை மதித்து நடக்க வேண்டும். நாமா இவர்களை மதித்து நடப்பது? நானும் பார்க்கிறேன் உயர்ந்த இனத்தைச் சேர்ந்தவளான என்னை இவர்கள் மதித்து நடப்பதாகத் தெரியவில்லை. அதுதான் எனக்கு மிகுந்த கவலையாக விருக்கிறது” அந்த இளம் ‘வைட்லெக்கன்’, நாட்டுக் கோழிகளைச் சுட்டிக் காட்டியவாறு பதிலளித்தது.

அதன் எண்ணத்தை மிகவும் தெளிவாக உணர்ந்து கொண்ட அடுத்த வீட்டு வயது முதிர்ந்த ‘வைட்லெக்கன்’ அதனை நோக்கி பின்வருமாறு பகர்ந்தது:

“நமக்கும் இவர்களுக்கு மிடையே பெயரைப் பொறுத்த வரையிலேதான் வித்தியாசமே தவிர வேறு பேதமில்லை. மற்றப்படி எல்லோரும் ஒரே இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்தாம். உயர்ந்தவர்கள், தாழ்ந்தவர்கள் என்று கணிப்பதெல்லாம் அவரவரின் நடத்தையைக் கொண்டே யல்லாமல், பிறப்பு, நிறம், தோற்றம், தொழில் ஆகியவற்றைக் கொண்டல்ல என்பதை உணர்ந்து கொள். அது மட்டுமல்ல இந்தக் காலத்தில் நாம் ஒருவரிடமிருந்து மதிப்புப் பெற வேண்டுமென்றால் மதிப்புக் கொடுத்துத்தான் அதனைப் பெற வேண்டும். நான் எனது அநுபவத்தைக் கொண்டுதான் இதனைக் கூறுகிறேன். நீயும் சற்றுச் சிந்தித்துப் பார்த்து நடந்து கொள்” வயது முதிர்ந்த ‘வைட்லெக்கன்’ தனது உரையை முடித்துக் கொண்டது.

அதன் பின்பு அந்த இளம் ‘வைட்லெக்கன்’, குறுகிய வட்டத்திற்குள் இருந்து விடுபட்டுத் தனது சிந்தனையைப் பரந்த அளவிலே படரவிட்டது.

சில தினங்களின் பின், ‘வயது முதிர்ந்த வைட்லெக்கனும், அந்த நாட்டுக் கோழிகளும் சொன்னது உண்மை’ என்பது அதற்குத் தெளிவாகியது. உடனே அது அந்த நாட்டுக் கோழிகளிடம் தான் முன்பு செய்த தவறுக்காக மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டதோடு, “நாம் இனி இணைந்து வாழ்வோம்” என்று கூறி அவற்றை மதித்து நடக்கவும் தொடங்கியது. அதனால் அந்த நாட்டுக் கோழிகளோ பழையவைகளை மறந்து அந்த இளம் ‘வைட்லெக்கன்’ உண்மையை உணர்ந்து கொண்டதையிட்டு மகிழ்ச்சியடைந்ததுடன் தங்களை மதித்து நடந்த அதனைத் தாங்களும் மதித்து நடக்க ஆரம்பித்தன.

இப்போது அந்த இளம் வைட்லெக்கனின் வாழ்வு இனிதாகக் கழிகிறது.

தினகரன் வார மஞ்சரி - 1978, 44, 12

ஓர் ஆல மரம் கிளைகளை அகல விரித்து நின்றது. அதன் ஒரு கிளையிலே ஒரு குருவிச்சை செழித்து வளர்ந்து கிடந்தது. அதே ஆலமரத்தின் கீழே அமைந்திருந்த குடிசையின் கூரையிலே ஒரு சுரைக் கொடியும் படர்ந்திருந்தது.

அந்தச் சுரைக் கொடி ஒரு நாள் குருவிச்சையின் அருகே தலையை நீட்டி, பல தினங்களாக நோட்டமிட்டு அதனைப் பற்றி, தான் வைத்திருந்த ஒரு கருத்தை அதனிடம் இயம்பியது:

“நான் பலநாட்கள் உன்னோடு பேச விரும்பி உன்னை நோக்கிய போதெல்லாம் என்னை நீ புறக்கணித்து கர்வத்தோடு, வெகு அலட்சியமாக நடந்து கொண்டாய். உனக்கு... தான் எல்லாம் அறிந்தவன், தானே பெரியவன் என்ற எண்ணமோ... என்ன?” என்று சுரைக் கொடி அந்தக் குருவிச்சையைக் கூர்ந்து கவனித்தது.

“சரியாகச் சொன்னாய்... எனது போக்கு அப்படித் தான்” என்று விடைபகர்ந்த குருவிச்சை ஒரு புன்முறுவலையும் உதிர்த்துக் கொண்டது.

“இறால் தன்தலைக்குள் நிறைய அழுக்கை வைத்துக் கொண்டு, ‘நான் பெரிது நான் பெரிது’ என்று திரியுமாம். அதே போல் தான் நீயுமிருக்கிறாய்” சுரைக் கொடி சற்றுச் சூடாகவே செப்பியது. அந்தச்

சுரைக்கொடி இவ்வாறு இயம்புவதற்கான காரணம் என்ன என்பதைப் பட்டென உணர்ந்து கொண்ட குருவிச்சை, “ஏன் என்னிடத்தே நீ என்ன குறையைக் கண்டாய்?” என்று வினவியது.

அதற்கு அந்தச் சுரைக் கொடி பின்வருமாறு விடை பகர்ந்தது:

“ஒன்று உனக்குச் சுயமாக வாழத் தெரியாது. மற்றது நீ உயிர் வாழும் வரை மற்ற வரிலேயே தங்கி வாழ்கிறாய்... இவைதான் உன்னிடமுள்ள பெருங் குறைகள்”

“நீ இப்படிச் கூறலாம்... ஆனால்... நான் இவ்வாறு வாழ்வது எனக்குக் குறையாகத் தெரியவில்லையே! இப்போது எனது வாழ்வு எதுவித கஷ்டமுமின்றி இன்பமயமாகவே கழிகின்றதே!”

“அது சரி... உனக்கு இவ்வாழ்க்கை மிக்க களிப்பை ஊட்டலாம். ஆனால் நீ தங்கி வாழுகின்ற அந்த ஒருவர் உன்னை ஒரு நாள் கைவிட்டால் அல்லது அவர் இறந்து விட நேரிட்டால் உன்னால் வாழ முடியாது போய்விடும். அப்போதுதான் உன்வாழ்க்கையிலுள்ள குறைபாடுகள் உனக்கு விளங்குமென்று நினைக்கிறேன்” என்று அந்தச் சுரைக் கொடி ஓர் அறிஞரைப் போல வெகு நிதானமாக வார்த்தைகளை அவிழ்த்து விட்டது.

“நீ எப்படிச் சொன்னாலும் உனது கருத்தை நான் ஏற்பதற்கில்லை” என்று சில இளைஞர்களைப் போலப் பிடிவாதமாக நின்ற அந்தக் குருவிச்சை, தன் பார்வையை, அந்தச் சுரைக் கொடி, அது படர்ந்து கிடக்கும் குடிசை ஆகியவற்றின் மீது மேயவிட்டது.

பின்பு அது அந்தச் சுரைக் கொடியை நோக்கி, “நீயும் மற்றவரிலேதானே தங்கி வாழ்கிறாய்” என்றது.

“சீச்... சீ... நீ சொல்வது தவறு. நான் ஒருவரிலும் தங்கி வாழவில்லை. நான் சுயமாகவே வாழ்ந்து வருகிறேன். ஆனால் நான் இப்போது பெற்றிருப்பது எனது வாழ்வு சிறப்புறுவதற்காக ஒரு சிறு உதவியே. அவ்வளவுதான். இந்த உதவி இல்லாவிட்டாலுங் கூட ஒருவாறு சமாளித்துக் கொண்டு என்னால் சுயமாகச் சிறப்புற வாழ முடியும்” என்று அந்தச் சுரைக் கொடி இயம்பியது. அதனைச் செவி மடுத்த குருவிச்சை, மேலும் அந்தச் சுரைக் கொடியுடன் உரையாட விரும்பாது மௌனத்தில் மூழ்கியது.

மறு வினாடி, மெல்ல மிதந்து கொண்டிருந்த காற்று புயலாக உருவாகி வீசியது. அதற்குத் தாக்குப்பிடிக்க வியலாத அந்த ஆலமரமும், குடிசையும் அடியோடு சாய்ந்து தரையின் மடியிலே தஞ்ச மடைந்தன. நீண்ட நேரத்தின் பின், குடிசையின் உதவியின்றி வெறுந்தரையிலே கிடந்து பசுமை மாறாது மகிழ்வோடு வாழ்ந்து கொண்டிருந்த அந்தச் சுரைக் கொடி, வேரோடு சாய்ந்து கிடந்த அந்த ஆலமரத்தின் கிளையிலே குற்றயிராய்க் கிடந்த குருவிச் சையை ஒரு முறை தீட்சணியமாய் நோட்டமிட்டது. அப்போது அந்தக் குருவிச்சையோ, கர்வம், அலட்கியம் யாவும் அடங்கிய நிலையிலே சோகமாக அதனைப் பார்த்து, “நீ சொன்ன தெல்லாம் சரிதான். உனது வாழ்க்கைதான் சிறந்த வாழ்க்கை.சே... நான்தான் பிழைவிட்டு விட்டேன். உன்னைப்போல நானும் வாழத் தெரிந்திருந்தால் எனக்கு இந்தக் கதி ஏற்பட்டிருக்காதே! நான் இன்னும் சிறிது கால மாவது இவ்வுலகிலே வாழ்ந்து இன்பம் துய்த்திருக்கலாமே” என்று தன் நலிந்த குரலிலே பிரலாபித்து விட்டுச் சோர்வடைந்தது. ஆனால் அந்தச் சுரைக் கொடியோ, “இப்பொழுதாவது சரியானது எது என்பதை அறிந்து கொண்டாயே! நன்றி” என்று இறுதியாக அந்தக் குருவிச்சையிடம் இயம்பி விட்டுத் தனது பார்வையையும் அதனிடமிருந்து மீட்டுக் கொண்டது.

இப்படியும் சில போலிகள்

அந்த மாட்டுவண்டி ஊரைக் கிழித்துக் கொண்டு வந்த சிறுவல் பாதையிலிருந்து பிரதான வீதியில் ஏறி, தெற்கு நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்தது. வண்டி நிறைய நெல் மூடைகள் அடுக்கப்பட்டிருந்தன.

வாட்ட சாட்டமான ஓர் இளைஞன் வண்டியின் மேல் தனது வழமையான இருக்கையில் உட்கார்ந்திருந்தான். அவ்வண்டியில் பிணிக்கப்பட்டிருந்த இரண்டு மாடுகளின் கழுத்துகளிலுமிருந்து ஓடிவந்த இரு சுயிறுகளின் முனைகளும், அவனது இடது கைக்குள் சிக்கிக் கிடந்தன.

வண்டியின் வேகம் தணிந்த போது அக்கயிறுகளை இழுத்து உலுக்கி விட்டுக் கொண்டான்.

“இந்தாப்... படி... இந்தாப்... படி...” என்று கத்தினான்.

“சுள்... சுள்...” என்று அவனது வலது கரத்திலே இருந்த, ‘கேட்டிக்கம்பு’ அம்மாடுகளின் முதுகுகளைப் பதம் பார்த்து மீண்டது.

இவ்வாறு அந்த இளைஞன் பாதையிலே வண்டியை வெகு சுறு சுறுப்போடு செலுத்திக் கொண்டிருந்தான்.

வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டது முதல் அவனது நாயும் வண்டியோடு இழுபட்டுக் கொண்டிருந்தது.

வெள்ளை நிறமான அந்த நாய், சிறிது நேரம் வண்டியின் கீழே விரைவதும், சற்று நேரம் வண்டியின் முன்னால் குதித்துக் கொண்டு செல்வதுமாக விருந்தது.

பள்ளிவாசல், கடைத் தெரு, புளியோட்டான் குளம், கோயில், பிரதான சந்தி ஆகியவற்றைத் தாண்டி, இப்போது தெற்கு நோக்கிச் செல்லும் அதே பிரதான பாதையில், இரு மருங்கும் பற்றைக் காடுகளும், ஆங்காங்கே மருத மரங்களும் நிறைந்த ஓர் இடத்தினூடாக வண்டி விரைந்து கொண்டிருந்தது. அப்போது, வண்டியின் முன்னே குறுகிய தூர ஓட்டப் பந்தயத்தில் வெற்றி வாகை சூட விரையும் விளையாட்டு வீரனைப் போல விரைந்து கொண்டிருந்த அந்த வெள்ளை நாய், பாதைக் கரையிலே நின்றிருந்த, தனக்குத் தெரிந்த ஒரு தவிட்டு நிற நாயைக் கண்டதும் திடுதிப் பென்று நின்றது; அதன் பக்கமாகச் சென்றது.

தவிட்டு நிற நாய், அதனை அன்பாகப் பார்த்து,

“எங்கே இந்தப் பக்கமாக...” என்றது.

“இங்கே... ஓரிடத்திற்குப் போகிறோம்...” பதிலளித்தது வெள்ளை நாய்.

“ஆ... அப்படியா... அது சரி... நானும் உன்னைப் பல முறை பார்த்திருக்கிறேன். ஒரேயே இந்த மாட்டு வண்டியோடுதான் திரிகிறாய்... என்ன விசயம்...”

“நானில்லா விட்டால் எந்த விடயமும் நடக்காது... இந்த மாட்டுவண்டி இயங்குவதற்குப் பிரதான காரணம் நான்தான்...” ஒரு பெரும் நிருவாகி போல் முகத்தை வைத்துக் கொண்டது வெள்ளை நாய்.

“ஹா... அப்படியென்றால் நீங்கள் பெரும் ஆள் என்று சொல்லுங்கள். நான் உங்கள் நண்பன் என்ற வகையிலே அது எனக்கும் பெருமைதான்...” என்று விட்டு மிகவும் பூரிப்போடு தலை நிமிர்ந்தது.

“நண்பா... அதோ... வண்டி தனியாகப் போகிறது. நான் வருகிறேன்” விடை பெற்றுக் கொண்டு வண்டியை நோக்கிப் பறக்கிறது அந்த வெள்ளை நாய்.

இருபது இருபத்தொரு நாட்களின் பின் ஒரு நாள்... அந்த வெள்ளை நாய் தனது வாசஸ்தலமான மாட்டுக் கொட்டிலிலே மிகவும் அசதியோடு படுத்துக் கிடந்தது.

கால்களில் பட்ட காயங்கள் பருமட்டாக ஆறிவிட்ட போதிலும் வழமை போல நன்கு நடமாட முடியாமை யினால், பெரும் பொழுதைப் படுக்கையிலேயே கழித்து வந்தது.

இவ் வேளையிலேதான் அந்தத் தவிட்டு நிற நாய் மாட்டுக் கொட்டிலிலே அதனைச் சந்தித்தது.

“என்ன ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறீர்கள்... கால்களில் ஏதோ காயங்கள் ஏற்பட்ட மாதிரியும் தெரிகிறது” என்றது.

“நண்பா... நான் இற்றைக்கு பதினெட்டு பத்தொன் பது நாட்களுக்கு முன்பு, ஒரு தினம்... எனது எஜமானது மாட்டு வண்டியுடன் பிரதானமான ஒரு பிரயாணத்திலே பங்கு கொண்டிருந்தேன். அப்போது ஓரிடத்தில் வைத்து கார் ஒன்றினால் மோதப் பட்டு படு காயப் பட்டேன். எனது எஜமானது உதவியினால் பருமட்டான காயங்கள் விரைவிலேயே குணமாகி விட்டன. இன்னும் ஓரிரு நாட்களில் வழமை போல எழுந்து நடமாடலாம்”

“ஆ... அப்படியா... இந்த விடயம்... எனக்குத் தெரியாது. சும்மா பார்த்துவிட்டுப் போகலாம் என்றுதான் நான் வந்தேன்...”

“ஹா... அப்படியா...” அந்த வெள்ளை நாயின் வதனத்தில் புன்னகையொன்று மலர்ந்து மறைந்தது.

“அது சரி... எட்டு, ஒன்பது நாட்களாக, இந்த மாட்டுவண்டி நீங்களின்றித் தனியாகப் போய் வந்ததை நான் அவதானித்தேன். கால்களில் ஏற்பட்ட காயங்களினாற்றான் நீங்கள் வண்டியோடு வரவில்லை என்பதை நான் இப்போதுதான் உணர்கிறேன்... சரி... அதிருக்கட்டும்... விசயத்திற்கு வருவோம்... இந்த எட்டு, ஒன்பது நாட்களும் நீங்களின்றித் தனியாக, வண்டிக்காரனின் வழிகாட்டலிலே இந்த மாட்டுவண்டி எப்போதும் போல் வெகு சுறு சுறுப்பாகவே இயங்கி வந்தது. ஆனால், முன்பு நீங்களோ, நானில்லாவிட்டால் எந்த விடயமும் நடக்காது... இந்த மாட்டுவண்டி இயங்குவதற்குப் பிரதான காரணம் நான்தான் என்று கூறினீர்கள்... இப்போது என்ன சொல்லுகிறீர்கள்...?”

வகையாக மாட்டிக் கொண்ட வெள்ளை நாய் திக்கு முக்காடியது. உண்மையைச் சொல்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்பதை உணர்ந்தது. நிதானத்தோடு தவிட்டு நிற நாயை நோக்கி இவ்வாறு கூறியது:

“நான் இன்னும் விசயங்களை மறைத்துக் கொண்டு போக விரும்பவில்லை. எனது உண்மையான நிலையினை அப்படியே தங்களிடம் கூறிவிடுகிறேன்.

நண்பா... நான் மிக இளமைக் காலத்திலேயே இந்த வண்டிக் காரரிடம் வந்து சேர்ந்தேன். அவர் ஆரம்பத்திலேயே, தனக்கு உதவிக்காக அதாவது, இந்த மாட்டுக்

கொட்டிலிலே படுத்துக் கொள்ளுவதற்கும், வண்டி வெளியிலே கிளம்பிச் செல்லும் போது கூடவே போய் வருவதற்குமாக என்னை நன்கு பழக்கி எடுத்துக் கொண்டார். பின்னர், நான் அவர் பழக்கி விட்டபடி நடந்து கொள்ளத் தொடங்கினேன்.

அவர் மிகவும் அடக்கங் கொண்டவராகத் திகழ்ந்தமையினாலும், கட்டுப்பாடு, கண்டிப்பு ஆகியவற்றை என்மேல் கட்டவிழ்த்து விடாமையினாலும் நான் அப்பணிகளிலே என்னை வெகு சுதந்திரமாக, சுடுபடுத்தியும் வந்தேன். நான் இவ்வாறு செயற்பட்டு வருகையில் என்னுள் ஒரு போலிப் பெருமை முனை விடவும் ஆரம்பித்தது. அதன்காரணமாக, 'தான் இல்லாவிட்டால் இந்த மாட்டுவண்டியங்காது. அவ்வியக்கத்திற்கு தான்தான் பிரதான காரணம்' என்று பாவனை மூலம் வெளிப்படுத்தியது மட்டுமல்லாது, மற்றவருடன் குசு குசுக்கவும் தொடங்கினேன். திறந்து சொல்வதாக விருந்தால் நான் நல்லவன் என்பதால் எனது எஜமானனான இந்த வண்டிக்காரர், தனது வாழ்க்கை வட்டத்திற்குள் எனக்கு ஒரு சிறிய இடந்தந்தார். என்னைச் சும்மா விட்டுவிடுதல் நன்றன்று என்பதற்காக, சற்றுப் பயன் படுத்தியும் வந்தார். இதைத் தவிர, இந்த மாட்டுவண்டி நிர்வாகத்திலே எனது பங்களிப்பு துளிதானும் இல்லை. ஆனால், நானோ, நிஜமாகவே நிருவாகம் செலுத்தி வந்தவரான இந்த வண்டிக்காரரை அப்படியே மறைத்து விட்டு என்னை அந்த இடத்திலே வைத்துக் காட்ட முயன்றேன். இவ்வாறு நான் என்னை ஒரு பெரிய ஆள் போல் காட்டிக் கொள்ள முயன்ற சந்தர்ப்பத்திலேதான் தங்களிடமும், வீண் பெருமையடித்துக் கொண்டேன். ஆனால், இன்றோ நான் இங்கு எனது பிற்காலத்தில் காட்டிய அந்தப் போலிப் பாவனைகளும், நடத்தைகளும் மிகவும் பிழையானவை என்பதை நன்கு உணர்கிறேன்.

நான் அறியாமையில் தடுமாறிய அவ்வேளையிலே எனது நண்பரான தங்களிடமும் பிழையாக நடந்து கொண்டேன். என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள். இனி

நான் தங்களிடம் மட்டு மல்ல மற்றைய எவரிடமும் இவ்வாறெல்லாம் தவறாக நடந்து கொள்ளவே மாட்டேன்'' என்றுவிட்டு நெடு மூச்சொன்றை உதிர்த்து விட்டுக் கொண்டது அந்த வெள்ளை நாய்.

ஒரிரு வினாடிகளில் மீண்டும் அதுவே தனது உரையைத் தொடர்ந்தது:

“இச் சந்தர்ப்பத்திலே இன்னுமொரு உண்மையை வெளிப்படுத்துவது நன்று என்று கருதுகிறேன்.

நண்பா... நான் திருந்தி விட்டதால் என்னோடு போலி என்னும் அந்தச் சரித்திரமும் முடிந்துவிட்டது என்றும் நாம் கூறிவிடமுடியாது. தற்போது இங்கு நிலவுகின்ற வேறு சில நிருவாகங்களிலும் நான் முன்பு நடந்து கொண்டது போல் செயற்படுகின்ற சில போலிகள் இருக்கவே செய்கின்றனர். என்றாலும் அவர்களும் என்றோ ஒரு நாள் என்னைப் போல் வகையாக மாட்டிக் கொண்டு தலை குனிய வேண்டியே வரும்'' என்று விட்டு தனது மேனியை மெல்ல உலுக்கி விட்டுக் கொண்டது வெள்ளை நாய்.

“நான் சரியான சந்தர்ப்பத்திலே தங்களைச் சரியாகப் பிடித்துக் கொண்டதனாற்றான் தாங்கள் இவ்வாறு உண்மையைக் கக்க வேண்டிய ஒரு நிலை ஏற்பட்டதோடு, தாங்கள் திருந்துவதற்கான ஓர் உணர்வையும் தங்களுள் தோற்று வித்தது. அதுமட்டு மல்ல ஆழ்ந்து சிந்திக்கக் கூடிய ஒரு தன்மையையும் ஏற்படுத்தியது. அந்த வகையில் நான் மிகவும் சந்தோசப் படுகிறேன்'' இது தவிட்டு நிற நாய்.

இப்போது வெள்ளை நாயோ, தனது பார்வையைத் தரையிலே புதைத்து விட்டிருந்தது. அதே வேளை அதன் வதனமோ சாந்தியின் வாசஸ்தலமாக விளங்கியது.

தொகுதிக்காக - 1990 . 09 . 15

அந்த மனிதன்

அந்தக் கடற்கரை பூமி மினுக்கிய செம்புப் பாத்திரம் போல் காட்சி தந்தது. அலைகள் வந்து தழுவிச் செல்லுகின்ற கரையெல்லாம் இளம் பெண்ணின் குழல் வண்ணத்தைப் பிரதிபலித்தது.

அங்கே..., கடலிலிருந்து எழுகின்ற அலைகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாய் வந்து கரையைத் தழுவுவதும் பின் மீள்வது மாய் இருக்கின்றன. அவ்வாறு அலைகள் கரையைத் தழுவும் போதும், மீளும் போதும் கரையில் மோதுகின்ற நீருக்குள்ளே மிகவும் இலாவகமாய்ப் புகுந்து கொண்டு இரையை உண்டு திரிகின்றன நண்டுகள்.

அத்தோடு, அலைகள் கரையைத் தழுவிவிட்டுப் போன பின்பும் கரையில் வெறும் தரையிலே ஓடித் திரிந்து கிடைப்பதை அவை அங்கும் உண்டு உலாவுகின்றன. என்றாலும் அந் நண்டுகள் நிதமும் தங்கள் வாழ்க்கையிலே, மிகவும் அதிகமான நேரத்தை அலைகளுக்குள்ளேயே கழிக்கின்றன.

சற்று நேரத்தின் பின் கடலிலிருந்து ஒரு பெரிய அவை மிக்க இரைச்சலோடு வந்து கரையைத் தழுவிவிட்டுச் செல்லுகிறது. அப்போதும் கரையில் நீருக்குள் வழமை போலவே நடந்து கொண்ட நண்டுகள் அலைமோதி மீண்ட பின்பும், அவை கரையிலே வெறும் தரையில் தத்தம் வழமையான போக்கிலேயே இழுபட்டுச் செல்லுகின்றன. அப்போது அவற்றிலே ஒரு நண்டு திடீரென்று தன் நடையை நிறுத்திக் கொண்டு நிமிர்கிறது. எதிரே கடலையே பார்த்த வண்ணம் கரையிலே நின்றிருந்த ஒரு மனிதனை உற்று நோக்குகிறது.

அவனுக்கு முப்பத்தைந்து, நாற்பது வயதிருக்கலாம். தடிப்பான மீசை வைத்திருந்தான். தாடியும் பொசு பொசு வென்று வளர்ந்திருந்தது. சோகம் நன்கு குடிகொண்டு,

அழகான அவன் வதனத்தை அலங்கோலப்படுத்தியு
மிருந்தது.

நண்டுக்கோ அவனைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக
இருந்தது. விழிகளை உருட்டித் தன்னை ஒருவாறு சமா
ஸித்துக் கொண்டது. அவ்வேளை, அந்த மனிதனின்
பார்வை நண்டின் பக்கமாகத்திரும்பியது. சந்தர்ப்பத்தை
எதிர் பார்த்திருந்த அந்நண்டோ அவனை நோக்கித் தன்
பார்வையால் பேசியது.

“ஏ மனிதா...! வாழ்க்கையில் மிக்க விரக்தியடைந்
தவன் போல் ஒரு மாதிரியாகக் காணப்படுகிறாய். நீ
பெரும் துன்பத்துள் வீழ்ந்துவிட்டாய் போல் தெரிகிறது...
என்ன?”

“ஆம்... ஆம்... உண்மை... உண்மை ” அந்த
மனிதனும் பார்வையாலேயே பதிலளித்தான்.

“ஹாஹ்... ஹாஹ்... ஹா... துன்பமா... அதற்குள்
வாழத் தெரியாதா? உயர்ந்த மனித இனமல்லவா நீ...
எங்களைப்பார்... கரையிலே மோதுகின்ற அலைகளுக்
குள்ளேயே நிதமும் எங்கள் வாழ்க்கையின் பெரும் பகுதி
கழிகிறது. அவ்வாறிருந்தும் நாங்கள் வாழ்க்கையில் விரக்தி
அடைந்துவிடவில்லை. அத் தகு துன்பத்துள்ளும் இன்பமான
பொழுதில் நடந்து கொள்ளுவதைப்போலவே பரபரப்பின்றி
நாங்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். ஒருவரின் வாழ்க்
கையில் துன்பம் மட்டுமே இருப்பதில்லை. என்றோ
இன்பமும் ஏற்படவே செய்யும். இன்பமும், துன்பமும், மாறி
மாறி வருவதுதான் சகஜம். துன்பத்தின் மத்தியில் வாழ்
வதற்குத் திடமான உள்ளம் வேண்டும். ஆனால் இன்பத்
தின் மத்தியில் வாழ்வதற்கோ சாதாரண மனமே போதும்.
ஆகையினாலே இன்பத்தின் மத்தியில் வாழ்வது பெரிய
காரியமல்ல. துன்பத்தின் மத்தியில் துவண்டுவிடாமல்
வாழ்வதுதான் பெரிய காரியம். சற்றுச் சிந்தித்துப்பார்!”

அந்த நண்டு மீண்டும் அலைக்குள் ஓடிச் செல்லு கிறது. சிறிது நேரத்தின் பின்பு அது திரும்பவும் அவ்விடத் திற்கே வருகிறது. அந்த மனிதனும் அதே இடத்திலேயே நின்று கொண்டிருந்தான். ஆனால்... இப்போது அவன் வதனத்திலும் விழிகளிலும் சற்று ஒளி பரவியிருந்தது.

அந்த மனிதன் கரையிலே மேய்ந்து கொண்டிருந்த தன் பார்வையை இழுத்து அந் நண்டின்மேல் படர விட்டான். நண்டோ, இப்போது அந்த மனிதனின் நிலையை அறிவதற்காகத் தன் பார்வையால் அவனை நோக்கி “என்னப்பா.!” என்று மட்டும் கூறிவிட்டு கம்மர் நின்று கொண்டது.

அந்த மனிதனும் பார்வையாலேயே பகர்ந்தான்:

“நண்டே! நான் அழிந்துவிட இருந்த வேளையில் நல்ல அறிவுரைகளை வழங்கியதோடு உன் இனத்தின் வாழ்க்கையையும் அவதானிக்கவைத்து என்னைத் திருத்தி விட்டாய். இனிமேல் என் வாழ்க்கையில் எந்த வகையிலே துன்ப அலைகள் வந்து சூழ்ந்த போதும், அவற்றிலே மூழ்கி அடிபட்டுப் போய்விட மாட்டேன். எதிர் கொண்டு சமாளித்து வெல்வேன். துன்பம் இனி எனக்குத் தூசு. என்றும் மகிழ்வோடு வாழ்வேன். என்னைத் திருத்திவிட்ட உனக்கு எனது இதயபூர்வமான நன்றிகள்”

அந்த மனிதன் நெற்றியிலே கவிந்து கிடந்த தலை மயிரை மேல் நோக்கி ஒதுக்கி விட்டுக் கொண்டான்.

இவ்வளவு விரைவாய் அந்த மனிதன் திருந்தி விட்டதை எண்ணி நண்டு மெத்தவே மகிழ்ந்து போனது.

“மனிதா! மிகவும் சந்தோசம். நான் வருகிறேன்” அந்த நண்டு விடை பெற்றுக் கொண்டு மீண்டும் அலைக்குள் விரைகிறது.

இனகரன் வார மஞ்சரி - 1986 . 08 . 10

அழகு அழுகிறது

ஒரு பெரிய கிராமம். அங்கே அதிகமான கல்வீடுகளும், குறைந்த அளவு குடிசைகளும் அழகுற அமைந்திருந்தன. ஒவ்வோர் இல்லத்தின் சூழலிலும் தென்னை, கழுது, மா, வாழை ஆகிய மரங்களும், தெருக்கரைகளின் சில இடங்களிலே பெரிய நிழல் மரங்களும் செழித்து வளர்ந்து நின்றன. எங்கும் அழகின் ஆட்சி.

“ஹஹ்... ஹஹ் .. ஹா...; ஹஹ்... ஹஹ் .. ஹா...” அழகு வாய்விட்டுச் சிரித்தது. அதனைச் செலிமடுத்த பூமி, “அழகே! என்ன சிரிக்கின்றாய்?” என்றது.

அதற்கு அழகு, “நானே வல்லவன். இக்கிராமத்தில், எங்கும் எனது ஆட்சியே. என்றும் எனது ஆட்சியே. இவ்வாட்சியினை யாராலும் அசைக்க முடியாது. இதனை நினைக்க நினைக்க எனக்குக் களிப்புத்தாங்க முடியவில்லை. அதுதான் நான் சிரிக்கிறேன்” என்றது. அதனிடம், தோல்வியே காணாது ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்ப் பல நாட்களை வெற்றி கொண்டு அங்கெல்லாம் தனது ஆட்சியைப் படரவிட்ட ஒரு மாலிரனிடம் காணப்பட்ட மமதை இழையோடியது.

அழகின் அவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட பூமி ஆத்திரம் கொள்ளாது ஓர் அறிஞரின் நிலையிலிருந்து வெகு நிதானமாக அதனை நோக்கிப் பின்வருமாறு கூறியது:

“தம்பி அழகு! உனது எண்ணம் தவறானது. வல்லவனுக்கு வல்லவன் வையகத்திலுண்டு. ஒரு நாள் அப்படியான ஒருவன் தோன்றி உனது ஆட்சியை அழித்து விடவும் கூடும். எனவே, வீணாக அலட்டிக் கொள்ளாமல் நிதானமாக நடந்து கொள்”

பூமியின் இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட அழகு சற்றுச் சூடாக அதனை நோக்கி, “அக்கா! உங்களது கூற்றை

நான் ஒரு காலமும் ஏற்க மாட்டேன். இதை விட்டு விட்டு நீங்கள் உங்கள் வேலையைப் பாருங்கள்” என்றது.

அதன் பின்பு பூமி, ‘நமக்கேன் இந்த விண்வம்பு காலம் வந்ததும் அது தானாகவே உணர்ந்து கொள்ளட்டும்’ என்று எண்ணி தான் அழகுடன் பேசுவதை நிறுத்திக் கொண்டது.

சில வினாடிகளின் பிறகு அக்கிராமத்தில், மெல்லத் தவழ்ந்து கொண்டிருந்த காற்று பெரும் குறாவனியாக மாறிப் பேரிரைச்சலுடன் பல மணித்தியாலங்கள் வீசி ஓய்ந்தது. அதன் பின் அக்கிராமத்தில் அதிகமான வீடுகள், கூரைகள், வேலிகள் விழுந்தும், உடைந்தும் காணப்பட்டன. எங்கு நோக்கினாலும் தென்னை, கமுகு, மா, வாழை மற்றும் பெரிய மரங்கள் முறிந்தும், சாய்ந்தும் கிடந்தன. அங்கு மிங்குமாகத் தகடுகள், அஸ்பெஸ்டாஸ் தகடுகள், கிடுகுகள், ஓடுகள் ஆகியன தூக்கி எறியப்பட்டுக் கிடந்தன. பாதைகள் யாவும் போக்கு வரத்துச் செய்ய முடியாத நிலையிலிருந்தன. பொதுவாக அக்கிராமம் பெரும் போர் நடந்து முடிந்த ஓர் இடம் போலக் காட்சியளித்தது.

இந்த நிலையிலே பூமி, அழகினைக் கூர்ந்து நோக்கியது. அழகோ, அந்தக் கிராமத்திலே தனது ஆட்சியை இழந்து கண்ணீர் வடித்து நின்றது.

பூமி, ‘நான் முன்பே சொன்னேன் ஏற்கவில்லை. இப்போது என்ன சொல்லப் போகிறீர்’ என்று அழகினை நோக்கிக் கேட்க வேண்டுமென்று எண்ணியது. இருந்தும் அது, இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அவ்வாறு நடந்து கொள்வது பண்பல்ல என்பதை உணர்ந்து மௌனத்தில் மூழ்கியது. ஆனால், அழகு தானாகவே பூமியை நோக்கி கம்பிய குரலில், “நீங்கள் முன்பே சொன்னது பேருண்மை என்பதனை நான் இப்பொழுதுதான் உணர்கிறேன்” என்றது. அதற்குப் பூமி குறுஞ் சிரிப்பொன்றை உதிர்த்தது.

தென்னந் தோட்டம். மத்தியில் நாட்டோடுகளால் வேயப்பட்ட பழமை வாய்ந்த ஒரு வீடு. தோட்டத்தைச் சுற்றி முட்கம்பிகளினால் எல்லையிடப்பட்டிருந்தது. அத் தோட்டத்தின் ஒரு கோடியிலே, ஒரு குப்பை மேடு. அங்கே இரு பேட்டுக் கோழிகள் இரை பொறுக்கிக் கொண்டிருந்தன. ஒன்று சாம்பல் நிறமானது. மற்றையது, வெள்ளை நிறங் கொண்டது. அவைகளுக்குச் சற்றுத் தொலைவிலே ஒரு தென்னையின் அருகே ஒரு சேவல், கரப்பான் பூச்சியொன்றை 'டக் டக்' என்று கொத்திச் சுவைத்துக் கொண்டிருந்தது.

வெள்ளை நிறமான அச் சேவல், நல்ல உயரமும் அதற்கேற்ற பருமனும் கொண்டது. கரப்பான் பூச்சியைக் கொத்துகின்ற ஒவ்வொரு தடவையும், அதன் தலையிலே சரிந்து கிடந்த பூ இலாவகமாய் அசைந்து கொடுத்தது. அவ்வேளையிலே, தோட்டத்தின் தெற்குப் புறமாய் இருந்த பக்கத்து வீட்டிலிருந்தும் ஒரு சேவல் தோட்டத்திற்குள் பிரவேசித்து கோழிகள் இரை பொறுக்கும் பக்கமாய் மெல்ல நடந்து வந்தது. தேன் நிறமான அந்தச் சேவல் வெள்ளைச் சேவலைப் போலவே தோற்றமும் பருமனும் கொண்டது.

வெள்ளை நிறமான அச்சேவல், தான் பற்றிய இரையை, முற்றாக உண்டு விட்டுத் தலை நிமிர்ந்த போது, தேன் வண்ணச் சேவல், அதன் முன்னே குறுக்கிட்டது. உடனே வெள்ளைச் சேவல், அதனை ஒரு முறை ஊன்றி அவதானித்தது.

“ஏய் என்னப்பா இங்கே?” என்றது.

அதற்குத் தேன் வண்ணச் சேவல்,

“பெரிய ஆள் போல பெரிய அதிகாரமாயிருக்கிறதே.. இதெல்லாம் உனக்கெதற்கு. போடா..” என்று விட்டு அதன் முகத்திலே பாய்ந்து பலமாய் ஒரு கொத்துக் கொத்தியது. இத் திடீர்த் தாக்குதல், ‘இதற்கு முன் நான் தங்களை இப் பக்கமாகப் பார்த்ததில்லை. அதனாலேயே சும்மா வழமையான பாணியில் விசாரித்தேன். வேறு வித்தியாசமாக ஒன்றுமில்லை’ என்று தனது நிலையை விளக்கவிருந்த வெள்ளைச் சேவலை நிலைகுலைய வைத்தது. ஓரிரு கணங்களில் அது தான் எண்ணிய வார்த்தைகளை, அப்படியே தனக்குள் ஜீரணித்துக் கொண்டு, தேன் நிறமான அச் சேவலைப் பதிலுக்குத் தாக்கியது. அதனைத் தொடர்ந்து மீண்டும் தேன் வண்ணச் சேவல் தாக்க சண்டை வலுத்தது.

சண்டையின் ஆரம்பத்திலேயே, குப்பை மேட்டில் இரை பொறுக்கிக் கொண்டிருந்த இரு பேடுகளும், அங்கு வந்து சேர்ந்து விட்டன. அதே வேளை, தோட்டத்தின் வடக்குப் புறமாய், மூன்று நான்கு வீடுகளுக்கு அப்பாலுள்ள ஒரு வீட்டிலிருந்து ஒரு கறுத்தப் பேடும், தற்செயலாக அங்கு வந்திருந்தது. என்றாலும், அவைகளில் எதுவும், சண்டையை விலக்கும் வகையிலோ அல்லது ஆதரவு நல்கும் வகையிலோ, சம்பந்தப்படாது ஒதுங்கி நின்று அவதானித்துக் கொண்டிருந்தன. ஆனால், சேவல்கள் இரண்டும் தமக்கு அண்மையில் நின்ற பேடுகளைச் சற்றும் அவதானிக்கக் கூட அவகாசமின்றி அந் தீவிரமாய் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்தன.

நான்கு ஐந்து நிமிடங்களின் பின் வெள்ளைச் சேவல்தம் பலமெல்லாம் ஒன்று திரட்டி, உக்கிரமமாய்த் தாக்கத் தொடங்கியது.

இப்போது வெள்ளைச் சேவலின் தாக்குதலுக்கு ஈடு கொடுக்க முடியாது தேன் நிறச் சேவல், தள்ளாடியது. இந் நிலையிலே வெள்ளைச் சேவலின் கொத்துக்கள்

தேன் நிறச் சேவலின் முகம், பூ, தலை யாவற்றிலும் 'டக் டக்' கென்று சரமாரியாய்ப் பொழியவே அது கீழே சரிந்து விழுந்தது. "ஐயோ" என்று முக்கி முனகியது. இதனை அவதானித்த வெள்ளைச் சேவல், "உன்னை இனி நான் ஒன்றும் செய்யப் போவதில்லை. பார்க்கப் பரிதாபமாகவும் இருக்கிறது. பிழைத்துப் போ" என்று கூறி விட்டு சற்று நகர்ந்து நின்று கொண்டது.

சில நிமிடங்களின் பின் நிலத்திலே விழுந்து கிடந்த தேன் நிறச் சேவல் மெல்ல எழுந்து வந்த வழியில், திரும்பி நடந்தது. முகம், தலை, பூவெல்லாம் இரத்தத்தின் கசிவு.

அச் சேவல் வேலியைத் தாண்டியதும், அதுவரை தான் நின்ற இடத்திலேயே அசையாது நின்றிருந்த மூன்று பேடுகளும், இப்போது வெள்ளைச் சேவலின் அருகே விரைந்தன.

"எப்படி உங்களுக்குள் இந்தச் சண்டை மூண்டது?" என்று வினவ எண்ணி அதன் வதனத்தை நோக்கின. வெள்ளைச் சேவல், பேடுகளின் முகங்களிலிருந்து விடயத்தை அறிந்து கொண்டதோ என்னவோ தெரியாது. அவை வாய் திறப்பதற்கு முன்னமேயே அறிய விரும்பிய விடயத்தை அப்படியே வெளியில் பிட்டு வைத்தது. அதன் பின், தான் இரை பொறுக்கிய மரத்தின் பக்கமாய் மீண்டும் விரைந்தது. அதன் வதனத்திலும் இரண்டு மூன்று இரத்தக் காயங்கள் இருந்தன.

இப்போது அங்கு நின்றிருந்த மூன்று பேடுகளும் தங்களுக்குள் சில கருத்துகளைப் பரிமாற்றம் செய்து கொண்டன.

கறுத்தப்பேடு ஏனைய இரு பேடுகளிடம் தமக்கு எதிரே சற்றுத் தொலைவில் இரை பொறுக்கிக் கொண்டிருந்த அந்த வெள்ளைச் சேவலை முகத்தினால் சுட்டிக் காட்டிய வண்ணம் பின்வருமாறு பகர்ந்தது:

“இவரோடு போரிட்ட மற்றவரையும் எனக்கு நன்கு தெரியும். அவரும் ஒரு சாதாரணமானவரல்லர். மிகவும் பலம் பொருந்திய ஒருவர்தான். அப்படியான ஒருவரையே இவர் மிகவும் சாதாரணமாக மோதி வீழ்த்தி விட்டாரே... இவர் சற்று அனுதாபம் காட்டாமலிருந்திருந்தால் அவர் உயிரையே இழக்க வேண்டி வந்திருக்குமே”

“ஆம்...ஆம்... நீங்கள் சொல்வது சரிதான். என்ன வீரம், என்ன வீரம். இவரின் வீரத்தை இன்றுதான் என்னால் நன்கு அறிய முடிந்தது. இவரின் தாக்குதல் உண்மையிலேயே எனக்கு மயிர்க்கூசு செறியச் செய்தது” இவ்வாறு கூறியது வெள்ளைப்பேடு. இதனைச் செவி மடுத்த கறுத்தப் பேடு மிக்க பூரிப்போடு மௌனமானது.

ஒரு கணங்களின் பின் சாம்பற் பேடு தனக்கு வலது புறமாய் நின்றிருந்த கறுத்தப் பேட்டைப் பார்த்தது; குறு நகை ஒன்றையும் உதிர்த்து விட்டுக் கொண்டது.

“இப்போது இங்கு நிகழ்ந்த போரிலே வெற்றி பெற்ற வீரன் எனக்கு அண்ணன். இது உங்களுக்குத் தெரியுமோ என்னவோ தெரியாது” என்றது.

அதனைக் கேட்டதும் கறுத்தப் பேடு விழிகளை அகல விரித்துக் கொண்டு பார்த்தது. உறவு முறை பற்றி தன்னுள் எழுந்த சந்தேகத்தைத் தெளிவு படுத்திக் கொள்வதற்காய் “அண்ணனா” என்றது.

“ஆம்... ஆம்... எனது அண்ணன்தான். தூரத்து உறவுமல்ல. எனது உடன் பிறப்பு” உறுதியாகவும் விளக்கமாகவும் கூறியது சாம்பற் பேடு.

“ஆம்... ஆம்... சரிதான்” அங்கு நின்றிருந்த வெள்ளைப் பேடும் அதனை உறுதிப்படுத்தியது.

சந்தேகத்தை நிவர்த்தி செய்து கொண்ட கறுத்தப் பேடு மீண்டும் சாம்பற் பேட்டை நோக்கியது.

“ஆ அப்படியா சரி, அதிருக்கட்டும், இன்று பெரும் வெற்றி பெற்ற இவர், இற்றைக்கு மூன்று நான்கு மாதங்களுக்கு முன்பு இதே இடத்தில், அதாவது அந்தக் குப்பை மேட்டிற்கு அண்மையிலே வைத்து வேறொருவரோடு போரிட்டார். அதிலே இவர், மிகவும் கடுமையான தாக்குதலுக்குள்ளாகி படு தோல்வி கண்டதோடு, புற முதுகு காட்டியும் ஓடினார். அன்றும் தற்செயலாய் இங்கு வந்திருந்த நான், தங்களோடு சேர்ந்து கொண்டு ஆரம்பம் முதல் அக் காட்சியை அவதானித்து வந்தேன். இறுதியில் நான் அன்று தோல்வி அடைந்த இவரைச் சுட்டிக் காட்டி ‘இவர் யார்?’ என்று தங்களிடம் வினவினேன். அதற்கு நீங்கள் ‘இவர் யாரோ தெரியாது’ என்று விட்டு அங்கிருந்து போய் விட்டீர்கள். இது தங்களுக்கு நினைவிருக்கிறதா” என்றது.

அவ் வார்த்தைகளைச் செவி மடுத்த, சாம்பற் பேட்டிற்கு பளீரென்று கன்னத்தில் அறைந்தது போல் இருந்தது. பட்டென்று அது, அதனைக் காட்டிக் கொள்ளாத வகையில் முகத்தைத் தனது வழமையான நிலைக்கு மாற்றிக் கொண்டது.

“நீங்கள் கூறியபடி ஒரு சம்பவம் நடந்தது உண்மை தான். ஆனால் நான் எனது அண்ணனை இவர் யாரோ தெரியாது என்று கூறியிருக்க மாட்டேன். நான் அப்படிச் சொன்னேனா?” என்றது.

“சொல்லாமல் வேறு என்ன. சரியான ஆசாமிதான் நீ” என்றது கறுத்தப் பேடு. அதன் பிறகு, சாம்பற் பேட்டினால் எதுவுமே பேச முடியாமற் போய் விட்டது; கையும், மெய்யுமாகப் பிடிபட்ட கள்வனைப் போல் விழித்தது. நிலைமையைச் சமாளிப்பதற்காக,

“போன விஷயத்தையெல்லாம் கிண்டிக் கொண்டு நிற்காமல், விட்டெறிந்து விட்டு வேறு வேலையைப் பாருங்கள்” என்றது.

இப்போது கறுத்தப் பேடு சிந்தனையுள் பிரவேசித்தது. அது சில வினாடிகளில், 'தான் அவ்வாறு கூறியது உண்மை என்பதைச் சாம்பற் பேடு உள்ளூர் ஏற்றுக் கொள்கிறது. ஆனால் அதனைப் பகிரங்கத்திலே ஏற்றுக் கொள்வது தான் அதற்குச் சங்கடமாய் இருக்கிறது' என்று உணர்ந்து கொண்டது.

மறு கணம் கறுத்தப் பேடு, சாம்பற் பேட்டுடன் தொடர்பான பழைய விடயத்தை நிறுத்திக் கொண்டு, தற்போது இங்கு நிலவும் நிதர்சனமான நிலையை எடுத்து விளக்கியது:

“தோழி, உங்களைக் குறித்து நான் இதைச் சொல்ல வில்லை. பொதுவாகவே நமது சுபாவம் இப்படித்தான் இருக்கிறது.

ஒருவர் சிறப்பான ஒரு கருமத்தைச் செய்து விட்டால், உறவு முறை இல்லாதவர்களுங் கூட இவர் எங்களுடைய சின்னம்மாவின் மகன் அல்லது பெரியம்மாவின் மகன் அல்லது மச்சான் என்று இவ்வாறு உறவு முறை சொல்லிக் கொண்டு முன்னே குதிப்பார்கள். குறைந்தது எங்கள் குடும்பம் என்றாவது சொல்லிக் கொண்டு நெருங்கி வருவார்கள். அதே வேளை, இழிவான அல்லது குறைவான கருமத்தை ஒருவர் செய்து விட்டால் அவரது உடன் பிறப்புக்கள் கூட, இவரை எனக்குத் தெரியாதே, இவர் யாரோ என்று மெல்லத் தலையைப் பின்னே இழுத்துக் கொள்ளுவார்கள். அல்லது தங்களைக் காட்டிக் கொள்ளாது மெல்ல மறைந்து விடுவார்கள்”

“ஆம்...ஆம்...நீங்கள் சொல்வது மிகவும் வாஸ்தவம்” இது வெள்ளைப் பேடு.

இப்போது சாம்பற் பேடோ, தலையைத் தொங்க விட்டிருந்தது.

தினகரன் வார மஞ்சரி - 1990 . 06 . 03

குருவுக்குக் கௌரவம்

குருவாகிய தாயகம் நமது வீடுதாமாகிய கடு. இது
குருவாகிய தாயகம் நமது வீடுதாமாகிய கடு. இது
குருவாகிய தாயகம் நமது வீடுதாமாகிய கடு. இது
குருவாகிய தாயகம் நமது வீடுதாமாகிய கடு. இது
குருவாகிய தாயகம் நமது வீடுதாமாகிய கடு. இது
குருவாகிய தாயகம் நமது வீடுதாமாகிய கடு. இது

குருவாகிய தாயகம் நமது வீடுதாமாகிய கடு. இது
குருவாகிய தாயகம் நமது வீடுதாமாகிய கடு. இது
குருவாகிய தாயகம் நமது வீடுதாமாகிய கடு. இது
குருவாகிய தாயகம் நமது வீடுதாமாகிய கடு. இது
குருவாகிய தாயகம் நமது வீடுதாமாகிய கடு. இது
குருவாகிய தாயகம் நமது வீடுதாமாகிய கடு. இது

குருவாகிய தாயகம் நமது வீடுதாமாகிய கடு. இது
குருவாகிய தாயகம் நமது வீடுதாமாகிய கடு. இது
குருவாகிய தாயகம் நமது வீடுதாமாகிய கடு. இது
குருவாகிய தாயகம் நமது வீடுதாமாகிய கடு. இது
குருவாகிய தாயகம் நமது வீடுதாமாகிய கடு. இது
குருவாகிய தாயகம் நமது வீடுதாமாகிய கடு. இது

குருவாகிய தாயகம் நமது வீடுதாமாகிய கடு. இது
குருவாகிய தாயகம் நமது வீடுதாமாகிய கடு. இது
குருவாகிய தாயகம் நமது வீடுதாமாகிய கடு. இது
குருவாகிய தாயகம் நமது வீடுதாமாகிய கடு. இது
குருவாகிய தாயகம் நமது வீடுதாமாகிய கடு. இது
குருவாகிய தாயகம் நமது வீடுதாமாகிய கடு. இது

அந்த இளைஞன் நாகாலியிலே உட்கார்ந்திருக்
கிறான். சௌகரியத்துக்காக அவனது வலது கால், இடது
காலின் மீது இடப்பட்டிருக்கிறது. அவன் தனது வலது
காலின் தொடையிலே ஒரு புத்தகத்தை வைத்து வெகு
இலாவகமாய் விரித்து ஆழ்ந்து வாசித்துக் கொண்டிருக்
கிறான். பக்கங்கள் புரள்கின்றன. அவனின் விழிகளோ
அதனைத் தொடர்கின்றன. நேரம் அரை மணித்தியாலம்
அல்லது முக்கால் மணித்தியாலம் ஆகியிருக்கலாம், அதற்கு
மேல் அவனால் வாசிக்க இயலவில்லை. அலுப்பு மேவ
அப்படியே நிறுத்திக் கொள்கிறான். “ச..சா..நல்லவிஷயம்”
என்றவாறு இறுதியாக வாசித்த பக்கங்களுக்கிடையில்

முத்தமிட்டுக் கொள்கிறான். பின், அப்பக்கங் களுக்கிடையிலே ஒரு துண்டுக் காகிதத்தை அடையாளத் திற்காகச் சொருகி விட்டு அப்புத்தகத்தை மூடிக்கொள் கிறான். மறுகணம், தன் நெற்றியிலே வந்து கவிந்து கிடந்த தலைமயிரை ஒதுக்கி விட்டுக் கொண்டு, புத்த கத்தை எடுத்துச் சென்று பத்திரமாக ஓரிடத்திலே மறைத்து வைக்கிறான்.

அவன் அந்த நூலை இவ்வாறு, உற்சாகம் கரை புரளும் வேளைகளில் வாசிப்பதும், அலுப்பு ஆட்கொள்ளும் வேளைகளில் அப்படியே மூடிவைப்பதுமாயிருந்தான். சில தினங்களுக்குள் அப்புத்தகம் அவனால் வாசிக்கப்பட்டு நிறைவு பெற்றது. முற்றுப் பெற்ற அன்று புத்தகத்தை அப்படியே மூடிவைத்து விட்டு, அதனை நினைத்துப் பார்த்தான். அந்நூலிலுள்ள அத்தனை விடயங்களும் தன் மனதிலே பதிந்து நன்கு வேருன்றி விட்டதாகவும், இப்போது அப்புத்தகம் வெறும் சக்கையே என்றும் அவனுக்குத் தோன்றியது. உடனே அதனைத் தூக்கி, கிழிந்த காகி தங்கள் சிதறிக் கிடந்த அறையில், ஒரு மூலையிலே எறிந்து விடுகிறான்.

அன்று முதல் அவன் அதனைக் கிஞ்சித்துமே மதிப்பதில்லை. அதன் பக்கமாகச் செல்லும் போது சில வேளைகளில் அதன் மேல் உராய்ந்து கொண்டும் செல்வான். ஆனால் அந்தப் புத்தகமோ இவை யாவற்றையும் கவனித் தும் கவனியாதது போல் இருந்து வந்தது. இவ்வாறு நாட்கள் நகர்ந்து கொண்டே இருந்தன. அவனது போக்கில் எவ்வித மாற்றமும் நிகழவில்லை. ஆனால் ஐந்து ஆறு மாதங்களின் பின் ஒரு நாள்... அவன் கலை இலக்கியச் சஞ்சிகை ஒன்றுக்காக ஓர் ஆய்வுக் கட்டுரை வரைய எண்ணிய போது, அக் கட்டுரைக்கான பல எடுத்துக் காட்டு கள் அப் புத்தகத்திலே விரவிக்கிடப்பது அவனது நினை வுக்கு வந்தன. ஒரு முறை அவ்விடயங்களை எண்ணிப் பார்த்தான். முற்றாக எதுவுமே ஞாபகம் வரவில்லை.

எனவே, அவன் அப்புத்தகத்தின் துணையை நாடுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்பதை உணர்ந்து, அது கிடந்த அறையையே நோக்கி நடந்து அதன் பக்கமாகச் சென்று நின்றான். ஆனால் அதனை நெருங்க அவனின் நெஞ்சம் கூசியது.

‘இதனிடம் நான் கல்வி கற்றது சில நாட்களே. என்றாலும் இதுவும் ஓர் உதவியல்லவா? நான் இதை மறந்து இதனிடம் மிக்க அலட்சியமாக நடந்து கொண்டேனே. இப்போது மீண்டும் இதனிடம் எவ்வாறு உதவி வேண்டுவேன்’ என்று எண்ணமிட்ட அவன், ‘எதற்கும் பார்ப்போம்’ என்றவாறு தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டு அந்த ஏட்டின் அருகிலே அடியெடுத்து வைத்தான். அடுத்த வினாடி, அறையின் மூலையிலே வீசியெறிந்தபடி புழுதி தோய்ந்து அலங்கோலமாகக் கிடந்த அதனை இரு கைகளாலும் தூக்கி, “என்ன மாதிரியிருக்கிறது... சே...” என்று ஓர் அனுதாபத்தைக் காட்டி, புழுதியைத் தட்டி விட்டுக் கொண்டு நாற்காலியிலே வந்து அமர்கிறான். ஆனால் அவனது கரத்திலேயிருந்த புத்தகமோ எதுவுமே இயம்பாது மௌனத்தில் மூழ்கியிருந்தது. அவன் தனக் கெதிரே கிடந்த மேசையிலே அந்தப் புத்தகத்தை அப்படியே வைத்து ஒரு முறை நோட்டமிடுகிறான். அவனின் அந்தப் பார்வை, “ஐயா, மீண்டும் தங்களிடமிருந்து சில விடயங்களை அறிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்” என்று இயம்புவது போலிருந்தது.

அதனை விளங்கிக் கொண்ட அந்தப் புத்தகம் தனது மௌனத்தைக் கலைத்துக் கொண்டு இளைஞனை நோக்கிப் புன்முறுவல் ஒன்றை உதிர்த்து விட்டுப் பின்வருமாறு பகர்ந்தது:

“மகனே, என் மாணவனே! நீர் முன்பு என்னிடம் சில தினங்கள் கல்வி கற்றீர்; அப்போது என்னிடம் மிக்க மரியாதையோடும், பணிவாகவும் நடந்து கொண்டீர். ஆனால், நீர் என்னை விட்டு நீங்கிய பின் என்னை மறந்து

நான் அவமதிப்புக்கு ஆளாகக் கூடிய முறையிலும் நடந்து கொண்டேன். என்னைப் பொறுத்தவரையில் அதனை நான் பெரிதாகப் பொருட்படுத்தவில்லை. என்றாலும் பொதுவாக நோக்குமிடத்து ஒரு குருவிடம் அவனது சீடன் ஒருவன் இவ்வாறு நடந்து கொள்வது மிகவும் பாவம். குருவானவன் மிகவும் உயர்ந்த நிலையிலே மதிக்கப்படுபவன். அவன் எந்த விதமான இலாபத்தையும் கருதிக் கல்வியை மற்றவருக்கு ஈவதில்லை. ஆனால், அவன் கருதுவது நன்றி மறவாத் தன்மை ஒன்றையே. நான் இவ்வாறு கூறுவதால் நீர் வித்தியாசமாக நினைக்க வேண்டாம். நான் உரைப்பது உண்மையே. அவ்வளவுதான். அதிருக்க, நீர் இப்போது மட்டுமல்ல. எப்போதும் என்னிடமிருந்து தாராளமாக விடயங்களை அறிந்து கொள்ளலாம். சற்றுமே அஞ்சத் தேவையில்லை” நூலின் வதனத்தில் சாந்தம் நிலவியது.

அந்தப் புத்தகம் செப்பிய இவ்வார்த்தைகளை இளைஞன் உணர்ந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். இப்பொழுது அவனது தலை தாழ்ந்திருந்தது. அப்புத்தகத்தை நோக்கிய அவனின் பார்வையோ, வார்த்தைகளைச் சொரிந்தது:

“குருவே! நீங்கள் கூறியது யாவும் உண்மையே. என்னைச் சுற்றிலும் வாழ்பவர்களின் தன்மைகள் என்னிலும் தொற்றியிருக்க வேண்டும். அதன் காரணமாகவே நானும் இவ்வாறு நடந்து கொள்ள நேர்ந்திருக்கலாம். என்னை மன்னியுங்கள், இனிமேல் நான் இவ்வாறு நடந்து கொள்ள மாட்டேன்”

அந்த இளைஞனது பார்வையின் இந்தப் பொருளை விளங்கிக் கொண்ட புத்தகமோ ஒரு புன் முறுவலை மட்டும் முகிழ்த்துக் கொண்டது. மறு கணம் அந்த இளைஞன் மிக்க விநயத்தோடு அப்புத்தகத்தை விரித்து வாசிப்பதிலே ஆழ்கிறான்.

தினகரன் வார மஞ்சரி - 1980, 11.02

பொறுப்புணர்ச்சி

ஒரு வீடு. வட கிழக்குத் திசையிலே, அதனைத் தொட்ட வாறு ஒரு கறி முருங்கை. மொசு மொசு வென்று இலைகள் விட்டு செழித்துக் கிடந்தது. அதற்குச் சற்றுத் தள்ளி ஒரு மாதுளை. அதுவோ இலைகள் அடர்த்தியின்றி சாதாரணமாக வளர்ந்திருந்தது. அந்தக் கறி முருங்கையின் ஒரு கிளையிலே, கணவன் மனைவியான இரு சிட்டுக் குருவிகள் அமைதியாக உட்கார்ந்திருந்தன. ஆனால், அவற்றின் குஞ்சுகள் ஐந்தும் அம் மாதுளையின் கிளைகளிலே, குதூகலமாய் பொழுதைக் கழித்துக் கொண்டிருந்தன. சதங்கைகளைக் குலுக்கி விடுவது போன்ற ஒலி அங்கிருந்து அடிக்கடி எழுந்து குஞ்சுகளின் நிலையைப் பிரதிபலித்தன.

சற்று நேரத்தின் பின்னர், முருங்கையின் கிளையிலே உட்கார்ந்திருந்த கணவனான சிட்டுக் குருவி, தங்களுக்குள் நிலவிய அமைதியைக் கலைத்துக் கொண்டு தணிந்த குரலிலே, பக்கத்தே வீற்றிருந்த தன் மனைவியான சிட்டுக் குருவியிடம் பேசியது:

“அருமைத் துணைவியே, எமது பிள்ளைகள் எவ்வளவு சந்தோசமாக இருக்கிறார்கள். இது போல் என்றும் சந்தோசமாக இருக்க வேண்டும். அவர்களின் சந்தோசத்தான் எங்களின் சந்தோசம். ஆனால், அவர்கள் பொறுப்புணர்ச்சியில்லாதவர்களாக இருப்பதுதான் பெரும் வேதனையாக இருக்கிறது. இப்போது எமது பிள்ளைகள் யாவரும் வாலிப வயதை யடைந்தும் நீண்ட காலம் நகர்ந்து விட்டது. இவ்வளவு காலமும் எவ்விதக் குறையுமின்றி உணவு தேடிக் கொடுத்தோம். அது எமது கடமையுங் கூட. ஆனால், இன்னும் அவ்வாறு நடந்து கொள்வது எப்படி? இதை அவர்கள், சிறிதேனும் சிந்திப்பதாகவும் தெரியவில்லையே, இன்று அவர்கள் எமக்குப் பெரும் பாரமாகவல்லவர் தோன்றுகிறார்கள்” என்று விட்டு வதனத்தை உம்மென்று வைத்துக் கொண்டது கணவனான சிட்டு.

“ஆமாம்... என்றும் எமது பிள்ளைகள் மகிழ்ச்சியோடு இருப்பதுதான் எமக்கு வேண்டியது. ஆனால், பொறுப்புணர்ச்சியில்லாமல் இவ்வாறு இவர்கள் நடந்து கொள்வதுதான் எனக்குப் பெரிய யோசனையையும் கவலையையும் தருகின்றது” மனைவியான சிட்டு பக்கப் பாட்டுப் பாடியது.

“இதனை இவர்களுக்கு எப்படி உணர்த்தலாம்...?”

“எனக்கு அதுதான் யோசனையாக விருக்கிறது”

விடை காண முடியாது கணவன் மனைவியான அவ்விரு சிட்டுக் குருவிகளும் மீண்டும் அமைதியில் மூழ்கிப் போயின.

அப்போது, மாதுளையிலிருந்து, விசி எறிந்து விட்ட சுற்கள் போல் விரைந்து வந்து அவற்றை மொய்த்துக் கொண்ட குஞ்சுகள் தம் பெற்றோரின் நிலை கண்டு துறுக் குற்றன.

“என்ன நடந்தது?” என்று பரஸ்பரம் பார்வையால் தமக்குள்ளே பேசிக் கொண்டன, பின் அவற்றிலே சற்றுப் பருமனாகவும், வாயாடியாகவும் விளங்கிய ஒரு சிட்டுக் குருவி, தன் பெற்றோரை நோக்கி வினவியது.

“நீங்கள் ஏன் இன்று ஒரு மாதிரியாகக் காணப்படுகிறீர்கள்? உங்களுக்கு என்ன நடந்தது...?”

“அது... அது...” தந்தையான சிட்டு சொல்லத் தயங்கியது.

“எதுவாக விருந்தாலும் பரவாயில்லை. சொல்லுங்கள்...”

சந்தர்ப்பத்தை நழுவவிட வேண்டாம் என்று தாயான சிட்டுக் குருவியும், அதற்குப் பார்வையால் சைகை செய்தது.

தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டு தந்தைச் சிட்டு பேசியது:

“நமது குடும்பமோ பெரியது. இப்போது நீங்களும் நன்கு வளர்ந்து விட்டிருக்கிறீர்கள், முன்பு எப்படியோ சமாளித்துக் கொண்டோம். ஆனால், இப்போது உங்களுக்கு உணவு தேடுவதுதான் பெரிய சிரமமாக விருக்கிறது. அதுதான் எங்களுக்கு யோசனை. வேறு ஒன்றுமில்லை...”

இவ்வாறு தந்தையான சிட்டு கூறி முடிக்கும் போது தாய்ச் சிட்டு தன் வதனத்திலே உயிரற்ற ஒரு குறு நகையைப் படர விட்டுக் கொண்டது.

தந்தைச் சிட்டு சூசகமாகக் கூறியதைப் பட்டுடென்று விளங்கிக் கொண்ட வாயாடிச் சிட்டு தன் பெற்றோரை நோக்கி இவ்வாறு இயம்பியது:

“எம் இனிய பெற்றோரே, நாங்கள் எப்போதோ இதை உணர்ந்து நடந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். நாங்கள் தான் பிழை விட்டு விட்டோம். இனிமேல் நாங்கள்

தங்களுக்கு எவ்விதச் சிரமமும் ஏற்படாத வகையில் நடந்து கொள்வோம்”

வாயாடிச் சிட்டுவின் இவ் வார்த்தைகளுக்கு அதன் உடன் பிறப்புகளும் தலை சாய்த்து ஆதரவைத் தெரிவித்துக் கொண்டன.

இப்போது அந்த வாயாடிச் சிட்டு தன் உடன் பிறப்புகளை நோக்கி உரைத்தது:

“இவ்வளவு காலமும் எமது பெற்றோர் எங்கெங்கெல்லாமோ இருந்து உணவு தேடித்தந்து எங்களையெல்லாம் நன்கு வளர்த்து விட்டிருக்கிறார்கள். அத்தோடு, எங்கள் வாழ்க்கையைத் திறம்பட நடத்துவதற்கான சகல பயிற்சிகளையும் கூட எமக்குத் தந்திருக்கிறார்கள். ஆகையினாலே நாம் இனியும், அவர்களுக்குப் பாரமாக விருக்காது இப்போதிருந்தே எமக்கு வேண்டிய உணவை நாமே தேடிக் கொள்வோம்”

“ஆம்...ஆம்...எமது பெற்றோரைச் சிரமப்படுத்தாது எமக்குத் தேவையான உணவை நாமே தேடிக் கொள்வோம்...”

ஏனைய சிட்டுக் குருவிகளும் ஏகோபித்த குரலில் தங்கள் இணக்கத்தை வெளிப்படுத்தின.

வாயாடிச் சிட்டு தன் பெற்றோரை நோக்கி அனைவரின் சார்பிலும் கூறியது:

“இவ்வளவு காலமும், எங்களை வளர்த்து உருவாக்கி விட்ட உங்களுக்கு நாங்கள் நிறையவே கடமைப் பட்டிருக்கிறோம். இதுவரை எங்களுக்கு வேண்டிய உணவை நீங்கள் தேடித் தந்தீர்கள். இனிமேல் எங்களுக்கு வேண்டிய உணவை நாங்களே தேடிக் கொள்வதோடு உங்களுக்கு வேண்டிய உணவையும் நாங்களே தேடித் தரலாமென்று எண்ணுகிறோம். நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள்...?”

எப்பொழுதும் போல் தந்தைச் சிட்டுவே முந்திக்
கொண்டு பின்வருமாறு பகர்ந்தது:

“எங்கள் செல்வங்களே, உங்களுக்கு வேண்டிய
உணவை நீங்களே தேடிக் கொள்ளுங்கள். ஆனால்,
எங்களுக்கு வேண்டிய உணவை நீங்கள் தேடித் தரத் தேவை
யில்லை. எங்களை எண்ணி நீங்கள் இவ்வளவும் சொன்னதே
போதும். நீங்கள் செய்தது போலவே இருக்கிறது. அப்பட்ட
மாகக் கூறுகிறோம், நாங்கள் இன்னொருவரின் கஷ்டத்
திலே ககமநுபவிப்பதைக் கிஞ்சித்தும் விரும்பவில்லை.
மற்றவர்களுக்குப் பாரமாக இல்லாது அவரவர் உழைத்து
உண்ண வேண்டும். அதிலேதான் மகிழ்ச்சியும் மன நிறை
வும் இருக்கிறது. ஆகையினாலே, எங்களுக்கு வேண்டிய
உணவை நாங்களே தேடிக் கொள்வோம். எங்கள் உடலிலே
ஒரு துளி வலுவிருக்கும் வரை எவரின் உதவியும் தேவை
யில்லை. ஒரு காலம் உடலிலே வலு படுமோசமாக இழந்து
போகும் நிலை ஏற்படுமாக விருந்தால், அப்போது
எங்களுக்கு உங்கள் உதவியைத் தாருங்கள்...”

தாய்ச் சிட்டு தன் உடலை ஒரு முறை உலுக்கி
விட்டுக் கொண்டு உவகையோடு தலை நிமிர்ந்தது.

“ம்... ம்... சரி...” இது வாயாடிச் சிட்டு.

பிள்ளைகளான அந்த ஐந்து சிட்டுக் குருவிகளும் தத்
தமக்கு வேண்டிய உணவைத் தேடிக் கொள்ளும் பொருட்டு,
புத்தம் புது வேகத்தோடு கிளைகளை விட்டு இறக்கைகளை
விரித்தன.

இப்போது தம் பிள்ளைகள் செல்வதையே பார்த்த
வண்ணம் உட்கார்ந்திருந்த பெற்றோராகிய அவ்விரு
சிட்டுக் குருவிகளின் வதனங்களிலோ, மகிழ்ச்சியும்,
வேதனையும் பொங்கிக் கொண்டிருந்தன.

தினகரன் வார மஞ்சரி - 1987, 11, 19

அனைத்தையும் கேட்ட குருத்தோலை அலட்சியமாகச் சிரித்துவிட்டு, “நீ கூட எனக்கு ஆறுதல் கூற வந்து விட்டாய். உன்னைப் பிடித்த சனியன்தான் என்னையும் பிடித்தாட்டுகிறது. நீ முதலில் செத்துத் தொலை. அப்பொழுதுதான் எனக்கு நிம்மதி யேற்படும்” என்று பொரிந்து தள்ளியது.

“நல்லதுக்குக் காலமில்லை. நான் இனிமேல் உன் விஷயத்தில் தலையிடவே மாட்டேன். கடைசியாக ஒன்று கூறுகிறேன், ஆறிலும் சாவு நூறிலும் சாவு. யாரையுமே காலன் விட்டு வைப்பதில்லை” என்று வேதாந்த தோரணையில் கூறி விட்டு பழுத்த ஓலை தன் வேலையைக் கவனிக்க முற்பட்ட போதே விரைந்து வந்த காற்று யமனாக மாறி பழுத்த ஓலையின் உயிரைக் குடித்தது. உயிரற்ற அது, தடாரெனக் கீழே விழுந்தது. இதனைக் கண்ட குருத்தோலை தான் சற்று முன் அடைந்த அவமானத்தைக் கூட மறந்து சந்தோச மிகுதியினால் துள்ளிக் குதித்தது.

சிறிது நேரத்தின் பின் தன்னையே நோக்கி கத்தி யொன்று வருவதைக் கண்ட குருத்தோலை பயத்தினால் நடுங்க ஆரம்பித்தது. மன உறுதியை இழந்து விட்ட அது கத்தியையும், கத்தி வைத்திருப்பவனையும் மாறி மாறிப் பார்த்தது. அதன் பார்வை தன்னை விட்டு விடச் சொல்லிக் கெஞ்சுவது போல இருந்தது. தன் எஜமானுக்குக் கட்டுப் பட்டு நடக்கின்ற அவன் அவரின் உத்தரவைத் தட்ட விரும்ப வில்லையோ என்னவோ அவன் தன் மனத்தைக் கல்லாக்கிக் கொண்டு குருத்தோலையை வெட்டி வீழ்த்தினான். பழுத்த ஓலையின் வார்த்தை பலித்ததைக் கண்ட கடலலைகள் மகிழ்ச்சி ஆரவாரஞ் செய்தன. உயிரற்று மண்ணிலே கிடந்த குருத்தோலையோ, மணப்பந்தல் அழகு படுத்த எடுத்துச் செல்லப் பட்டது.

வீரகேசரி வார வெளியீடு

உண்மை தெளிந்தது

அந்த வீட்டுத் திண்ணையின் ஒரு மூலையிலே ஒரு பூனை சாவகாசமாகப் படுத்திருந்தது. கறுப்பு நிறம். நடுத்தர வயதையுடையது. காற்று நிரப்பிய பலூனைப் போல பருத்துக் கொழுத்திருந்தது. அதன் விழிகளோ அகலத் திறந்திருந்தன. அப்போது திண்ணையுள் திடீரென்று நுழைந்த ஒரு நாய் அந்தப் பூனையின் பக்கமாகப் பாய்ந்து உறுமியவாறு அதனை நெருங்கி நின்று கொண்டது. அதனைக் கவனித்த மறுகணமே பக்கென் றெழுந்து நின்ற அந்தப் பூனையோ மேனியைச் சிலிர்த்துக் கொண்டு சுற்று முற்றும் ஒரு முறை தன் விழிகளைச் சுழல விட்டது. தப்பி ஓடிக்கொள்ளவும் வழியில்லை. எதிர் பாராத இந்த நிகழ்ச்சியினால் அதிர்ந்து போன அந்தப் பூனை அப்படியே நின்றது. சிலவினாடிகளின் பின் அது தன்னை சுதாகரித்துக் கொண்டு தலை நிமிர்ந்தது.

“ஐயா பெரியவரே, இதோ... நீங்கள் நிற்கும் நிலையைப் பார்த்தால் இப்போதும் என்னைக் கடிக்கத் தான் போகிறீர்கள் போல் தெரிகிறது. தயவுசெய்து இனி என்னைக் கடிக்காதீர்கள். நான் இங்கு வந்த நாள் முதல் நீங்கள் என்னைக் கண்ட போதெல்லாம் கடித்து வருத்தி வருகின்றீர்கள். அவ்வாறு நீங்கள் கடிக்கும் போதெல்லாம் இத்தோடு விட்டுவிடுவீர்கள், இத்தோடு விட்டுவிடுவீர்கள்... தான் பிரச்சினையைக் கூட்டிக் கொள்ளக்கூடாது... என்ற எண்ணத்தினாலே நான் சும்மா இருந்து வந்தேன். ஆனால் நீங்களோ, என்னை விட்டு விலகுவதாகத் தெரியவில்லையே... மீண்டு மொரு முறை சொல்கிறேன்... என்னைத் துன்பம் செய்ய வேண்டாம்” என்று அந்தப் பூனை நாயிடம் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டது.

“பெரிய ஆள்போல கதை ஒரு மாதிரியாய்ப் போகிறது...சீ... பொடிப்பயலே...” என்றவாறு அந்த நாய், பூனையைக் கௌவி உதறி எறிந்து விடுகிறது.

தரையிலே சரிந்து விழுந்த பூனை இப்போதும் பொறுமை இழக்கவில்லை. மீண்டும் எழுந்து நின்று மிக்க விநயத்தோடு விளம்புகிறது:

“பெரியவரே... நானும் உன்னைப்போல் ஒரு ஜீவன்தானே, என்னை ஏன் வீணாகக் கஷ்டப்படுத்துகிறாய்... நான் உனக்கு என்ன செய்கிறேன். தானுண்டு தன் கருமமுண்டு என்றுதானே நான் வாழ்ந்து வருகிறேன்” அந்தப் பூனை தன் இமைகளைப் படபடவென்று அடித்துக் கொள்கிறது.

“பயலே, நீ எப்போது பார்த்தாலும் சுறுசுறுப்பின்றி சவம்போலக் காட்சி தருகின்றாய்... உன்னைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் எனக்குக் கோபம் கோபமாக வருகிறது. நீ எனக்கு முன்னே நின்றால் எப்போதும் இந்தப் பரிசு தான் உனக்குக் கிடைக்கும்”

நாயின் வதனத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் பொரி கின்றன.

“எனது சுறுசுறுப்பை, வீரத்தை யெல்லாம் நான் உன்னிடம் வெளிப்படையாகக் காட்டிக் கொள்ள வேண்டுமா என்ன? நான் அதிக பரபரப் பின்றி அடக்கத்தோடு வாழவே விரும்புகிறேன். நான் அத்தியாவசிய காரியங்களை நிறைவேற்றிக் கொள்ள முனையும் போது அவை தாமாகவே வெளிப்படும். சும்மா காலங்களில் நான் பார்க்கச் சவம்போலவேதான் தெரிவேன். என்னைப் பார்த்தால் தங்களுக்குக் கோபம் வருகிற தென்றால் நீங்கள் என்னைப் பார்க்காமலிருந்தால் சரிதானே... என்ன?”

அந்தப் பூனை கம்பீரமாய் நின்றிருந்தது.

“அடே பயலே, என்ன சொன்னாய்...” என்ற வாறு அந்த நாய் மீண்டும் பூனையைக் கௌவி உதறிவிடுகிறது.

நாயின் பிடியிலிருந்து விடுபட்ட பூனை தன் மேனியிலே ஏற்பட்ட காயத்தை நக்கிவிட்டுக்கொண்டு நிமிர்கிறது. இப்பொழுது அந்தப் பூனையின் நெஞ்சிலே தன்மான உணர்வு விழித்துக் கொள்ள, கோபமும் கூடவே கொப்பளிக்கிறது.

மறுவினாடி அந்தப் பூனையோ, தன் செவிகளை மேலே உயர்த்தி மிக்க சினத்தோடு நாயை நோக்குகிறது. அவ்வளவுதான் தாமதம் அந்த நாய் பாய்ந்து பூனையைக் கௌவிக் கொள்கிறது. ஓரிரு கணங்களில் நாயின் பிடியிலிருந்து தன்னை ஒருவாறு மீட்டுக்கொண்ட அந்தப் பூனை சீறிப்பாய்ந்து பலங்கொண்ட மட்டும் தன் கால்களால் அந்த நாயைத் தாக்கியதோடு, இடையிடையே கடித்து விட்டுக் கொண்டிருந்தது.

நாயும் விடாது பாய்ந்து பாய்ந்து தன் வாயினால் அந்தப் பூனையைக் கௌவிக் கடித்துக் கொண்டிருந்தது. இவ்வாறாக அவ்விரண்டுக்குமிடையே சற்று நேரம் உக்கிரமான போர். பின் இரண்டும் களைத்துத் தாமாகவே கலைந்து இரு திக்குகளிலே சென்று நின்று கொண்டன. அவை இரண்டினதும் வதனத்திலும், மேனியிலும் ஏற்பட்டிருந்த காயங்களிலிருந்து குருதி கசிந்து கொண்டிருந்தது.

விநாடிகள் சில விடை பெற்றன.

இப்பொழுது பூனை தன் மேனியிலே பட்ட காயங்களை மெல்ல நக்கிவிட்டுக் கொள்ள நாயோ, பூனை தன்மீது பிரயோகித்த பலம்மிக்க தாக்குதலை எண்ணியெண்ணி அதிர்ச்சியடைகிறது.

அடுத்த நாள் காலை.

அந்த வீட்டு முற்றத்திலே, அந்தப் பூனை தன் பார்வையை எதிரே விரித்துவிட்டு காலை வெயிலின் இதமான சுகத்தை அனுபவித்தவாறு படுத்திருந்தது. அவ்வேளை அங்கு வந்த அந்த நாய், பூனையைக் கண்டதும் தன் வீரம் வேகமெல்லாம் அடங்கிப்போய் அதன் பக்கமாக மிக்க மரியாதையோடு நடந்து அதனைக் கடக்கிறது. அப்போது அதன் பார்வையோ பூனையை நோக்கி பின் வருமாறு பகர்வது போன்றிருந்தது.

“அடக்க முடையோரெல்லாம் பலவீனர்களென்ற அபிப்பிராயத்தைக் கொண்டிருந்த காரணத்தினாலேயே நான் விடயத்தைச் சரியாக விளங்கிக் கொள்ள முயலாமல் தங்கள் வாழ்க்கையிலே வீணாகக் குறுக்கிட்டுத் தங்களை மிக மிகச் சிரமப்படுத்தி விட்டேன். இறுதியாகத் தங்கள் நிலைபற்றி மிகவும் தெளிவாக நீங்கள் எடுத்துக் கூறியுங் கூட அதனையும் நான் பொருட்படுத்தவே இல்லை. ஆனால் நேற்று நமக்கிடையே நடந்த மோதலின் பின்புதான், நாம் ஒரிடத்திலே வாழ்ந்த குறுகியகாலப் பகுதிக் குள்ளேயே தாங்கள் கூறியது போல, தங்கள் போக்கு அமைந்து விட்டிருந்ததை நான் உணர்ந்து கொண்டதோடு, அடக்கமானவர் களெல்லாம் பலவீனர்களல்ல, அவர்களிலே பலமானவர்களும் இருக்கிறார்கள் என்ற ஓர் உண்மையினையும் என்னால் அறிந்து கொள்ளமுடிந்தது. இனி நான் தங்கள் வாழ்க்கையில் மட்டுமல்ல மற்றவர்களின் வாழ்க்கையிலும் வீணாகக் குறுக்கிட மாட்டேன். என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்”

வெகு சொகுசாகப் படுத்திருந்த பூனை, நாயின் இந்தப் பார்வையையும் போக்கையும் ஊன்றி அவதானித்து விட்டு, புன் சிரிப்பொன்றை மட்டுமே உதிர்த்து விட்டுக் கொண்டது. அதைத் தொடர்ந்து உறக்கம் அதன் விழிகளைச் சுயாதீனமாகத் தழுவிக்கொள்கிறது.

பொது அலுவலகம்

31 MAR 1992

தினகரன் வார மஞ்சரி - 1984, 10, 07

இன்றும் எனக்குப் பசுமையாக நினைவிருக்கிறது. அது 1945 ஆம் ஆண்டு. நானும் நூலாசிரியரும், மதரசாவில், சிறு பாடம் ஓதும் மாணவர்கள்.

அந்தச் சிறு வயதிலேயே நூலாசிரியரோடு கலை இலக்கிய உணர்வுகளை இறைவன் சேர்த்து வைத்துள்ளான் என்பதை இன்று சில

விடயங்களை இரை மீட்டிப் பார்ப்பதன் மூலம் என்னால் உணர முடிகிறது.

யூ. எல். என எல்லோராலும் அன்பாக அழைக்கப் படுகின்ற இவர், உதுமாலெல்லை, சல்ஹா உம்மா தம்பதிகளின் தலை மகன். ஜென்னத்துல் நயீமா அவர்களின் அன்புக் கணவர். அறுவருக்குத் தந்தை.

தற்போது கல்முனை ஸாஹிறாக் கல்லூரியில், தமிழ் ஆசானாகக் கடமை புரியும் இவர், அப்பாடசாலையின் 'ஸாஹிறா' சஞ்சிகையின் பொறுப்பாசிரியராகவும் கடமைபுரிகிறார். 'ஸாஹிறா' எனும் சஞ்சிகையால் இவருக்குப் பெருமை என்பதைவிட, இவரால் சஞ்சிகை பெருமை கொண்டது எனலாம்.

1961 ம் ஆண்டு கவிதைமூலம் இலக்கிய உலகம் புகுந்து முப்பது ஆண்டுகள் வரை எல்லா இலக்கிய வடிவங்களிலும், பல் நூறு படைப்புகளைப் படைத்துள்ள காத்திரமிக்கதோர் படைப்பாளி இவர்.

இவரது இந்நூல் உருவகக்கதை வரலாற்றில் ஒரு தனி முத்திரையைப் பதிக்குமென்றும் நான் பலமாக நம்புகிறேன்.

புலவர் மருதூர். ஏ. மஜீத் பி. ஏ. (சிறப்பு)